

Византизм и Славянство

КАТРИН КАУЛТЪР

ХЕМЛОК БЕЙ

КАТРИН КАУЛТЪР

ХЕМЛОК БЕЙ

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Агентът от ФБР Дилън Савич разследва отвлечането на двама тийнейджъри, когато ненадейно е сполетян от тежка лична драма — неговата по-малка сестра Лили претърпява сериозна катастрофа с колата си край градчето Хемлок Бей, Калифорния.

Има съмнения, че това не е случаен инцидент. Дали не е втори опит за самоубийство, както онзи преди седем месеца, когато Лили е загубила дъщеря си? И дали единствено лични мотиви стоят зад тази драма?

Скоро Лили, Дилън и Лейси „Шерлок“ — негова съпруга и партньор по служба във ФБР — ще се окажат въввлечени в интрига, в която се въртят милиони долари и необуздани страсти.

1.

Близо до Плъм Ривър, Мериленд

Беше хладен ден в края на октомври. Упорит вятър късаше последните оцветени листа от дърветата. Слънцето пращаше безмилостно ярки лъчи върху порутения червен обор, небоядисван сигурно от четиридесет години насам. Последните белези от работата на бояджиите бяха избелелите червеникави криволици по стените.

Специалният агент на ФБР Дилън Савич се промъкваше около стената на обора, стиснал зигзауера в дясната си ръка. С цената на много дисциплина и упражнения се бе научил да се движи така тихо, че можеше да изненада и мишка. Трима агенти с бронежилетки от кевлар, сред тях и съпругата му, го следваха на двадесетина крачки, за да му осигуряват прикритие, готови да се пръснат ветрилообразно във всички необходими посоки. Още десетина агенти се придвижваха полека от другата страна на постройката, очаквайки сигнал от Савич. Шериф Дейд от окръга Джетбро и трима помощник-шерифи бяха заели позиции сред гъсто израслите кленове на трийсетина крачки зад тях. Един от помощниците, въоръжен със снайпер, държеше на прицел вратата на обора.

Дотук операцията вървеше гладко, май прекалено гладко, помисли Савич, макар никой да не каза и дума. Той се надяваше, че нещата ще продължат по плана, но имаше вероятност и да се объркат. Щеше да се справи; друго не му оставаше.

Оборът беше по-голям, отколкото Савич би искал — вътре имаше голям сеновал и твърде много тъмни ъгли за такава операция. Твърде много кътчета, подходящи за засада, или казано другояче — прекалено много места, откъдето може да се изсипе дъжд от куршуми.

И където да се скрият Томи и Тими Татъл, които медиите бяха нарекли Магьосниците. Те скитаха из страната, но се бяха покрили именно тук, в Мериленд, с последните си заложици — две момчета, които бяха отвлечли в Стюартвил, на около четиридесет мили оттук, докато играели баскетбол след часовете в училищния физкултурен

салон. Савич предполагаше, че целта им е била Мериленд, наистина без реално основание, но инстинктивно го усещаше. Психолозите не бяха го улеснили — непрестанно повтаряха, че Мериленд е на Атлантическото крайбрежие и от това място по-източно просто няма.

Тогава Макс, лаптопът на Савич, се бе разровил из регистрите на Мериленд и бе открил, че Мерилин Уорлъски, първа братовчедка на братята Татъл — която, както откри още Макс, на седемнадесет години бе родила дете от Томи Татъл — притежаваше тясна ивица земя близо до голяма кленова гора, недалече от Плъм Ривър. И че в този имот има обор, голям стар обор, изоставен от години. Савич едва не бе подскочил от възторг.

Само след четири часа те вече бяха тук. Нямаше следи от кола, но Савич не се разтревожи. Старата хонда вероятно беше вкарана в постройката. Той затаи дъх и се послуша. Не се чуваха птички. Тишината беше тежка, потискаща, сякаш дори животните очакваха нещо да се случи и инстинктивно усещаха, че то няма да е добро.

Савич се страхуваше, че двамата Татъл по всяка вероятност отдавна са изчезнали. Въпреки тишината, агентите вероятно щяха да намерят единствено жертвите им, Дони и Роб Артър — мъртви, ужасно обезобразени, лежащи в огромен черен кръг, очертан на пода.

Савич си помисли, че не иска вече да помирисва кръв. Не искаше да вижда повече мъртви тела. Нито днес. Нито когато и да било.

Погледна към часовника си с Мики Маус вместо циферблат. Време беше да провери дали лошите момчета са в обора. Време беше и той да стане лош и да изкара шоуто на бял свят.

Макс беше открил приблизителен план на обора от преди петдесетина години, който бе заведен под номер във въведените в компютър архиви на окръга. Но къде се съхраняваше този план — ето това беше въпросът. Доста се потрудиха, докато открият скицата в едно чекмедже в стара кантонерка в мазето на окръжния кадастър. Но чертежът беше достатъчно ясен. Трябваше да има малък, тесен вход на западната страна. Савич го намери зад един попроскубан храст. Вратичката беше открехната, колкото да се промуши вътре.

Хвърли поглед назад и даде знак със зигзауера към тримата агенти, които надзъртаха иззад ъгъла на обора, да останат по местата си, после пропълзя вътре. Започна да побутва вратата сантиметър по сантиметър. Навсякъде мръсотия, скелети на плъхове. Той се

промъкваше на лакти, стиснал здраво зигзауера, и усещаше как костите хрущят под него.

Странна приглушена светлина осветяваше обора. Прашинки танцуваха в тесните лъчи, проникващи през горните прозорци, от някои стъкла бяха останали само парченца, едва крепящи се в рамките. Той остана неподвижен за миг, за да могат очите му да се приспособят. Различи безразборно натрупани бали слама, толкова стари, че изглеждаха вкаменени, някакви ръждясали машинарии и два стари дървени сандъка.

После я видя. В далечния край на обора имаше друга врата, на не повече от двадесет крачки вдясно от главната двукрила порта. Склад за сечива, помисли той, кой знае защо не бе отбелязан върху скицата. После различи очертанията на хондата, свряна в сянката в далечния край на обора. Братята явно се криеха в склада, нямаше никакво съмнение. А Дони и Роб Артър? Специален агент Савич се помоли поне да са живи.

Трябваше да знае точно кое къде се намира, преди да повика на помощ останалите. Беше тихо, ужасно тихо. Той се изправи и притича, превит на две, към вратата на склада, стиснал оръжието, дишайки тихо и равномерно. Притисна ухо към прогнилата дървена врата. Чу мъжки глас, ясен и силен, със сърдита интонация.

— Слушайте, малки кръвчици, време е да застанете в средата на кръга. Гоулите ви искат; казаха да ви подканя да побързате. Искат да ви изкормят с алебардите и ножовете си... това наистина много им харесва... но този път искат да ви натъпчат в торбите си и да отлетят заедно с вас. Ей, знаете ли, че може да идете чак в Таити? Кой знае... Но това за нас няма никакво значение. Ето, гоулите идват!

Той се изсмя, смях на млад мъж, който звучеше доста налудничаво и странно. Кръвта на Савич се смръзна. Чу се друг мъжки глас, по-плътен:

— Да, почти сте готови за гоулите. Не искаме да ги разочароваме, нали? Хайде, мърдайте, малки кръвчици.

Чу ги да се приближават към вратата, долови тътрене на обувки, както и хлипанията на момчетата, които навярно вече бяха обезумели от страх. Братята Татъл започнаха да ги ругаят и да сипят удари върху им. Тогава видя и огромния кръг, грубо очертан с плътна черна боя върху поразчистения прогнил дървен под на обора.

Нямаше време, наистина нямаше никакво време, за да извика другите вътре.

Той едва успя да се шмугне зад една полуразпаднала се бала слама, когато едър мъж отвори вратата на склада и избути пред себе си едно бледо, слабо момче. Изцапаните му панталони почти се свличаха по краката му. Беше Дони Артър. Явно отнесъл доста бой и по всяка вероятност прегладнял. Беше примрял от ужас. След миг от вратата на склада се показва, грубо изтласкано, още едно ужасено момче. Роб Артър, само на четиринадесет години.

Ако заповядаше на братята Татъл да спрат, те щяха да използват момчетата като прикритие. Не, по-добре да почака. Какви бяха тия несвестни приказки за някакви си гоули? Загледа как двамата мъже бутат момчетата напред и буквално ги изритват към средата на кръга.

— Никой от двама ви да не мърда, иначе ще извадя ножа и ще му прикова ръката към пода, да знаете. И Тами ще направи същото с нейния нож. Разбрахте ли, малки кръвчици?

Тами? С нейния нож? Но нали бяха двама братя, Томи и Тими Татъл! Не, сигурно не бе чул добре. Виждаше пред себе си двама младежи, облечени в черно, високи и слаби, с огромни груби черни обувки с кръстосани връзки, стигащи чак до коленете, като кубинки. Бяха въоръжени с ножове и пистолети.

Момчетата се гушеха едно в друго и хлипаха, застанали на колене. Лицата им бяха целите в кръв, но явно нямаха счупени кости, щом можеха да се движат.

— Къде са гоулите? — извика Тами Татъл и в този миг Савич разбра, че се бе излъгал; това не бяха братята Татъл, а брат и сестра.

Но за какви гоули говореше това побъркано момиче?

— Гоули — закрещя Тами, отметнала глава назад, а гласът ѝ отека в старата постройка, — къде сте? Донесохме ви два деликатеса, точно каквито обичате, две наистина сладки момченца! Две малки кръвчици. Донесете ножовете и алебардите си! Елате, гоули!

Тя повтори това заклинание с напевен глас веднъж, два, три пъти. Всеки път гласът ѝ се извисяваше повече от предишния, ставаше по-зловещ...

Тами Татъл ритна силно едното момче, когато то се опита да излезе от кръга. Савич разбра, че трябва да действа. Къде бяха тези гоули?

Чу нещо, нещо съвсем различно от обезумелите човешки гласове, някакво пронизително скимтене, съсък, съвършено чужд на това място и вероятно на абсолютно всичко в света. Почувства как кожата по ръцете му настръхва. Студена тръпка го смрази. Тъкмо щеше да изскочи, когато за негово върховно смайване, двете огромни крила на портата рязко отскочиха навътре, в обора нахлу ослепителна светлина, а в средата ѝ затанцуваха две пясъчни вихрушки, подобни на малки торнада. Бялата светлина се стопи и двете пясъчни вихрушки заприличаха на два бели въртящи се конуса, ясно различими, които се виеха и гърчеха, подскачаха нагоре и се спускаха надолу, сливаха се и отново се разделяха... Не, не, това бяха само пясъчни вихрушки, все още бели, защото не бяха всмукали мръсотията от пода на обора. Но какъв беше този звук, който чуваше? Нещо странно, нещо, което не можеше да определи. Смях? Не, беше лудост, но точно това регистрираше мозъкът му.

Момчетата видяха вихрушките, които се гърчеха и виеха насреща им, и запищяха. Роб скочи, сграбчи брат си и успя да го изхвърли от кръга.

Тами Татъл, която ги наблюдаваше, се обърна изведнъж, вдигна ножа си и изкрещя:

— Връщайте се, малки кръвчици! Да не сте посмели да разсърдите гоулите! Връщайте се в кръга, веднага! **Връщайте се!**

Момчетата запълзяха по-далече от кръга. Томи Татъл в миг се хвърли към тях и ги изблъска обратно. Тами извади ножа си и го насочи към Дони Артър, а в това време Савич изскочи иззад балата слама и стреля. Куршумът се заби в мускула ѝ малко под рамото. Тя изпищя и рухна настрани, а ножът отлетя от ръката ѝ.

Брат ѝ Томи се извърна рязко. В ръката си държеше пистолет, насочен не към Савич, а към момчетата. Те изпищяха, когато Савич простреля Томи право в челото.

Тами Татъл стенеше на пода, притиснала ръката си. Момчетата, вече притихнали, се гушеха едно в друго. Те отправиха поглед към въртящите се бели конуси, които танцуваха в ярката бяла светлина, навлизаща през отворената порта на обора. Не, това не бяха пясъчни вихрушки, а две съвсем отделни неща.

— Какво е това? — прошепна едното момче.

— Не знам, Роб — изрече Савич и дръпна децата към себе си, за да ги предпази. — Някакво странно торнадо...

Тами изригваше проклетия към Савич, опитвайки се да стане. Не успя. Чу се висок пронизителен вой. Единият конус като че ли скочи напред, право към тях. Савич стреля, без да се замисли. Все едно стреляше в мъгла. Конусите подскочиха, завъртяха се вихрено и в следния миг изчезнаха. Стопиха се.

Савич отново притисна към себе си двете момчета.

— Всичко е наред, деца, в безопасност сте. Много се гордея с вас и родителите ви също ще се гордеят. Не е срамно да ви е страх, и аз съм ужасно изплашен. Само стойте мирно и се дръжте плътно до мене. Това е. Няма страшно.

Момчетата се притискаха така плътно към него, че Савич чувстваше тупкащите им сърца, докато от гърлата им се изтръгваха дълбоки, накъсани хлипове. Той знаеше, че в тези хлипове се таи дълбокото облекчение, че ще останат живи.

— Всичко ще бъде наред. Скоро ще си бъдете у дома. Всичко е наред, Роб, Дони — продължаваше да шепне Савич.

Продължи да ги държи така, пазейки ги от Тами Татъл, която вече бе престанала да стене. Остави я да лежи, където си беше.

— Гоулите — повтаряше едното момче с треперещ тънък глас, — те ни казаха всичко за гоулите, какво са правила с другите момчета... изяждали ги цели или ако били вече сити, ги разкъсвали и дъвчели костите им...

— Знам, знам — отвърна Савич, но нямаше представа какво бяха видели очите му в действителност. Въртящи се пясъчни вихрушки, ето какво. Нямаше скрити брадви или ножове. Освен ако някак си не се превръщаха в нещо по-веществено... Не, това беше истинска лудост. Той усети как нещо трепва в него. Не знаеше кое е истина, кое трябва да е истина. Трябваше да отхвърли това, което беше видял, да го зарови под стотици тонове пръст, да накара гоулите да изчезнат завинаги, така, сякаш никога не са съществували. Това сигурно беше някакво природно явление, което си имаше обяснение, или някаква илюзия, кошмар, несвястно изобретение на двама психопати. Но каквото и да беше онова, което двамата Татъл наричаха гоули, той го беше видял, дори бе стрелял по едното от тях...

Докато стоеше там, притиснал към себе си двете момчета, чу как агентите, следвани от шерифа и помощниците му, влизаха в обора, видя как един от тях се наведе над Тами Татъл. Скоро оборът се напълни с полицаи, които претърсваха постройката, ъгъл по ъгъл, преравяха всеки инч от склада.

Всички бяха невероятно възбудени — бяха спасили момчетата, бяха обезвредили двама психопати.

Тами Татъл скоро дойде в съзнание и започна да вика така силно, че колкото и да се опитваше Савич, не можеше да опази момчетата да не я чуят. Държаха я притисната на пода, а тя сипеше проклетия към Савич, крещеше, че гоулите ще го намерят, тя ще ги насочи към него, че той е вече мъртвец, както и онези малки кръвчици. Савич усещаше как момчетата се притискат силно към него, ужасът им бе невероятно осезаем.

Тогава един от агентите я блъсна с юмрук в устата. После вдигна очи:

— Отървах я от болките. Никак не ми харесва да гледам такава хубава, възпитана млада жена да се мъчи така.

— Благодаря — пое си дъх Савич. — Роб, Дони, тя вече няма да навреди на никого. Кълна ви се.

Санитарите дойдоха с носилки. Големият Боб, чиято вратна обиколка беше близо половин метър, погледна двамата агенти, които успокояваха момчетата, и вдигна ръка.

— Нека почакаме тук малко. Мисля, че тези момчета точно сега получават необходимото лечение. Вдигнете жената. Мъжът е мъртъв.

Три часа по-късно старият обор беше отново празен, а всички веществени доказателства — остатъци от храна, кутии от пица, вериги и белезници, десетина обвивки от десертчета — всичко беше отнесено. Бяха вдигнали и двамата Татъл. Момчетата бяха отведени незабавно при родителите им, които чакаха в канцеларията на шерифа в Стюартвил, Мериленд. Оттам щяха да ги заведат в местната болница, за да ги прегледат. ФБР щеше да говори с тях поне след няколко дни, да им даде време да си починат, преди да бъдат разпитани.

Агентите се прибраха в главната квартира на ФБР, в отдела за криминални разследвания на петия етаж, за да напишат докладите си.

Всички ликуваха. Бяха победили. Тупаха се един друг по гърбовете. Никакви фалшиви следи, никакви провали. Бяха дошли

точно навреме, за да спасят децата.

— Я виж какъв тестостерон се носи наоколо — подхвърли Шерлок, когато влезе в канцеларията.

И се засмя. Всички говореха какво е направил Савич.

— Когато портата на обора се отвори, някой видя ли нещо? — попита той.

Никой не беше видял нищо.

— Някой забеляза ли нещо странно да излиза от обора?

Около голямата заседателна маса не се чу и звук. Тогава Шерлок се обади:

— Нищо не видяхме, Дилън. Портата на обора хлътна навътре; във въздуха се понесе гъст облак прах, но това беше всичко. — Тя се огледа към другите агенти. Никой не беше видял нищо друго. — Не видяхме и никой да излиза от обора.

— Двамата Татъл ги нарекоха гоули — изрече бавно Савич. — Изглеждаха толкова истински, че аз стрелях по едното. Тогава те, като че ли се разпаднаха, изчезнаха. Опитвам се да мисля логично. Разберете, не съм очаквал да видя нищо необикновено, но видях нещо. Ще ми се да вярвам, че е било някаква пясъчна вихрушка, която се раздели на две, но не знам, просто не знам... Ако някой може да предложи обяснение, бих искал да го чуя.

Заваляха въпроси и безкрайни предположения, докато най-накрая всички се умълчаха. Савич се обърна към Джими Мейтленд:

— Момчетата ги видяха, разказаха всичко за тях. Можете да се обзаложите, че Роб и Дони няма да ги нарекат природно явление или пясъчни вихрушки.

Джими Мейтленд възрази:

— Никой няма да им повярва. По-добре да покрием тая история с гоулите. ФБР си има достатъчно проблеми и без да обявява, че сме видели два свръхестествени конуса, в съзаклятие с двама психопати.

По-късно, докато пишеше доклада си до Джими Мейтленд, Савич осъзна, че е написал „гоули“ с главна буква. За двамата Татъл те не бяха никакви, а съвсем точно определени същества.

След трийсетина минути Шерлок последва Савич в мъжката тоалетна. Оли Хамиш, заместникът на Савич в екипа, тъкмо си миеше ръцете, когато двамата влязоха.

— Радвам се да видя мъж да си мие ръцете — отбеляза Шерлок и го тупна по рамото. — След няколко минути и аз ще си мия ръцете. След като набия малко акъл в главата на този мой смахнат мъж. Върви си, Оли, знам, че ще искаш да го опазиш от мене, а не ми се ще да направя нещо лошо и на двамата ви.

— А, Шерлок, той е героят ни. Защо му се заканваш?

Специален агент Савич поклати глава.

— След всичко, което ви разказах, представяте ли си „гоули“ написано с главна буква?

— Да, ти каза, че са били две неща. Такива, каквито не се забравят лесно. Сигурен ли си, че не си пушил нещо, Савич? Че не си дишал прекалено много гнило сено?

— Бих искал да мога да ти отговоря с „да“.

— Излизай, Оли.

Когато останаха сами, Шерлок се приближи към него и обви ръце около гърба му.

— Не мога да кажа, че не съм била по-изплашена в живота си, защото двамата с тебе сме се измъквали и от по-страшни ситуации. — Тя го целуна по шията и го притисна още по-силно. — Но днес в този проклет обор ти беше просто пушечно месо, а на мене ми пресъхна устата от страх, както и на приятелите ти.

— Нямаше време — прошепна той, заровил устни в къдравата ѝ коса. — Нямаше време да ви извикам вътре. Боже, и на мене ми изсъхна устата от страх, но нямах избор. А и ония танцуващи вихрушки... Честно ти казвам, не знам кое ме изплаши повече — Тами Татъл или онова, което наричаше „гоули“.

Тя се поотдръпна от него.

— Наистина нищо не разбирам. Ти толкова ясно описа всичко. Почти ги виждам как влизат с въртене през портата на обор. Гоули?...

— Така ги наричаха двамата Татъл. Сякаш добре се познаваха с тези изчадия. Наистина ми се ще да кажа, че е било някаква халюцинация, че съм си загубил разсъдък, но и момчетата ги видяха. Знам, че звучи невероятно, Шерлок, особено след като никой от нашите не е видял нищо.

В този момент Джими Мейтленд влезе в мъжката тоалетна.

— Ей, къде може да се изпикае един мъж?

— О, сър, просто исках да проверя Дилън, да съм сигурна, че всичко с него е наред.

— И наред ли е?

— О, да.

— Оли ме хвана в коридора на път за насам, Савич, спомена, че ти четат конско в мъжката тоалетна. Медиите вече напират за интервюта. — И той пусна насреща им широка усмивка. — Знаете ли какво? Този път никой няма да ни трепе — слава богу, само добри новини ще им сервираме. Страхотни новини! И понеже ти беше в центъра на акцията, Савич, искаме да им позираш като герой, профил и анфас. Разбира се, Луи Фрий ще дойде, ще каже две-три думи... Ти просто трябва да стоиш там и да изглеждаш като герой.

— И да не споменавам какво съм видял?

— Не, нито думичка за гоулите, нито дори намек за някакви пясъчни вихрушки. Последното, което ни трябва, е медиите да се впуснат да душат по петите ни, заради някакви странни прашни топки, повикани в обора от двама психопати. Колкото до момчетата, няма значение какво ще кажат те. Ако медиите започнат да ровят около тях, ние се правим на ни лук яли, ни лук мирисали. Нали разбираш, че иначе ще станем за смях? Всяко чудо за три дни, така ще стане и сега. И хората от ФБР ще бъдат герои. Това със сигурност е добре.

Савич се обади, галейки гърба на жена си:

— Но в тая история наистина има нещо доста необикновено, сър, нещо, което кара косата ми да настръхва.

— Стегни се, Савич. Хванахме братята Татъл, или по-скоро хванахме един мъртъв брат и една сестра, чиято ръка току-що беше ампутирана до рамото. Последното, което ни трябва, е доза свръхестествени явления.

— Да не ти заприличах на Мълдър?

— Точно така. Ей, едва сега забелязах, че косата на Шерлок е червена, като на агент Скъли.

Савич и Шерлок комично извъртяха очи и излязоха от мъжката тоалетна след шефа си.

* * *

Момчетата продължаваха да твърдят, че са видели гоулите, не можеха да говорят за нищо друго, освен за това, как агент Савич стрелял точно в средата на едното и накарал и двете да изчезнат с вихрено въртене от обора. Но двете деца бяха толкова разтърсени, че дори родителите им не им повярваха.

Един репортер запита Савич дали и той е видял тези странни същества, но той отклони въпроса.

Джими Мейтленд беше прав. След няколко дни историята започна да отшумява.

Тази вечер Савич и Шерлок играха толкова дълго с Шон, че накрая той заспа по средата на любимата си игра, стиснал размазана бисквита в ръка. В два часа посред нощ телефонът иззвъня. Савич вдигна, замълча за миг, после каза:

— Идваме по най-бързия начин.

Бавно остави слушалката и погледна към жена си, която се бе надигнала на лакът.

— Сестра ми, Лили. В болница е. Положението е сериозно.

2.

Хемлок бей, Калифорния

Ярка слънчева светлина проникваше през тесните прозорци. Прозорците на нейната стая не бяха ли по-широки? Със сигурност бяха по-чисти от тези. Не, чакай, тя не беше в спалнята си. Някаква неясна паника я връхлетя, после се оттече. Сега не чувстваше нищо особено, само малко объркване, което със сигурност не беше чак знае колко важно, просто лека болка в лявата ръка при интравенозната система...

Интравенозна система ли?

Това означаваше, че е в болница. Дишаше; чувстваше как кислородът гъделичка носа ѝ, тръбичките я дразнеха. Не това беше успокояващо. Беше жива. Но защо пък не би трябвало да е? Защо това я изненадаваше?

Усещаше мозъка си изтръпнал и празен, дори тази празнота беше объркваща. Може би умира и затова са я оставили сама. Къде е Тенисън? О, да, той бе отишъл в Чикаго преди два дни, по медицински работи. Тя го бе изпратила с радост и бе почувствала облекчение, дори доста голямо облекчение, че няма да чува спокойния му, увещаващ глас, който я караше да подлудява.

Един мъж с бяла престилка и плешива глава, окачил слушалка на врата си, влезе в стаята. Наведе се над нея така, че едва не завря лицето си в нейното.

— Госпожо Фрейзър, чувате ли ме?

— О, да. Дори виждам косъмчетата в носа ви.

Той се изправи и се изсмя.

— Значи съм много близо. Сега, когато положението с косъмчетата в носа ми е наред, как се чувствате? Боли ли ви нещо?

— Не, едва си усещам мозъка, чувствам се замаяна и глупава.

— Това е от морфина. Може някой да ви простреля в корема, после да ви сложи достатъчно морфин и дори собствената ви свекърва ще ви се стори симпатична. Аз съм вашият хирург — доктор Тед Ларч.

Тъй като трябваше да ви махна далака — а това е голяма коремна операция — ще ви поддържаме на солидна доза морфин до довечера. След това ще започнем да я намаляваме. После ще видим как се справя организмът ви, как ще заработят отново вътрешните ви органи...

— Какво друго не е наред с мене?

— Ще ви разкажа накратко. Но, първо, нека ви обеща, че всичко ще бъде наред. Колкото за отстраняването на далака, това няма да доведе до никакви лоши последици. На възрастния човек на практика не му трябва далак. Но както и да е, ще се наложи да изтърпите дискомфорта на операцията, няколко дни ще ви боли. Имате сътресение, две натъртени ребра, няколко порезни рани и контузии, но ще оживеете. Белези няма да ви останат. Справяте се чудесно, като се има предвид какво ви се е случило.

— А какво ми се е случило?

Доктор Ларч замълча за момент, наклони глава настрани. Слънцето нахлуваше през прозореца и пращаше отблясъци по плешивата му глава. Изрече бавно, взрян в лицето ѝ:

— Не си ли спомняте?

Тя се замисли и мисли толкова дълго, че накрая той докосна леко ръката ѝ:

— Не, не се напъгайте. Само ще си докарате главоболие. Какво си спомняте последно, госпожо Фрейзър?

Тя пак се замисли и накрая изрече бавно:

— Спомням си, че излязох от къщи в Хемлок бей. Живея там на авеню „Крокодайл баю“. Спомням си, че трябваше да отида до Фърндейл. Да предам няколко диапозитива на някой си доктор Бейкър. Помня, че не обичам да карам по шосе 211, когато се стъмнява. Това шосе ме плаши, секвоите така се извисяват над мене, така ме обграждат, че се чувствам все едно жива погребана.

Тя спря, лекарят усети как страхът я обзема и я прекъсна:

— Не, няма нищо. Интересна метафора с тия секвои. С времето вероятно ще си спомните всичко. Вие преживяхте катастрофа, госпожо Фрейзър. Колата ви се заби право в една секвоя. Сега ще повикам още един лекар.

— Какъв по-точно?

— Той е психиатър.

— Защо ще ми трябва... — Тя сви вежди. — Не разбирам. Психиатър? Защо?

— Ами, вие май нарочно сте се блъснали в тази секвоя, поне така изглежда. Не, не се тревожете, не се притеснявайте. Просто си почивайте и възстановявайте силите си. Ще се видим по-късно, госпожо Фрейзър. Ако почувствате болка в следващите няколко часа, само натиснете бутона и една сестра ще ви инжектира малко морфин в системата.

— Мислех, че пациентът сам може да приема морфин, когато му е необходимо.

Той изпадна в мигновено объркване, тя съвсем ясно усети това. Каза:

— Съжалявам, но не можем да ви го позволим.

— И защо? — запита тя с извънредно мек глас.

— Защото при вас става дума за опит за самоубийство. Не можем да допуснем да се натъпчете с морфин и да не успеем да ви спасим.

Тя изви поглед към прозореца, където слънцето блестеше толкова ярко.

— Спомням си само последната вечер. Кой ден сме? Кое време на деня?

— Четвъртък, късно сутринта. Катастрофирахте снощи.

— Толкова много време ми се губи.

— Всичко ще се оправи, госпожо Фрейзър.

— Чудя се дали ще е така — отбеляза тя и затвори очи.

* * *

Доктор Ръсел Росети спря за миг на прага и погледна младата жена, която лежеше тихо на тясното болнично легло. Изглеждаше като принцеса, която е целунала не тази жаба, която е трябвало, и си го е получила. Русата ѝ коса беше цялата в кръв и превръзки. Беше слаба, ужасно слаба и той се запита какво ли си мисли сега, точно в тази минута.

Доктор Тед Ларч — хирургът, който бе извадил далака ѝ — беше казал, че тя не си спомня нищо за катастрофата. Беше казал и че

според него не се е опитвала да се самоубие. Просто в този момент е била отнесена — така се изрази.

Тед беше романтичен, доста странно като за хирург. Разбира се, че се е опитала да се самоубие. За пореден път. Без съмнение. Класически случай.

— Госпожо Фрейзър.

Лили бавно обърна глава по посока на високия глас, който сигурно би могъл да хленчи, ако не получи това, което иска. Този глас се опитваше да звучи успокояващо, предразполагащо, но някак си не успяваше.

Тя не каза нищо, само погледна към доста пълния мъж — висок, облечен в качествен тъмносив костюм... Мъжът беше с огромно количество къдрава черна коса, двойна брадичка и дебели, много бели пръсти. Той стоеше съвсем близо до леглото ѝ.

— Кой сте вие?

— Аз съм доктор Росети. Доктор Ларч ви е казал, че ще дойда да ви видя, нали?

— Вие сте психиатърът?

— Да.

— Наистина ми каза, но аз не искам да се срещам с вас. Няма защо.

Отричане, помисли той, направо великолепно. Беше му писнало от нескончаемата поредица депресирани пациенти, които изведнъж започваха да плачат и да бръцолевят несвързано, умилявайки се над собствената си нещастна съдба, протегнали ръце към него, за да получат така жадуваните успокоителни. Въпреки че Тенисън му беше казал, че Лили не е такава, той все пак не беше убеден в това.

Затова изрече свършено спокойно:

— Очевидно имате нужда от мен. Забили сте колата си в една секвоя.

Нима наистина го беше направила? Това ѝ се стори безсмислица. Сигурно затова изрече бързо:

— Пътят към Фърндейл е много опасен. Някога карали ли сте по него на здрачаване?

— Да.

— Не смятате ли, че човек трябва много да внимава?

— Разбира се. Но никога не съм забивал колата си в секвоя. Сега от Агенцията за защита на растителността оглеждат дървото, да видят какви са нараняванията му.

— Е, ако на мен ми липсва малко кора, сигурно и на него му липсва. Бих искала сега да си тръгнете, доктор Росети.

Но вместо да си тръгне, той притегни един стол до леглото и седна. Кръстоса крака. Сплете кебапчестите си бели пръсти. Тя не можеше да понася ръцете му — меки и пухкави — но не можеше да откъсне поглед от тях.

— Първо ми дайте една минутка, госпожо Фрейзър. Имате ли нещо против да ви наричам Лили?

— Да, имам. Не ви познавам. Вървете си.

Той се наведе към нея и се опита да хване ръката ѝ, но тя я издърпа и я сви под чаршафа.

— Наистина би трябвало да им сътрудничите, Лили...

— Името ми е госпожа Фрейзър.

Той се намръщи. Обикновено жените — и то всички, без изключение — обичаха да ги наричат с малкото им име. Това ги караше да го чувстват като свой довереник, като човек, на когото може да се вярва. Но ги правеше по-уязвими, по-открити за него.

— Вие сте се опитали да се самоубиете веднъж след смъртта на детето си преди седем месеца — обади се доктор Росети.

— Тя не умря просто така. Една кола я връхлетя с пълна скорост и я запрати на двайсет метра настрани в канавката. Някой я уби.

— И вие обвинихте себе си.

— Имате ли деца?

— Да.

— И бихте ли обвинили себе си, ако вашето дете умре, а вие не сте с него?

— Не, не и ако аз не съм карал колата, която е бутнала детето.

— Жена ви би ли се самообвинявала?

Пред очите му се мярна лицето на Илейн и той смръщи вежди.

— Вероятно не. Сигурно щеше да започне да плаче. Тя е много чувствителна жена, много податлива на внушения. Но сега не говорим за това, госпожо Фрейзър.

И наистина беше така. Скоро щеше да се освободи от Илейн, много скоро, слава на Бога.

— Тогава за какво говорим?

— Вие сте обвинили себе си, до такава степен сте се чувствали виновна, че сте нагълтали цяло шишенце сънотворни. И ако икономката не ви е намерила навреме, сте щели да умрете.

— Да, така ми казаха — отбеляза тя и би се заклела, че в този момент усеща същия вкус в устата си, както когато се бе събудила в болницата онзи първи път, когато беше толкова озадачена и толкова слаба, че дори не можеше да повдигне ръка.

— Не си спомняте, че сте взели лекарствата?

— Не, наистина не си спомням.

— А сега не си спомняте, че сте забили колата си в една секвоя. Скоростта ви, както прецени шерифът, е била около 60 мили в час, може би и повече. Имали сте голям късмет, госпожо Фрейзър. Един човек минавал наблизо, видял ви да се блъскате в дървото и повикал линейка.

— Случайно да знаете името му? Бих искала да му благодаря.

— Това не е толкова важно, госпожо Фрейзър.

— А кое е важното? О, да, а вие случайно имате ли малко име?

— Името ми е Ръсел. Доктор Ръсел Росети.

— Хубава алитерация, Ръсел.

— По-добре ще е да ме наричате доктор Росети — усмихна се накриво той.

Тя видя как дебелиите му бели пръсти се сгърчват и усети, че е ядосан. Мисли я за излязла от релсите. И тя наистина беше, но това не я интересуваше. Беше уморена, ужасно уморена, искаше само да затвори очи и да остави морфинът да притъпи болката за още малко време.

— Вървете си, доктор Росети.

Известно време той не помръдна.

Лили облегна глава и се отпусна. Дори не чу, когато той излезе от стаята. Но чу вратата да се затваря. Когато доктор Ларч влезе след пет минути с доста зачервено чело, тя успя да откряне единия си клепач и да каже:

— Доктор Росети е един самонадеян задник. Има дебели ръце. Моля ви, повече не искам да го виждам.

— Той мисли, че не сте в много добра форма.

— Напротив, във великолепна форма съм, нещо, което не мога да кажа за него. Спешно му се налага да посети фитнес залата.

Доктор Ларч не можа да удържи смеха си.

— Знаете ли, той спомена също, че отбранителната ви позиция и грубостта ви към него са сигурни признаци, че сте ужасно изтощена и имате нужда от помощ.

— Да, прав е, толкова съм изтощена от този болкоубиец, който ми дадохте, че съм готова да си подремна.

— А, съпругът ви е дошъл да ви посети.

Тя не искаше да вижда Тенисън. Гласът му, толкова звучен, толкова доверителен, ужасно напомняше гласа на доктор Росети. Сякаш двамата бяха слушали едни и същи преподаватели по дикция в училището за психотерапевти.

Ако не видеше повече нито единия, нито другия, би могла да напусне този свят като щастлива жена.

Отправи поглед покрай доктор Ларч и видя съпруга си — съпруг само от преди единадесет месеца — стоеше на прага, доста блед и със смръщени гъсти вежди, с кръстосани ръце на гърдите. Беше толкова красив, висок, солиден, със светла чуплива коса, много гъста, не беше плешив като доктор Ларч. Носеше очила тип „пилотски“, с които изглеждаше наистина страхотно, а сега го видя как ги бутва нагоре по навик — очарователен навик, така поне си бе помислила, когато го бе видяла за пръв път.

— Лили?

— Да — прошепна тя и си пожела той да остане там на прага.

Доктор Ларч се изправи.

— Доктор Фрейзър, както ви казах, съпругата ви ще се оправи, след като минат последиците от операцията, но има нужда от почивка. Предлагам посещението ви да трае само няколко минути.

— Много съм уморена, Тенисън — изрече тя с леко трепване, което за съжаление не можа да удържи. — Може би ще поговорим по-късно?

— О, не — възпротиви се енергично той.

И изчака мълчаливо, докато доктор Ларч не излезе от стаята, попипвайки разсеяно слушалката си. Изглеждаше нервен. Лили се запита защо ли. Тенисън затвори вратата, направи още една пауза, гледайки я втренчено, после тръгна към нея и застана до леглото ѝ.

Леко измъкна ръката ѝ изпод завивката, нещо, което тя си пожела да не бе направил, потърка с пръсти дланта ѝ и каза с тъжен, мек глас:

— Защо го направи, Лили? Защо?

Звучеше така, сякаш за нея всичко е приключило.

— Не знам да съм правила нещо, Тенисън. Нали разбираш, нямам никакви спомени от катастрофата.

Той махна, сякаш обсъждайки думите ѝ. Имаше силни ръце, уверени ръце.

— Знам, много съжалявам за това. Виж, Лили, може би е било катастрофа, може би си изгубила контрол и си забила експлоръра в секвоята. Една от сестрите каза, че Агенцията за защита на растителността е изпратила хора да проверят какви са нараняванията на дървото.

— Доктор Росети вече ме осведоми. Горкото дърво.

— Не е смешно, Лили. Сега ще останеш тук най-малко два-три дни, докато лекарите се уверят, че организъмът ти функционира както трябва. Бих искал да говориш с доктор Росети. Репутацията му е превъзходна.

— Вече се срещнах с него. Не искам отново да го виждам, Тенисън.

Сега гласът му се промени, стана дори още по-мек, по-нежен и тя знаеше, че в нормални обстоятелства щеше да се разплаче, да се скрие в себе си, да го накара да я успокоява, да я уверява, че вече няма нищо страшно, да ѝ каже, че Торбалан повече няма да идва... но не и сега. Вероятно морфинът я караше да изпитва лека еуфория, да се чувства някак откъсната от земята. Но тя се усещаше и доста силна, може би дори малко нахална.

— Тъй като нищо не помниш, Лили, трябва да приемем, че терапията няма да ти навреди. Наистина искам да говориш с него.

— Не го харесвам, Тенисън. Как да говоря с човек, когото не харесвам?

— Ще говориш с него, Лили, и дори се страхувам, че трябва да помислим да те настаним в болница.

— Ооо! Да *помислим* за болница? И каква по-точно?

Защо ли я не беше страх от тази дума, която извикваше в ума ѝ порой ужасни картини? Но не я беше страх. Гледаше го със съвършено ясен поглед. Морфинът ѝ харесваше. Усещаше, че я обзема умора;

чувстваше как по крайниците ѝ се разлива някакво вцепенение, което обхваща дори мозъка ѝ, но точно в този момент, а може би и в следващия усети, че ще може да се справи, с каквото и да е. Той стисна ръката ѝ.

— Аз съм лекар, Лили, психиатър, както и доктор Росети. Знаеш, че не е етично аз да те лекувам.

— Ти ми предписа Елавил-а.

— Това е различно. Той е обикновено лекарство за депресия. Не, не мога да говоря с тебе така, както доктор Росети би могъл. Но ти трябва да знаеш, че искам най-доброто за тебе. Обичам те и се моля да се оправиш. Поне веднъж на ден се моля за тебе. Имаше дни, когато знаех, че положението ти се подобрява. Да, наистина трябва да се срещнеш с доктор Росети и страхувам се, че няма да имам избор и ще трябва да те изпратя на психиатрична комисия.

— Извини ме, че го изтъквам, Тенисън, но аз не вярвам, че можеш да направиш това. Погледни ме — мога да виждам, да говоря, да разсъждавам, — аз имам думата по това, което ще се случва с мене.

— Ще видим, ще видим. Лили, просто поговори с доктор Росети. Кажи му за твоята болка, за объркването, за вината, за факта, че започваш да осъзнаваш какво е причинила амбицията ти.

Амбиция ли? Толкова големи амбиции ли е имала, че дъщеря ѝ е била убита заради тях?

На Лили изведнъж ѝ се прииска да си изясни нещата и каза:

— Какво точно имаш предвид, Тенисън?

— Знаеш — смъртта на Бет.

Това я улучи право в челото. Внезапната вина я връхлетя. Не, чакай, тя нямаше да допусне това да се случи отново. Нямаше да го допусне, особено сега. Под завесата на морфина, под всичко, което ѝ се бе случило, тя все пак присъстваше, искаше да се събере, да бъде цялостна, искаше... Толкова големи амбиции ли имаше, та те бяха погубили дъщеря ѝ?

— Сега не мога да разсъждавам по тази тема, Тенисън. Моля те, върви си. Ще се чувствам по-добре утре сутрин.

Не, щеше да се чувства много по-зле, когато почнеха да намаляват дозата на морфина ѝ, помисли тя, но сега нямаше да се притеснява за това. Сега щеше да спи; сънят щеше да се отрази добре на мозъка и на тялото ѝ. Извърна глава от него и я зарови във

възглавницата. Вече нямаше какво да му каже. Знаеше, че ако се опита да проговори отново, ще изтърси някоя глупост. Пропадаше, пропадаше с невероятна лекота в огромния примамващ търбух на кита, където я очакваше топлина и комфорт. Като същински малък Йона; нямаше да има кошмари, не и в люлката на морфина.

Загледа се в системата, прикачена към ръката ѝ, премести поглед по-нагоре към пластмасовата торбичка, пълна с течност, която висеше над нея. Спокойното движение на течността замъгляваше зрението ѝ, струваше ѝ се, че капките текат Бог знае накъде, просто си текат така. Затвори очи в същия миг, когато той изрече:

— Ще се видим пак по-късно довечера, Лили. Почини си.

Наведе се и я целуна по бузата. Тя обичаше да усеща ръцете му по себе си, да усеща как я целува, но не и сега. Не бе изпитвала такива чувства много отдавна.

Когато отново остана сама, се замисли: „Какво ще правя?“ Разбира се, че знаеше. Насили се да прогони от себе си замайването, приспиващия ефект на морфина. Взе слушалката и набра номера на брат си във Вашингтон. Чу няколко прещраквания, после някакво дишане, но нищо не се случи. Набра деветка, после същия номер. Опитва отново, но не успя да се свърже. Изведнъж линията странно заглъхна.

И докато бавно потъваше в омаята на наркотика, младата жена смътно осъзна, че дълбоко в нея се надига страх, който не можеше да идентифицира, но това не беше страхът, че ще я настанят в психиатрия против волята ѝ.

3.

Лили се събуди от усещането, че някой докосва с пръсти челото ѝ, че я гали нежно, като с крило на пеперуда. Чу мъжки глас, глас, който бе обичала през целия си живот, дълбок, нисък, прекрасно сладък и отвори очи.

— Лили, искам да отвориш очи, да ме погледнеш и да ми се усмихнеш. Можеш ли да го направиш, скъпа? Отвори очи.

Тя отвори очи и погледна брат си. И се усмихна.

— Моят голям брат от ФБР. Обожавам те още откакто ми показва как да ритна Били Клапър в чатала, за да не се осмелява вече да ме опипва. Помниш ли?

— Да, помня. Беше на дванадесет години, а оня смотаняк само на четиринадесет и си беше напъхал ръката под полата ти.

— Аз така го ритнах, че никога повече не опита.

Той се усмихна с невероятната си белозъба усмивка.

— Помня.

— Трябваше да продължа да ритам мъжете в чатала. Тогава нищо нямаше да ми се случи. Ужасно се радвам, че си тук.

— Тук съм, Лили, както и Шерлок. Оставихме Шон при мама. Казахме ѝ, че си катастрофирала, но си добре и просто искаме да те видим. Можеш по-късно да ѝ се обадиш и да я успокоиш. Тя пък ще разкаже на останалите от фамилията.

— Не искам мама да се притеснява. Наистина, Дилън, ще се оправя. Липсва ми Шон. Толкова отдавна не съм го виждала. Ужасно ми харесват снимките, които ми прати по имейла.

— Да, но не е същото като да си наистина с него и той да ти дъвче пръстите, да си размазва бисквитите по пуловера ти и да повърне на рамото ти.

Шерлок се намеси:

— Където и да пипнеш у дома, все ще намериш трохи от бисквити.

Лили се усмихна, почти виждаше пред себе си това сладко малко момченце, което ръсеше навсякъде около себе си трохи от бисквити и което ѝ беше ужасно скъпо.

— Мама сигурно е страшно щастлива, че сте ѝ го оставили.

— Да — усмихна се брат ѝ. — Но тя винаги толкова го глези, че като ни го върне, няколко дни не знаем какво да правим с него.

— Наистина сладко малко човече, Дилън. Ужасно ми липсва.

Една сълза проблесна в окото ѝ. Савич нежно я изтри.

— Знам, и на Шерлок ѝ липсва, макар че само един ден го няма при нас. Как се чувстваш, сестричке?

— Пак се стъмни.

— Да, почти седем часа е, четвъртък вечер. Хайде, скъпа, разкажи ми как се чувстваш.

— Май са ми намалили морфина?

— Да, доктор Ларч каза, че започва полека да намалява дозата. Известно време ще ти е зле, може би един-два дни, но после болките ще започнат да стихват и ще се чувстваш по-добре.

— Кога пристигнахте?

— Току-що. Влакът Сан Франциско-Юрика закъсня.

Снаха ѝ стоеше от другата страна на леглото и ѝ се усмихваше, но в душата си таеше ужасен страх за тази красива млада жена. За да успокои по-скоро себе си, отколкото Лили, тя се наведе и леко я целуна по бузата.

— Сега сме тук и всичко ще се оправи, обещавам.

— Кой ти се обади?

— Свекър ти — около два часа сутринта.

— Чудя се защо ли се е обадил — изрече тя бавно, мислейки за болката, която вече се връщаше; запита се как ли ще се справи с нея.

— Защо, не допускаше ли, че може да се обади?

— Сега разбирам — изведнъж присви очи Лили в свиреп поглед.

— Страхувал се е, че госпожа Скръджинс ще се обади и ти ще се чудиш защо някой от семейството не е позвънил. Мисля, че го е страх от тебе, Дилън. Все се интересува какво правиш, къде си. Когато беше тук преди, май здравата си го изплашил.

— Че защо да съм го изплашил?

— Защото си умен и си специален агент на ФБР, предполагам.

Шерлок се разсмя.

— Много хора стават неспокойни, когато наоколо им се навърта агент на ФБР. Обаче господин Елкът Фрейзър? Като го види човек, ще помисли, че сигурно обича да дъвче пирони на закуска.

— Би могъл. Всички мислят така, особено синът му — моят съпруг.

— Може да се е обадил, защото е знаел, че ще искаме да дойдем да те видим — меко възрази Савич. — Може и да не е чак такъв железен юмрук, какъвто ти се струва.

— Напротив. Тенисън беше преди малко тук. — Тя въздъхна, трепна от болката, която усети в натъртените си ребра, дърпането от страни. — Слава богу, че си отиде.

Савич хвърли поглед към Шерлок.

— Какво се е случило, Лили, кажи ми.

— Всички мислят, че съм се опитала да се самоубия.

— Добре, остави ги да мислят. Няма значение. Разкажи ми.

— Не знам, Дилън, кълна се, че не знам. Помня, че трябваше да карам по онзи отвратителен път към Фърндейл, ти го знаеш — шосе 211. И нищо друго. Подробности ми се губят.

Шерлок се обади нетърпеливо:

— Но всички мислят, че си се опитала да се самоубиеш заради хапчетата, които вземаше точно след смъртта на Бет?

— Да, предполагам.

— Но защо?

— Сигурно не съм била достатъчно откровена с вас, но просто не исках да ви безпокоя. Факт е, че бях депресирана. Почувствах се по-добре, а после отново ми стана зле. Нещата се влошаваха в последните седмици.

— Защо?

— Не знам, но е така. И ми се случи това. Пак се случи.

Брат й взе един стол и седна, после отново хвана ръката й.

— Помниш ли, че когато беше малка, като имаше някакъв проблем, започваше да мислиш, да обръщаш нещата от всички страни и не се предаваше, докато не го решиш? Татко разправяше, че когато не ти отговорел веднага на въпроса, си ставала страшно досадна — увисвала си на крачола му, докато той не ти даде някакво обяснение.

— Липсва ми татко...

— И на мене. Но все още не разбирам, защо първия път искаше да умреш. Не беше онази Лили, която познавам. Смъртта на Бет... това наистина би изкарало всеки родител от равновесие, но минаха седем месеца. Ти си умна, талантлива, не си човек, който ще се остави. Тази твоя депресия... не мога да я разбера. Какво става с тебе, Лили?

Тя се овладя и смръщи леко вежди.

— Нищо не става, просто все същото. Нали ти казах, миналите месеци понякога се чувствах по-добре, струваше ми се, че отново мога да покоря света, но току изведнъж нещата се влошаваха и ми се приискваше по цял ден да лежа в леглото. Не знам защо, но вчера се почувствах страшно зле. Тенисън ми се обади от Чикаго и ми каза да взема две хапчета антидепресант. Взех ги. И странно, но те изобщо не ми помогнаха. А после, когато карах по онзи път към Фърндейл... кой знае, може би се е случило нещо? Може би наистина съм се ударила нарочно в онази секвоя. Просто не си спомням.

— Нищо, нищо. А как се чувства мозъкът ти сега? — приседна Шерлок по-близо до Лили на болничното легло.

— Не толкова замаяна, както преди. Предполагам, че щом като в системата има по-малко морфин, ще се свестя.

— Чувстваш ли се депресирана?

— Не, по-скоро съм вбесена от оня идиот психиатър, който ми пратиха днес. Ужасен човек, опитва се да ме успокоява, уж иска да ме разбере, а всъщност се държи като някакъв снизходителен идиот.

— Ти обаче го прати по дяволите, а?

— Може би.

— Радвам се — каза Шерлок. — Дала си му да разбере.

— О, Боже...

— Какво „О, Боже“?

Лили не отговори, само продължи да гледа към вратата.

Савич и Шерлок се обърнаха тъкмо в мига, когато техният зет Тенисън Фрейзър влезе в стаята.

Нима Лили наистина не иска да види съпруга си?, запита се леко изненадан Савич.

Какво ставаше тук? Преди седем месеца Лили беше дошла в Мериленд за няколко седмици при майка си след погребението на Бет. Докато беше с тях, Савич бе направил всичко възможно, бе обърнал всяко камъче, бе се обадил на всеки познат, за да открие кой е блъснал

Бет и избягал след това. Но неуспешно. Не разкри нищо. Тогава Лили поиска да се върне в Хемлок бей, да бъде със съпруга си, който я обичаше и имаше нужда от нея. Тъкмо той им каза, че тя вече е добре.

Огромна грешка беше, че я пуснаха да си отиде, помисли Савич и разбра, че този път няма да я остави.

Той се изправи, докато Тенисън се приближаваше към него с протегната ръка. Двамата се ръкуваха.

— Господи, как се радвам да ви видя. Татко каза, че ви се е обадил посред нощ — усмихна се напрегнато Тенисън.

После млъкна, поглеждайки към Лили.

Шерлок така и не се изправи от мястото си на леглото на Лили.

— Радвам се да те видя, Тенисън — кимна му тя.

Какъв красив мъж, едър, в добра физическа форма и в момента изглеждаше ужасно загрижен за съпругата си. А защо Лили не иска да го види?

— Лили, добре ли си? — приближи се той към леглото ѝ с протегната ръка.

Лили пхна ръката си под завивките, преди да изрече:

— Добре съм, Тенисън. Знаеш ли, че се опитвах да се обадя на Дилън и Шерлок? И връзката все се разпадаше. Сега телефонът ми дали е наред?

Шерлок вдигна слушалката. Чу се сигнал „свободно“.

— Сега е наред.

— Не е ли странно?

— Може би — наведе се младият мъж, за да погали бледото лице на Лили и да положи лека целувка на бузата ѝ. — С целия този морфин, който циркулира в тебе, не искам да се чувстваш нормално.

— Имаше сигнал, после чух нечие дишане, нещо прещрака и после край.

— Хм. Ще проверя, но сега работи, така че няма нищо. — Той се обърна към Савич. — Вие с Шерлок пристигнахте много бързо.

— Нали ми е сестра — изрече Савич, поглеждайки втренчено зет си. — Ти какво очакваше?

Винаги бе харесвал Тенисън, вярваше, че е солиден мъж, достоен за доверие, за разлика от първия съпруг на Лили — Джак Крейн. Вярваше, че и Тенисън се е разстроил, когато Бет беше убита. Той бе съдействал на Савич, опитвайки се да разбере кой е шофьорът, блъснал

детето. А от шерифа тогава нямаше никаква полза. Какво се бе случило с тях? Защо Лили не искаше да го вижда?

Тенисън само кимна, после отново целуна Лили и изрече тихо, с мек като коприна глас:

— Нямам търпение да те видя вън от тази болница, да те заведе у дома. С мене ще бъдеш в безопасност, Лили.

Да, но май не беше така, помисли Шерлок. Ето тук нещо куцаше. Лили беше забила експлоръра си в секвоята. На това едва ли му се казваше „в безопасност“. Какво не беше наред в картинката?

— Какъв е онзи твой психиатър, Тенисън?

— Доктор Росети? Наистина бих искал да поговори с тебе, Лили. Може да ти помогне.

— Ти каза, че ще ме настаниш принудително в психиатрия, ако не говоря с него.

Савич се изправи на нокти. Шерлок се разсмя:

— Да настаниш Лили в психиатрия? Я стига, Тенисън.

— Не, не, просто не сте ме разбрали. Вижте, Лили най-вероятно нарочно се е блъснала в онази секвоя снощи. Вече втори път се опитва да се самоубие. И двамата бяхте тук след първия опит. Видяхте я в какво състояние беше. И майка ѝ я видя. Е, вземаше лекарства, но явно не са помогнали. Искам да говори с един отличен психиатър, човек, когото много уважавам.

— Той не ми харесва, Тенисън. Не искам повече да го виждам.

Тенисън въздъхна дълбоко.

— Добре, Лили. Като не харесваш доктор Росети, ще намеря друг, който би могъл да ти помогне.

— Бих предпочела да е жена.

— Както кажеш, макар че не познавам жени психотерапевти, които да се занимават с друго, освен със семейни консултации.

Савич се намеси:

— До утре ще ти намеря няколко докторки, Лили. Няма проблем. Но май се отклоняваме от темата. Искам да знам какви антидепресанти е вземала Лили, а също и защо те са имали точно обратния ефект върху нея.

— Това е много популярно лекарство, Дилън. Елавил. Можеш да питаш всеки лекар. — Гласът на Тенисън беше мек, говореше търпеливо.

— Сигурен съм, че е така. Но предполагам, че има хора, които просто не реагират адекватно на него, прав ли съм?

— За нещастие има. Мислех си дали да не преминем на друго лекарство... може би прозак.

Савич продължи:

— Защо просто не оставиш настрана лекарствата, докато Лили не се срещне с друг психиатър. Какво стана с доктор Макгил? Не се ли срещна с него, Лили?

— Той умря, Дилън. Нямахме и две седмици, след като започнах да го посещавам. Беше толкова симпатичен човек, но твърде стар и с разнебитено сърце. Получи инфаркт.

Тенисън вдигна рамене.

— Случва се. Ей, Савич, видях те по телевизията с колегите ти от ФБР. Като хванахте Магъосниците.

— Май имаше само един магъосник, другият се оказа магъосница.

— Да, брат и сестра. Как така хората не са го разбрали?

— Добър въпрос. — Савич видя, че Лили слуша внимателно. Винаги се бе интересувала от работата му, затова продължи. — Излиза, че единият е бил всъщност жена, само че облечена като мъж; Тими се оказа всъщност Тами. Доста хора е успяла да заблуди. Психолозите не бяха хванали тая подробност, хората от моя екип също.

— А този брат, да не би да е спал със сестра си? — запита Тенисън.

— Доколкото знаем, не е.

Лили се намеси:

— Макс ли успя да стигне до скривалището им?

— Точно така. Щом разбрахме, че двамата Татъл са се върнали в Мериленд, се сетих, че това е крайната им спирка, че са си дошли у дома, макар че са родени и израснали в Юта. Отвялякоха двете момчета в Мериленд. Значи къде са, запитах се. Макс винаги проверява всички роднини, когато са налице такива заподозрени. И изрових Мерилин Уорлъски — братовчедка, чиято собственост бил онзи изоставен обор.

Слава богу, че никой нищо не бе споменал за гоулите.

— Колко момчета са убили тези двамата, Шерлок? — запита Лили.

— Десетина, а може и повече. Сигурно няма да узнаем, освен ако Тами не реши да ми каже, но няма такава вероятност. Ръката ѝ беше ампутирана заради изстрела на Дилън. Слава богу, че всичко свърши и последните две момчета са живи и здрави.

— Ти си я прострелял? — вдигна вежди Тенисън. — А брат ѝ жив ли е?

— Братът е мъртъв, благодарение на екипа — въздъхна Савич.

— Горките момчета — изрече Лили. — Родителите им трябва да са умрели от ужас, когато онези са ги отвлели.

— Така беше, но нали ви казах, важното е, че всичко свърши благополучно.

Сестра Карла Брънсуик се обади от прага:

— Няма за какво да се тревожим, когато вие двамата сте в града. А сега трябва да помоля ФБР да си излезе. Време е госпожа Фрейзър да вземе хапчетата за сън. Кажете лека нощ... да, и вие, доктор Фрейзър. Заповед на доктор Ларч.

* * *

Едва когато стигнаха до болничния паркинг, Тенисън се обади:

— Съжалявам, че не се сетих по-рано, че току-що сте пристигнали. Ще останете у нас, нали?

— Да — отвърна Савич. — Благодаря, Тенисън, искаме да сме наблизо.

Близо час, след като се обади на майка си и се опита да я успокои, Савич се отпусна в огромното легло под сводестия таван в стаята за гости, целуна съпругата си и я привлече към себе си.

— Защо според тебе ни се обади господин Елкът Фрейзър?

— Ясно е — разтревожил се е за снаха си и е искал да сме предупредени. Намирам го за нормално. Решил е да не звъни на майка ти, за да не я тревожи, какво толкова?

— Добре, може би си права. След оная огромна доза лудост с двамата Татъл, предполагам, че мозъкът ми автоматично се включва на най-песимистичната програма.

Шерлок го целуна по шията и се отпусна на рамото му, праметнала крак през корема му.

— Чувала съм какви ли не смахнати приказки за Лили. Опитвала се да се самоубие, защото само това можела да направи, за да постигне душевно спокойствие; трябвало да се блъсне с експлоръра си в секвойта, за да изкупи вината. Но знаеш ли, това не ми се струва правдоподобно. Не е присъщо за Лили. Да, да, спомням си първия път. Но това беше тогава.

— А сега си е за сега.

— Да. Седем месеца. Лили не е невротичка, Дилън. Винаги съм си мислила, че е силна, стабилна. А сега се чувствам виновна, защото не направихме усилие да се свържем с нея през тези седем месеца.

— Ти роди, Шерлок, нямаше и седмица след погребението на Бет.

— И Лили тогава дойде при мене.

— Да, дойде при тебе, за разлика от мене. Господи, Шерлок, това беше най-дългият ден в живота ми.

Притисна я така силно, че тя изохка.

— Е, не ме наруга, но ме записа с поток от такива словеса...

Тя се засмя и целуна отново рамото му.

— Виж, знам, че Лили преживява труден период. Депресията ѝ е разбираема. Но след смъртта на Бет ние сме говорили много с нея. Просто не вярвам, че е имала нагласата отново да опита да се самоубие.

— Не знам — отвърна той. Намръщи се и загаси лампата на нощното шкафче, отново притисна Шерлок към себе си и я задържа. — Тази случка с Лили наистина ме разтърси, Шерлок. Ужасно ми е трудно да реша какво да правя.

Тя се притискаше към него по-здро от всякога. И мислеше колко крехка и уязвима е била Лили преди седем месеца, така наранена и съкрушена, че да вземе онези хапчета, които едва не я убиха. Тогава Савич и майка му бяха отлетели до Калифорния, още нямаше и седмица след погребението на Бет, за да видят Лили — тя лежеше в онова тясно болнично легло, с тръбички, излизащи от носа, със система, забодена в ръката ѝ. Но бе оживяла. И толкова съжаляваше, че е изплашила всички. А после беше дошла с тях във Вашингтон да си почине. Но след три седмици внезапно реши да се върне при съпруга си в Хемлок бей.

И ето сега, седем месеца по-късно бе забила колата си в една секвоя.

Шерлок се притисна още по-плътно към него.

— Просто не знам какво ще направя, ако нещо се случи с Шон. Не бих могла да го понеса, Дилън, знам, че няма да мога. Нищо чудно, че и Лили не е успяла.

Той мълча дълго, преди да се обади:

— Не, и аз не бих могъл да го понеса, но знаеш ли какво? Ние двамата бихме могли заедно да оцелеем. По някакъв начин. И мисля, че тук инстинктът не те лъже. Спомена, че нещо ти се струва не наред. Какво искаше да кажеш?

Тя потърка нос в рамото му.

— Миналата седмица Лили ми изпрати новата серия карикатури „Сенатор Ремюс“, които беше завършила, първата след смъртта на Бет, стори ми се възторжена. Какво толкова се е случило в следващите четири дни, та да поиска пак да се самоубие?

4.

Хемлок бей, Калифорния

— Откраднах шишенцето с хапчета — обяви Савич, влизайки в кухнята.

Шерлок се усмихна широко на съпруга си, вдигна одобрително палци и каза:

— Как ще ги проверим?

— Обадох се на Кларк Хойт в офиса в Юрика. Ще му ги пратя още днес. Той ще ми съобщи резултата утре и ще разберем.

— О, Дилън, трябва да ти призная нещо. — Тя отпи от чая си и се усмихна на дребните чаени листенца на дъното на чашката. — Хапчетата, които ти си взел, не са истински. Нали разбираш, аз вече бях откраднала истинските и ги бях заменила със Судафед, който намерих в аптечката.

По някой път Шерлок нямаше равна на себе си!

— Впечатлен съм. И кога ги замени? — възхитено я погледна той.

— Около пет часа тая сутрин, преди някой да се беше размърдал да става. А, да, госпожа Скръджинс — икономката — скоро ще дойде. Да видим тя какво ще ни каже.

Госпожа Скръджинс отговаряше на въпросите на Шерлок с изобилни въздишки. Беше висока жена, почти колкото Савич, и изглеждаше много силна; всичките ѝ пръсти, включително палците, бяха украсени с пръстени. Беше доста мускулиста. Шерлок си помисли, че не би искала да има пререкания с нея. Изглеждаше на около шестдесет години. Учудващо. Беше наредила снимки на внуците си по перваза на кухненския прозорец.

Савич се отпусна на стола и загледа как Шерлок я омайва.

— Ужасно нещо — изрече Шерлок, тръсвайки глава, явно разтревожена. — Просто не разбираме. Но предполагам, че вие сте по-наясно, госпожо Скръджинс, тъй като прекарвате много време с горката Лили. Със сигурност сте видели нещата достатъчно ясно.

Икономката обви с украсените си с пръстени ръце кафената чашка и въздъхна дълбоко:

— Мислех, че тя се оправя, нали разбирате.

Савич и Шерлок кимнаха едновременно.

— А после положението ѝ пак се влоши, оставаше да лежи свита на кълбо по цял ден в леглото. Не искаше да яде, само лежеше, дори и не мигаше. Струва ми се, че си мислеше за горката Бет, нали разбирате?

— Да, разбираме — въздъхна Шерлок и приседна по-напред на ръба на стола, приканвайки икономката да подреди мислите си.

— Можех да се закълна, че тя се поправя, но това не траеше дълго, само по две-три седмици. Миналата седмица помислих, че наистина върви много добре, че вече си е нормална. Седеше в ателието си и се смееше. Добре я чух. Наистина се смееше. Рисуваше ония нейни карикатури и се смееше.

— А какво стана после?

— Ами, госпожо Савич, не мога точно да ви кажа. Доктор Фрейзър си дойде у дома по-рано от обикновеното и мислех, че говорят. Малко след това положението ѝ се влоши, всъщност — на следващия ден. Наистина ужасно бързо. Вчера да се смее, а днес, след няма и десет часа, да е толкова депресирана, толкова тиха... Целия ден бродеше като призрак из къщата, без да вижда нещо, поне така ми се струва. После се скри някъде и по-късно разбрах, че е плакала. От това сърцето ти се къса, нали разбирате?

— Да, разбираме — кимна Шерлок. — А тези хапчета, госпожо Скръджинс, този Елавил, вие изпълнихте ли рецептата, купихте ли ги?

— Да, да. Понякога доктор Фрейзър сам ги донася, но те май не вършат много работа, а?

— Не — намеси се Савич. — Може би ще е най-добре за известно време да ги спре.

— И слава богу. Горкичката, толкова ѝ е трудно. — Госпожа Скръджинс отново въздъхна дълбоко, от което копчетата на блузата ѝ за малко да отхвъркнат. — И на мен малката Бет ми липсва толкова много, че просто понякога ми се дощява да легна и да плача... а пък аз дори не бях нейна роднина. Не бях нейна майка, като госпожа Фрейзър.

— А какво ще кажете за доктор Фрейзър? — запита Савич.

— Какво имате предвид?

— Съкрушен ли беше от смъртта на Бет?

— О, той е мъж, господин Савич. Естествено, беше мрачен една седмица, дори малко повече. Но нали знаете, мъжете не взимат нещата толкова присърце, поне баща ми не реагира така, когато сестричката ми почина. Може би господин Фрейзър държи всичко в себе си, но ми се струва, че не е така. Не забравяйте, че той не беше родният баща на Бет. Не я е познавал кой знае колко време — горе-долу шест месеца.

— Но беше много загрижен за Лили, нали? — намеси се Шерлок.

Госпожа Скръджинс кимна и малките диамантени обеци на ушите ѝ блеснаха в сутрешната слънчева светлина, която се лееше през прозореца. Диаманти, мускули и пръстени, помисли Шерлок и отново се удиви на съчетанието.

— Горкият човек, как ли не се мъчеше да ѝ угоди, да я накара да се усмихне, носеше ѝ подаръци и цветя, но не се получаваше. Дълго време нямаше резултат. А сега и това.

Възрастната жена поклати глава. Сивата ѝ коса бе свита на дебел кок. Имаше гъста коса, в която се забелязваха много втъкнати фуркети.

Шерлок се запита дали икономката наистина се тревожи за Лили или просто се преструва. Ами ако тя всъщност бе пазач на Лили?

Откъде пък ѝ хрумна това?! Нима госпожа Скръджинс не бе спасила живота на Лили първия път, когато тя се бе нагълтала със сънотворни точно след погребението на Бет? Не, Шерлок се упрекна, че започва да става параноичка; трябваше да провери по-подробно.

— Аз имам малък син, госпожо Скръджинс — обади се Савич. — Той е едва на седем месеца и може да бъдете сигурна, че ако нещо се случи с него, ще бъда съкрушен.

— Добре е, че сте такъв. Някои мъже са по-различни, какво да се прави. Но моят баща беше корав стар негодник. Не проля и сълза, когато оня трактор блъсна сестра ми. О, извинете, чака ме куп работа, а аз стоя и приказвам. Госпожа Фрейзър кога се връща у дома?

— Може би още утре — каза Шерлок. — Направиха ѝ доста сложна операция и няколко дни няма да се чувства особено добре.

— Аз ще се грижа за нея, не се тревожете — успокои ги госпожа Скръджинс и изпука ставите на пръстите си.

Шерлок потръпна, хвърли поглед към съпруга си и благодари на жената за готовността ѝ да помогне. Докато се ръкуваше с нея, усети ясно как всичките пръстени се отпечатват по дланта ѝ.

Точно преди да излязат от къщата, гласът на госпожа Скръджинс ги настигна:

— Много се радвам, че останяхте тук. Самотата не е полезна за госпожа Фрейзър.

Савич усети силен прилив на вина. Спомни си, че не се бе възпротивил категорично, когато Лили настоя да се прибере в дома си, след като бе изкарала известно време с майка си. И тогава изглеждаше, че всичко с нея е наред, тя искаше да се върне при съпруга си, а Савич бе помислил: „На нейно място аз също бих искал да бъда с жена си“ и я бе изпратил на летище „Рейгън“ заедно с останалите от семейството. Тенисън Фрейзър изглеждаше така, сякаш я обожава, а Лили — така поне се струваше на Савич — го боготвореше.

През онези месеци, когато си беше у дома, не се обади ни веднъж, за да се оплаче, да поиска помощ. Имейлите, които пращаше, неизменно бяха весели. И когато и да звъннаха по телефона той или Шерлок, тя винаги им изглеждаше в добро настроение.

А сега, след всички тези месеци да ѝ се случи това. Може би бе настъпил моментът той да направи нещо, а не просто да се сбогува с нея и да ѝ маха, докато тя се качва по стълбичката на самолета, за да отлети на три хиляди мили от семейството си. За да се върне там, където беше убита племенницата му.

Савич погледна към Шерлок и тя стисна ръката му. В очите ѝ се четеше огромна любов.

— Ще оправим нещата, Дилън. Този път ще ги оправим.

Той кимна.

— Наистина искам пак да поразговоря около свекъра и свекървата на Лили. Имам чувството, че всъщност не ги познаваме добре.

— Прав си. Може да проверим, след като посетим Лили.

Градската болница на Хемлок бей беше тиха. Когато приближиха стаята на Лили, отвътре се чуваха гласове. Те спряха за миг на вратата.

Говореше Тенисън.

И Елкът Фрейзър — баща му. Гласът му звучеше заучено и неискрено.

— Толкова се радваме, че преживя тази катастрофа... На косъм беше, но успя да се измъкнеш. Не мога да ти опиша колко разтревожена беше Шарлот — говореше все за теб, за това, колко ужасно ще бъде, ако ти се случи нещо, и то толкова скоро след смъртта на малката Бет... Но от експлоръра не е останало нищо.

Това, помисли си Савич, беше твърде странна проява на съчувствие.

— Много мило от ваша страна, че се тревожите.

В гласа на Лили се долавяше не само болка, но и нещо друго.

Може би беше страх? Или неприязън? Не можа да разбере. Тя продължи:

— Много съжалявам, че съсипах колата.

— Не искам да се притесняваш за това, момичето ми — възрази Тенисън и взе ръката ѝ.

През откритата врата Савич видя, че ръката ѝ бе отпусната, безжизнена, пръстите ѝ не отговаряха на стискането му.

— Ще ти купя друга, ще е подарък от мене за моята хубава малка снаха — изрече Елкът.

— Но аз не искам друг експлорър — опита се да възрази неуверено тя.

— Не, разбира се, че не — продължи Елкът. — Друг експлорър би ти напомнял за катастрофата, нали? Ние не искаме това, искаме да се справиш. О, да, ще направим всичко възможно, за да се справиш скоро, Лили. Тази сутрин Шарлот тъкмо ми казваше как всички в Хемлок бей говорят за тебе, обаждат ѝ се, изказват съчувствието си. Тя е много развълнувана от всичко това.

Гневът се надигна у Савич и му се дощя да изхвърли този стар негодник през прозореца. Знаеше, че Фрейзър по принцип е железен човек, силен и властен, но бе изненадан, че не проявява поне малко тактичност, че говори на Лили по такъв начин. Сякаш искаше да я уязви. Защо? Защо бе тази жестокост?

Той не издържа и влезе в стаята с решителен израз на лицето, но като видя пребледнялата Лили, болката, която блестеше в очите ѝ, се опита да се овладее. Пренебрегна присъствието на двамата мъже, отправи се към леглото, наведе се и леко притисна чело към нейното.

— Боли ли те, сестричке?

— Мъничко — прошепна тя, сякаш не смееше да говори на висок глас. — Е, всъщност доста. Но не е страшно, ако не дишам много дълбоко или не се смея, или не плача.

— Май доста те боли — поклати глава Савич. — Знаеш ли, ще намеря доктор Ларч и ще го помоля да ти предпише още нещо.

Той кимна на Шерлок и излезе.

Жена му отправи блестяща усмивка към зет си и към Елкът Фрейзър. Той изглеждаше точно така, както, когато го бе видяла за пръв път преди единадесет месеца — висок, леко навъсен, с гъста бяла коса. Беше привлекателен мъж. Очите му бяха същите като на сина му — светлосини, замислени, поставени малко косо. Запита се какви ли пороци има този човек, дали наистина обичаше Лили и искаше тя да е добре. Че защо пък да не иска?

От единадесет месеца Лили беше съпруга на сина му — тя беше нежна, изпълнена с обич, талантлива, бе загубила единственото си дете, което я бе хвърлило в дълбока тъга и депресия.

Шерлок знаеше, че Елкът е около шестдесетте, но изглеждаше на не повече петдесетина — най-много на петдесет и три години. На младини сигурно е бил красавец, може би също толкова красив, колкото единствения си син.

Имаше и дъщеря. Казваше се Танси и беше... на двадесет и осем... или на тридесет, помисли Шерлок. Танси — странно име, също толкова причудливо като Тенисън. Тя живееше в Сиатъл и беше собственичка на едно от известните кафенета, близо до площад „Пайъниър“. От разговорите с Лили Шерлок бе получила впечатлението, че Танси не идва много често при родителите си в Хемлок бей.

Елкът Фрейзър се приближи към Шерлок, грабна ръката ѝ и я разтърси силно.

— Госпожо Савич, какво удоволствие.

Изглеждаше ужасно зарадван, че я вижда. Тя се запита дали се радва чак толкова много, че вижда и Дилън, тъй като беше абсолютно уверена, че този човек не уважава особено много жените. Четеше се в очите му — излъчваха снисходителност и леко, едва прикрито презрение.

— Господин Фрейзър — изрече тя и пусна срещу него патентованата си безгрижна слънчева усмивка. — Бих искала да се

бяхме срещнали при не толкова трагични обстоятелства.

Добре, карай нататък, помисли тя. Смятай ме за идиотка, за недорасла и малоумна.

— Горкият ви съпруг е ужасно разтревожен от цялата тази работа — отвърна господин Фрейзър. — Като се има предвид какво стана, не бих го обвинил. Все пак брат е, нали?

— Разбира се, развълнуван е — прекъсна го Шерлок. — Радвам се да те видя отново, Тенисън.

Тя се отправи към леглото на Лили и седна до нея. Погали светлата ѝ коса. Гъсти кичури висяха объркани покрай лицето ѝ. Шерлок прочете болката в очите на Лили, усети вцепенението на тялото ѝ. Дожаля ѝ.

— Дилън всеки момент ще се върне, Лили. Не трябва да страдаш, не бива да се измъчваш, така си вредиш.

— Време е за малко лекарства — обяви една сестра, влизайки в стаята, следвана от Савич.

Никой не изрече и дума, докато сестрата инжектираше болкоуспокояващото лекарство в системата на Лили. Тя се наведе над нея, премери пулса ѝ, придърпа тънкото одеяло над раменете ѝ и се изправи.

— Болката всеки момент ще отшуми. Повикайте ме, ако се почувствате зле, госпожо Фрейзър.

Лили затвори очи. След няколко минути се обади с тих глас:

— Благодаря ти, Дилън, бях доста зле, но сега се пооправих. Благодаря ти.

И без да каже нито дума повече, заспа.

— Добре — подкани Савич другите с жест да излязат. — Да идем в чакалнята. Стори ми се, че няма никой там.

— Съпругата ми и аз сме много благодарни, че сте тук — изрече тържествено Елкът Фрейзър. — Тенисън има нужда от цялата подкрепа, която може да получи. Последните седем месеца бяха много трудни за него.

— И аз това си мислех — съгласи се Савич. — Когато Лили се блъсна в тая секвоя, намерихме претекст да дойдем тук и да подкрепим Тенисън.

— Баща ми не искаше да каже точно това, Дилън — обади се Тенисън. — Просто беше трудно за всички ни. — Сведе поглед към

часовника на китката си. — Страхувам се, че трябва да се видя с моите пациенти. Ще се върна да видя как е Лили след около четири часа.

Той ги остави с Елкът Фрейзър, който помоли една минаваща наблизко сестра да му донесе чаша кафе. Тя изпълни молбата му без колебание, защото, както добре знаеше Шерлок, никак не беше глупава. Важната клечка от директорския борд на болницата си личеше отдалече. На Шерлок ѝ се дощя да му стовари един юмрук право между очите.

Савич се наведе, целуна жена си по устните и каза тихо:

— Не си го и помисляй. Хрумнаха ми някои идеи. Ще ида да поразгледам оная кола, а ти тук забавлявай бащата на зет ми, нали?

— Нямах проблем — успокои го Шерлок.

Когато Дилън намери Шерлок след два часа, тя седеше в кафенето на болницата, похапвайки салата „Цезар“, на сладки приказки с доктор Теодор Ларч.

— Значи наистина смятате, че е била дотолкова депресирана, та да сложи край на живота си? Отново?

— Аз съм хирург, госпожо Савич, не съм психиатър. Не мога да правя предположения.

— Да, но виждате доста много стресирани хора, доктор Ларч. Какво мислите за състоянието на Лили Фрейзър?

— Мисля, че болката от операцията замаскира много от симптомите точно в този момент. Ако има изобщо някакви симптоми. Аз лично не съм виждал нито един. Но пък не разбирам от тези неща.

— Какво мислите за доктор Росети?

Доктор Ларч се опита да избегне погледа ѝ.

— Ааа, той е отскоро тук. Не го познавам чак толкова добре. Но доктор Фрейзър го познава отдавна. Били са състуденти в медицинското училище, както разбрах. В Колумбийския презвитериански медицински университет в Ню Йорк.

— Не знаех — каза Шерлок и мислено си го отбеляза.

Искаше да се срещне с този доктор Росети, този надут пуяк, когото Лили не можеше да понася, и когото Тенисън усърдно натрапваше на съпругата си.

Тя се усмихна на доктор Ларч и невинно изрече:

— Доктор Ларч, нали разбирате, ако Лили не се е опитала да се самоубие, това означава, че някой е замислил нещо лошо. Вие какво

смятате?

Доктор Тед Ларч едва не нагълта леденото кубче, което търкаляше из устата си.

— Не мога да си представя, не, със сигурност... та това е лудост. Ако не го е направила нарочно, тогава по-вероятно е, че нещо в колата се е развалило, че е нещастен случай, просто трагичен инцидент.

— Да, може би сте прав и понеже съм полицаи, винаги се хващам за странните неща. Професионално изкривяване. Е, разбирам. Тя просто е изгубила контрол над колата... може би някой ено е притичал пред експлоръра и се е опитала да го предпази... а вместо това се е блъснала в секвоята.

— Това изглежда доста по-правдоподобно, отколкото вероятността някой да се е опитал да я убие, госпожо Савич.

— Да, най-малкото тази теория е доста по-желателна, нали?

Шерлок забеляза Дилън с ъгълчето на окото си. Изправи се и потупа доктор Ларч по рамото.

— Грижете се добре за Лили, докторе.

Тя знаеше, че след всичко, което му бе казала, той по друг начин ще гледа на пациентката си. Разбира се, искаше му се да отхвърли хипотезата ѝ като абсурд, но нямаше да може, не съвсем.

Савич кимна отдалече на доктор Ларч и се усмихна на жена си. Светлосините ѝ очи изглеждаха по-ярки, отколкото когато се бе разделил с нея, и той знаеше защо. Беше намислила нещо. И беше извънредно доволна от себе си.

— Откри ли нещо за колата?

— Нищичко. Пресовали са я.

— Ужасно бързо, не мислиш ли?

— Да, както се кремира труп, преди да е направена аутопсия.

— Съвършено си прав. Доктор Ларч смята, че Лили е добре в умствено отношение, напълно добре. Струва ми се, че изпитва симпатии към нея. Но не харесва доктор Росети... кой знае защо. Ти знаеше ли, че доктор Росети и Тенисън са били състуденти в Колумбийския презвитериански медицински университет?

— Не. Това е интересно. Добре, Шерлок. Познавам този поглед. Или искаш да ме замъкнеш в най-близката гореща вана и да правиш с мене каквото си знаеш, или си направила нещо. Никаква гореща вана ли? Лошо, лошо. Добре, добре. Какво си направила?

— Сложих едно бръмбарче при леглото на Лили и вече чух доста интересни неща. Ела и ще ти пусна записа. Хм, а пък що се отнася до горещата вана, Дилън...

Отидоха в стаята на Лили, видяха, че тя още спи и че няма никой, и Шерлок затвори вратата. После приближи прозореца, откачи микрофончето и миниатюрния кабел, превъртя записа и го пусна.

— *По дяволите, трябва да й повечее болкоуспокояващи.*

— Кой е това? — запита Савич.

— Доктор Ларч.

— *Намалих ги, точно както наредихте, но й дойде много. Слушайте, няма нужда да я караме да страда така.*

— *Тя не реагира добре на болкоуспокояващите, вече няколко пъти ви го казах. Правят я дори още по-луда, отколкото вече е. Затова престанете с тази терапия. Не искам повече да я нараняваме.*

Шерлок натисна бутона „Стоп“.

— Това беше Тенисън Фрейзър. Какво, според тебе, означава?

И пусна миниатюрното касетофонче в джоба на самото си.

— Може да излезе свършено невинно — каза замислено Савич.
— От друга страна, експлорърът вече е пресован. Човекът от автомобилното гробище ми каза, че доктор Фрейзър му наредил да го пресова незабавно. Това чудо ще реагира ли, ако някой заговори?

— Да, активизира се от човешки глас. Изключва се след шест секунди тишина. Даде ми го Дики от личния състав. Запален е по разни технически джунджурии, пък и ми е задължен, след като ступах гаджето на сестра му... нали се сещаш, оня наркопласър, който я преследваше.

— Шерлок, някога казвал ли съм ти, че не преставаш да ме учудваш и да ме вълнуваш?

— Не, наскоро не си. Е, от снощи, но не мисля, че тогава имаше подобно намерение.

Той се засмя, притегли я към себе си и я целуна. Къдравата й коса погъделичка бузата му.

— Хайде да се обадим на мама и да поговорим с Шон.

5.

Юрика, Калифорния

Кларк Хойт, началникът на новоучредения офис на ФБР в Юрика, който бе заработил преди по-малко от година, подаде на Савич шишенцето с хапчета.

— Съжалявам, агент Савич. Това, което открихме тук, е едно наистина обикновено лекарство; антидепресант — Елавил.

— Лошо — промърмори Савич и погледна през прозореца към малкия парк вляво от градския център.

Дърветата пъстрееха с есенни цветове. Ако обърнеше глава по-надясно, щеше да види още малко от старинните сгради по крайбрежната улица. Красиво градче, център на окръг Хумболт, Юрика беше пълна с неизброимо количество изискани викториански сгради.

— Мога ли да ви помогна по някакъв начин, агент Савич? Май става нещо, което не ви харесва.

— Искан ми се да ставаше нещо, но лекарството е точно онова, което трябва да бъде. Предполагам, че нещата щяха да бъдат доста полесни, ако таблетките се окажеха други. Казах ви, че експлорърът, с който се е блъснала сестра ми, е бил пресован. Подозрително бързо след катастрофата, не мислите ли? Наистина много се надявах на тези хапчета. А, можете да ме наричате Савич — усмихна се разсеяно той.

— А вие ме наричайте Хойт. Да, експлорърът... прекалено бързо са се отървали от него, наистина... Макар и това да не е доказателство, че...

— Да, не е доказателство, но работата ми е да бъда подозрителен. Сега обаче съм попаднал в задънена улица. Както и да е, мисля, че е време да се поразровя малко из досието на зет ми Тенисън Фрейзър.

Кларк Хойт бе чувал доста истории за подвизите на Шерлок Савич и Макс — двуполовия лаптоп на Савич — и поклати глава:

— Само не ми казвайте, че не сте проучвали този тип, преди да се омъжи за сестра ви. Един брат би трябвало да провери дори

пломбите по зъбите на бъдещия си зет.

— Е, разбира се, подуших оттук-оттам, макар и не особено сериозно. Ами че той нямаше досие, дори не се е лекувал от пристрастяване към алкохол и наркотици.

— И не е бил двуженец?

— Не, такива неща не съм проверявал. Лили ми беше казала, че е бил женен и съпругата му е умряла. Знаете ли нещичко, Хойт? Сега се питам от какво ли е умряла първата му съпруга. Питам се и колко време са били женени.

Очите му блеснаха.

— Савич, да не би наистина да смятате, че иска да убие съпругата си? Хапчетата бяха точно това, което се предполагаше, че трябва да бъдат.

— Да, така е, но нещо ме кара да съм нащрек. Пък и нали разбирате, информацията е най-важното, с което работи един полицай.

— Савич потърка ръце. — На Макс това ще му хареса.

— Надявам се, не сте забравили, че семейство Фрейзър са много важни тук, в Хемлок бей и околностите. Татко Фрейзър, както разбирам, има бизнес на доста места из щата.

— Нищо не съм забравил, успокойте се. Преди не смятах за нужно да се ровя във финансите и сделките на татенцето, но сега е време да проявя повече внимание.

— Сестра ви се оправя, нали?

— Да, всичко ще бъде наред.

— Имам списък с имената на няколко много добри психиатри... жени, точно както пожелахте. Надявам се някоя от тях да може да помогне на сестра ви.

— Да, и аз се надявам. Но знаете ли, независимо дали ще се докаже наличието на някое подозрително вещество, наистина изглежда така, сякаш тя е бутнала колата нарочно в дървото... просто не мога да повярвам, че Лили се е опитала да се самоубие. Каквото и да казват хората, аз отново и отново се връщам към факта, че това просто не е в натурата ѝ.

— Хората се променят, Савич. Дори и онези, които обичаме. Понякога не можем да видим промяната, защото сме твърде близо.

Савич хвърли още един поглед към красивия парк и каза:

— Когато Лили беше на тринадесет години, разиграваше залози из квартала. Приемаше залози за всичко. От футболните срещи в колежа до това, кой ще отбележи най-много пъти по три точки в професионалните баскетболни мачове. Родителите ни подлудяваха от това. Понеже баща ми беше федерален агент, местните полицаи не правеха нищо, само наблюдаваха. Мисля, че всички й се възхищаваха, но това много тревожеше баща ми... Когато стана на осемнадесет, Лили изведнъж разбра, че обича да рисува, и рисуваше доста добре. Тя е човек на изкуството — спонтанна, емоционална.

— Не знаех, че сестра ви е художничка.

— Талантът й всъщност идва от баба ни — Сара Елиът.

— Сара Елиът? Боже Господи, онази същата Сара Елиът, художничката, чиито картини са във всички музеи?

— Да. Талантът на Лили, обаче, е в друга посока — тя е чудесна карикатуристка, има силно чувство за хумор и ирония. Чували ли сте за политическите карикатури „Сенатор Ремюс“?

Агент Хойт поклати глава.

— Няма нищо. Политическа сатира. Последните седем месеца не е рисувала много, откакто почина дъщеря й. Но ще се върне към рисуването и когато се съвземе, сигурен съм, че много вестници ще пожелаят да я имат за сътрудник.

— Толкова ли я бива?

— Така мисля. И като се има предвид таланта й, произхода й, наистина ли бихте повярвали, че ще се опита да се самоубие седем месеца след като дъщеря й е била убита?

— Момиче, което разиграва залози в квартала, а после става карикатуристка? — Хойт въздъхна. — Не, не бих казал, не мога да си представя такова нещо, Савич, но знае ли човек? Вие сам споменахте, че е чувствителна, че е темпераментна... Казахте, че тя все още не си спомня нищо за катастрофата, нали?

— Да, не си спомня.

— Какво ще направите?

— След като Макс провери всичко, ще видим. Каквото и да става, ще заведа Лили във Вашингтон, щом тръгнем с жена ми. Вече се разбра, че Хемлок бей не е здравословно място за нея.

— Цялата работа може да излезе абсолютно невинна — изтъкна Кларк Хойт. — Сестра ви може просто да е загубила контрол над

колата. И това се случва.

— Да, но знаете ли, този път видях зет си с различни очи. Видях го през очите на Лили, може би. Гледката не е особено хубава. Прииска ми се да го удуша и да изхвърля баща му през прозореца на болницата.

Кларк Хойт се разсмя.

— Съобщете ми, ако мога да направя нещо за вас.

— Непременно, Хойт, благодаря ви. Разчитайте. Благодаря и за имената на психиатрите.

Хемлок бей, Калифорния

Следващата неделя следобед, четири дни след операцията, лекарите им съобщиха, че Лили е достатъчно добре, за да бъде изписана. Изпитваше само леки болки — доктор Ларч се бе отбил в стаята ѝ и ѝ бе дал няколко хапчета, за да заглуши остриите пристъпи. Все още вървеше превита на две като старица, но очите ѝ бяха бистри, а настроението — добро.

Шерлок се канеше да помоли доктор Ларч да намали временно болкоуспокояващите лекарства на Лили, но Савич я възпря:

— Не, нека още малко да ги взема.

— На записа няма нищо друго по-интересно — измърмори Шерлок недоволно, докато откачаше микрофончето изпод леглото на Лили, използвайки отиването ѝ до банята. — Дори лекарите и сестрите не са си разправяли клюки.

След десетина минути Савич вече буташе към асансьора инвалидната количка, в която бе настанена сестра му.

— Казах на Тенисън — обърна се той към Лили, — че двамата с Шерлок те вземаме, за да те закараме при новата ти психотерапевтка. Не мога да кажа, че му хареса, каза, че не знаел нищо за тази жена. Страхувал се да не излезе някоя шарлатанка и да те доведе до още по-голяма депресия. Оставих го да си приказва, после му пуснах патентованата си усмивка.

— Нали знаеш какво означава тази усмивка — намеси се Шерлок. — „Само да направиш нещо, приятелче, ще ти го изкарам през носа.“

— Във всеки случай, той няма какво да прави. Опитва се да ме накара да те убедя да се срещнеш с доктор Росети. Чудно ми е, защо го

смята за чак такъв голям спец.

— Изобщо не е спец — потрепери Лили. — Ужасен е. Тази сутрин пак дойде. Сестрата тъкмо ми беше измила косата, така че се почувствах достатъчно добре и можах да го понеса.

— Какво стана? — запита Шерлок.

Тя носеше малката чанта с нещата на Лили. Савич вкара инвалидната количка в асансьора и натисна копчето. В кабината нямаше никой друг. Лили отново потрепери.

— Мисля, че той пак е говорил с Тенисън. Опитва се да промени тактиката. Сега се помъчи да бъде снизходителен, поне в началото. Когато пропълзя в стаята — точно това е думата, пропълзя — сестра Карла Брънсуик тъкмо беше ми изсушила косата със сешоара.

* * *

Сестрата се обърна към него.

— Докторе.

— Оставете ни за малко, сестра.

— Не искам сестра Брънсуик да излиза, доктор Росети. Искам вие да излезете. — Гласът на Лили звучеше уверено.

— Моля ви, госпожо Фрейзър, само един момент. Страхувам се, че предния път не се разбрахме. Вие току-що бяхте излезли от операция, просто ви беше много рано, за да искате да чуете за каквото и да било друго. Моля ви, дайте ми само няколко минути.

Сестра Брънсуик се усмихна на Лили, потупа ръката ѝ и излезе от стаята.

— Виждам, че нямам избор, Ръсел. Какво искате?

Дори да се беше ядосал на това, че го нарече на малко име, той не се издаде. Продължи да се усмихва, приближи се към леглото и застана там, извисявайки се над нея. Тя погледна към ръцете му — този път на дебелиите му пръсти имаше пръстен, огромен диамант. Лили си пожела да можеше да го изхвърли от стаята.

— Искях само да поговоря с вас, госпожо Фрейзър... Лили, да видим дали не можем да се разбираме по-добре. Може би ще успеете да ми повярвате, да ме оставите да ви помогна.

— Не.

— Боли ли ви, Лили?
— Да, Ръсел, боли ме.
— Искате ли да ви предпиша лек антидепресант?
— Боли ме от натъртените ребра и от оперирания далак.
— Да, да, тази болка сигурно ще потисне другата, по-дълбоката болка за известно време.
— Надявам се.
— Госпожо Фрейзър... Лили... не бихте ли дошли в моя кабинет, може би другия понеделник? Ще имате още една седмица да се възстановите.
— Не, Ръсел. А, ето го и доктор Ларч. Здравейте, докторе. Моля, влезте, доктор Росети тъкмо си тръгваше.

* * *

Когато Лили завърши разказа си, Савич поклати глава невярващо, но тя се засмя.

— Не, не го довършвай сега, Дилън. Той си тръгна, без да каже нищо повече, просто си излезе. Доктор Ларч не помръдна, докато той не си тръгна.

— Това, което не разбирам — произнесе замислено Шерлок, — е защо и двамата, Тенисън и доктор Росети, искат ти да станеш негова пациентка. Не е ли странно? Ти се държа ужасно с Росети, а той още иска да си му пациентка.

— Да — намеси се и Савич, — странно е. Трябва да видим какво ще ни каже Макс за Ръсел Росети. Той беше готов да ти даде някакви антидепресанти още тук на място, нали?

— Така изглежда.

— Аз ти намерих психиатър, Лили. Не такъв, дето ще те омайва и ще ти дава всевъзможни хапове, а една жена, която е много добра в хипнозата. Какво мислиш?

— Хипноза ли? О, Боже, тя ще ми помогне ли да си спомня какво е станало?

— Надявам се. Както и да е, това е все пак някакво начало. Може би ще ти даде тласък да си спомниш. Днес е неделя, така че тя е дошла в кабинета си специално за тебе.

— Дилън, мисля, че току-що получих цял тон енергия. Ще разбера най-накрая дали съм наистина луда — промърмори тя.

— Да, ще разбереш и това е най-доброто, което може да ти се случи — потупа я Шерлок по рамото.

— Значи тръгваме направо за Юрика.

* * *

Доктор Марлена Чу беше дребна, нежна жена от китайски произход, за която човек би се усъмнил, че е достигнала допустимата възраст, за да ѝ бъде сервиран алкохол. Лили беше висока почти метър и шестдесет и пет, но се извисяваше доста над нея, въпреки обувките без ток, които беше обула. Запита се дали би могла да се довери на тази жена — да остави живота си в нейни ръце, преди да е събрала сили да върви напред...

Почувства огромно безпокойство, примесено с надеждата, че може би не всичко е изгубено.

Тъй като в неделния ден нямаше никакви други посетители, доктор Чу се зае с нея веднага.

— Брат ви ми разказа какво се е случило — каза тя. — Сигурно ви е много трудно, госпожо Фрейзър. — Взе ръцете на Лили в мъничките си ръце. — Трябва да седнете. Виждам, че все още сте доста слаба. Искате ли чаша вода?

Ръцете ѝ са топли, помисли Лили; не ѝ се искаше да ги пусне. А гласът ѝ беше невероятно успокояващ. Тя изведнъж се почувства много по-добре, а това със сигурност беше странно, но така или иначе беше самата истина. Дори тъпата болка в ребрата като че ли не я безпокоеше толкова. Усмихна се на лекарката, стиснала ръцете ѝ като спасителен пояс.

— Не, много съм добре. Е, може би съм малко уморена.

— Добре, хайде да влезем в кабинета и да седнете. Имам много удобен стол и хубава висока табуретка за краката, ще ви бъде удобно. Моля, заповядайте.

Кабинетът представляваше малка квадратна стая с меки мебели, облечени в синьо, подът бе покрит с чист дъбов паркет. Лили почувства нова вълна спокойствие да се разлива из нея.

— Нека ви помогна да се настаните, госпожо Фрейзър.

— Наричайте ме Лили.

— Благодаря. Това ми харесва.

Когато Лили седна, доктор Чу притегли стола си до нея и отново взе лявата ѝ ръка. Загледа как клепачите на Лили започват да трепкат, докато из тялото ѝ се разливаше топлина, спокойствие и облекчение. Започна да изучава пациентката си. Макар че беше бледа, очите ѝ блестяха. Красиви очи с мек, нежен син цвят, които чудесно подхождаха на русата коса. Беше красива млада жена, но това нямаше особено значение. От значение беше, че тази млада жена бе изпаднала в затруднение. И още по-важно беше това, че тя попиваше силата, която доктор Чу ѝ даваше.

— Лили е толкова романтично име. Звучи като нежна музика; когато чуе такова име, човек си представя красиви неща.

Лили се усмихна:

— Това е името на баба ми. Може би съвпадение, но тя отглеждаше много красиви лилии.

— Интересно е какви неща се случват понякога, нали?

— Да, интересно е, макар понякога да изглежда страшно.

— Така е, но тук нищо не ви застрашава, Лили.

Тя отново потупа ръката ѝ.

Доктор Чу знаеше, че Лили Фрейзър е художничка, това означаваше, че е с въображение и много проникателна. Такива хора обикновено лесно се поддаваха на хипноза. Тя изрече с мекия си глас:

— Вие разбирате, че ще се опитам да ви помогна да си спомните какво се е случило в сряда вечерта. Искате ли го?

— Да, много искам да разбера какво се случи всъщност. Само ми кажете какво да правя. Никога преди не съм се подлагала на хипноза.

— Не е сложно, наистина. Искам само да се отпуснете.

И тя леко стисна ръката на Лили.

Лили почувства как в ръката ѝ се влива още топлина и стига чак до костите, усети невероятно спокойствие. Как можеха тези малки ръце да вършат такива чудеса с нея?

Савич доближи стола си до този на Лили и взе другата ѝ ръка. Силна ръка, помисли тя, силни пръсти. От неговата ръка в нейната не се вливаше топлина, но пък допирът я караше да се чувства сигурна.

Той не изрече нищо, просто седеше до нея, беше с нея. Шерлок седеше на дивана зад Лили съвсем тихо.

— Може би това ще ви се стори малко странно, Лили, но аз няма да размахвам часовник пред очите ви, нито да ви карам да лягате на дивана и да ви припявам нещо. Не, просто ще седим така и ще си говорим. Научих, че рисувате политически карикатури. „Сенатор Ремюс“, нали? Интересно. Какво означава това?

Лили се усмихна. Почувства как нестихващата болка от смъртта на Бет започва да се оттегля.

— Ремюс е щатски сенатор от щата Западна Деменция, някъде из Средния Запад. Той е много остроумен, ужасно безскрупулен, напълно аморален, има невероятни амбиции и обича да прецаква опонентите си. Познават го също и под прякора Ремюс Кадърника, като противоположно на „некадърник“, защото много бързо променя гледната си точка, за да получи каквото иска. Майстор е на еквилибристиките. Никога не се предава, не обръща внимание на думите на хората, защото знае, че те скоро ще ги забравят, не взема под внимание истината и върви напред, докато не постигне целта си. Сега целта му е президентството и за да го постигне, предава приятеля си.

Доктор Чу повдигна тънката си извита черна вежда и се усмихна.

— Интересна характеристика и съвсем не екзотична.

Лили се засмя.

— Завърших една нова серия карикатури миналата седмица. Неговият приятел, губернатор Брейвхарт, не понася да бъде предаван. Той се бори. И макар да е също толкова безскрупулен, има един проблем — почтен е. Това е хубаво. Поне аз смятам така.

— Занесохте ли серията на редактора си във вестника?

Лили спря за момент и затвори очи.

— Не, не я занесох.

— Защо?

— Защото отново се почувствах зле.

— Какво означава това, че сте се почувствали зле?

— Всичко ми стана безразлично — Бет беше мъртва, а аз бях жива. И нищо не си струваше, включително и аз, и всичко, което вършех.

— Започнали сте от чувството, че сте добре, че сте пълна с творчески сили, от усмивките и смеха и сте стигнали до върховна

депресия?

— Да.

— Само за един ден?

— Да. Може би дори за по-малко. Не помня.

— В деня, когато съпругът ви замина за Чикаго, как се чувствахте, Лили?

— Не си спомням да съм чувствала нещо. Бях... просто съществувах.

— Разбирам. Съпругът ви, ви се е обадил на следващия ден — в сряда — и ви е помолил да занесете някакви диапозитиви на един лекар във Фърндейл?

— Точно така.

— И единственият път дотам е шосе 211?

— Да. Мразя този път и винаги съм го мразила. Опасен е. И се стъмняваше. Никога не съм обичала да карам по този път, когато се стъмнява. Винаги съм много внимателна.

— И мене този път ме дразни. Значи взехте още две хапчета антидепресант, нали?

— Точно така. После заспах. Имах ужасни кошмари.

— Кажете ми какво си спомняте за кошмарите?

Доктор Чу вече не държеше ръката ѝ, но Лили още усещаше как топлината плува през нея, чувстваше я дълбоко в себе си, толкова дълбоко, че стопляше самата ѝ душа.

— Видях как онази кола блъска Бет. И пак, и пак, виждах я как я блъска и как тя пици, а колата я влачи поне десет метра, тя ме вика отново и отново. Когато се събудих, още виждах Бет. Спомням си, че лежах и плачех, после изпаднах в летаргия, мозъкът ми сякаш потъваше някъде.

— Почувствахте ли се безнадеждно?

— Да, точно така. Струваше ми се, че нищо на света няма значение — най-малкото пък аз. Струваше ми се, че съм абсолютно ненужна. Всичко ми беше черно, вече нищо нямаше значение.

— Добре, Лили. Сега излизате от къщи с колата. С вашия червен експлорър. Какво мислите за колата?

— Тенисън се възмущава всеки път, щом го нарека „кола“. Отдавна не съм използвала тази дума. Това е просто експлорър, няма

друго такова нещо като него на света и не е кола, значи трябва да го наричаш с името му и толкова.

— Вие май не харесвате много този експлорър?

— Свекър ми и свекърва ми ми го подариха за рождения ден. Беше през август, тогава навърших двадесет и седем години.

Доктор Чу не настояваше, не ровеше; тя сякаш просто си говореше с приятелка — ни повече, ни по-малко. И галеше лявата ръка на Лили. После се обърна към Савич и кимна.

— Лили?

— Да, Дилън.

— Как се чувстваш, скъпа?

— Стоплена, Дилън, много ми е топло. И вече няма никакви болки. Чудесно! Ръцете й са вълшебни.

Той се усмихна на думите й и изрече:

— Радвам се, че се чувстваш добре. Още ли караш по шосе 211?

— Да, току-що завих надясно. Нямам възражения срещу началото на шосето, но когато навлезеш между секвоите е толкова тъмно и дърветата сякаш се притискат към тебе. Винаги съм смятала, че някой маниак е създал този път.

— Съгласен съм с тебе. За какво мислиш, Лили?

— Мисля, че когато е тъмно, сякаш върху тези секвои ляга гъст воал. Сякаш Бет е забулена в някакъв воал и аз съм толкова депресирана, че искам да свърша, Дилън, просто да свърша със себе си и край на всичко. Тази болка е безпощадна. Мисля, че се е настанила в душата ми и няма да ме напусне никога. Просто не мога да я понасям повече.

— Тази болка — каза доктор Чу с мекия си глас, държейки отново ръката на Лили, като от време на време я стискаше, — разкажете ми повече за тази болка.

— Знам, че болката иска да се слее с мене. Искam да й се предам. Знам, че ако аз стана болката и болката стане аз, тогава ще мога да изкупя вината си.

— Вие стигнахте до заключението, че трябва да се самоубиете, защото само по този начин може да поправите положението? Да възстановите равновесието?

— Да. Живот за живот. Моят живот, без абсолютно никаква стойност, заради нейния малък скъпоценен живот.

Лили се намръщи.

Доктор Чу леко прокара длан по ръката ѝ, после отново стисна отпуснатите пръсти.

— Какво мислите сега, Лили?

— Разбрах, че нещо не е наред. Аз не бях убила Бет. Не, тогава бях в редакцията и тъкмо предавах карикатурите си на Буутс О'Мали, исках да разбера какво мисли той.

— Разбирам. И карикатурите го разсмяха, нали?

— Да. По-късно чух шерифът да казва, че тялото на Бет е било запратено поне на десет метра встрани.

Лили замълча. Толкова силно стисна ръката на доктор Чу, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Само се успокойте, скъпа. Всичко е наред. Аз съм тук. Брат ви и госпожа Савич са тук. Забравете какво е казал шерифът. Така... Сега изведнъж разбирате, че не вие сте убили Бет.

— Точно така — прошепна Лили и клепачите ѝ трепнаха. — Разбрах, че нещо не е наред. Изведнъж си спомних, че съм взела онези хапчета за сън, които Тенисън ми сложи на нощното шкафче. Взела съм толкова много от тях, че ги чувствах как лепнат в гърлото ми, а аз ги гълтах и гълтах, и седях с празното шишенце, и си тананиках: „искам още, искам още“, а после видях, че шишенцето е празно и изведнъж си помислих: „Чакай, не искам да умра“, но беше много късно и аз почувствах ужасна тъга от загубата на Бет и от загубата на самата себе си.

— Не разбирам, Лили — изрече Савич с тъмния си кадифен глас. — Ти ми каза за хапчетата, които си взела непосредствено след погребението на Бет. Защо мислиш за това сега, докато караш?

— Защото си спомням, че не мога наистина да си припомня, че съм взела тези хапчета, не е ли странно?

— Много странно е. Разкажи ми още.

— Е, разбрах, че не искам да умра, че тогава не съм искала и сега не искам. Но защо тази вина така ме разяжда? Какво има вътре в мозъка ми, което ме кара просто да насоча експлоръра си към дебелиите дървета, които обграждат този ужасен път?

— И намери ли отговор, Лили?

— Да, намерих.

Млъкна и въздъхна дълбоко. Спеше. Главата ѝ клюмна леко настрани.

— Всичко е наред, господин Савич, нека да я оставим да си почине малко, после ще я събудя и ще продължим. Ще бъде пак заедно с нас, когато се събуди. Ще видим дали има нужда пак да я хипнотизираме. Знаете ли, господин Савич, все по-любопитно ми става да разбера за онзи първи път, когато е изгълтала шишенце сънотворни. Може би трябва да проверим и това.

— О, да — обади се Шерлок зад тях. — Със сигурност трябва.

Не се наложи да будят Лили. Мина може би една минута и младата жена изведнъж отвори очи, примигна и каза:

— Спомням си всичко. — Усмихна се на доктор Чу, после се обърна към брат си: — Не съм се опитвала да се самоубия, Дилън, не съм.

Доктор Чу хвана двете ѝ ръце и се наведе към нея:

— Кажи ни точно какво се случи, Лили?

— Върнах се обратно към себе си. Почувствах се с ясен разум, съвсем будна и уплашена от това, което смятах да направя. Тогава пътят зави, започнаха стръмните серпентини. Аз разбрах, че карам много бързо, и натиснах спирачката.

— Какво се случи? — запита Савич, навеждайки се към нея.

— Нищо не се случи.

— Знаех си го, просто бях сигурна — прошепна Шерлок.

— Ти натисна ли спирачките бързо няколко пъти, както татко ни учеше? — запита Савич.

— Да, натиснах няколко пъти, но нищо. Уплаших се. Дръпнах ръчната спирачка. Знам, че действа само на задните гуми, но си помислих, че може някак си да забави скоростта ми.

— Не ми казвай — изрече Савич, — че ръчната спирачка е отказала.

Тя само кимна утвърдително и преглътна.

— Да, отказа. Аз летях към дълбоката пропаст вляво. Извъртях волана надясно, но секвоите бяха там точно срещу мене — плътна, непробиваема стена. Летях много бързо, надолнището увеличаваше скоростта. Този участък има много остри завои и слиза непрекъснато чак до предградията на Фърндейл.

Шерлок се обади зад гърба ѝ:

— И какво стана после?

— Чу се ужасен скърцащ звук, сякаш се къса някаква верига. Колата подскочи и колелата отказаха. Опитах се да я насоча така, че странично да закачи секвоите и те да ме забавят, но тогава пътят отново зави. Разбрах, че ще умра.

Савич полека я прегърна и я настани в скута си. Доктор Чу не пускаше лявата ѝ ръка. Лили се облегна на него и положи глава на рамото му. Усещаше как пръстите на Шерлок леко галят косата ѝ. Пое си дълбоко дъх.

— Ясно си спомням как се ударих право в онази нещастна секвоя и в този миг си помислих, че секвоята е преживяла поне сто години яростни океански бури, но няма да преживее мене. Спомням си, че чух тръбене на рог — толкова високо, сякаш беше в главата ми, и след това нищо. — Тя се надигна и се усмихна. Красива усмивка, чиста и изпълнена с надежда. — Това е много странно, Дилън. Спирачките отказаха. Да не би някой да се е опитал да ме убие?

Тъй като доктор Чу още държеше ръката ѝ, Лили не се страхуваше. Всъщност се чувстваше чудесно. Докато изричаше тези думи, продължаваше да се усмихва.

— Да — погледна я брат ѝ право в очите. — Може би наистина е така.

— А сега — каза доктор Чу, — нека се върнем назад и да видим как така сте се озовали в болницата с толкова много хапчета за сън в стомаха.

Лили усети да я връхлита смесица от спокойствие и вълнение.

— Да, нека се върнем.

6.

Хемлок бей, Калифорния

— Добре, Макс, какво намери?

Шерлок се приближи и погледа екрана на лаптопа.

— О, Господи, та той бездейства! Не мислиш ли, че отново се превръща в Максин, Дилън? Да не би нещо да не е в настроение?

— Не, Макс си остава Макс, просто сега се съсредоточава. Ще измъдри нещо.

— Да бе, надявай се.

— Виж, Макс малко трепна. Означава, че се е задълбал. Лили спи ли?

— Да, току-що я проверих. Не поиска да вземе хапче против болката. Каза, че не ѝ трябва. Не е ли чудно?

— На мене ми каза, че лекар, който може да я накара да се почувства добре, без да я нарани, със сигурност е нещо по-добро от съпруг, който прави точно обратното. Каза, че още е под влияние на срещата с нея.

— Е, тъй като доктор Чу не държа нашите ръце, ние трябва да избием стреса във фитнес залата. — И Шерлок се засмя. — Това беше чудесно, Дилън, Лили иска да се измъкне от цялата мръсна история. Според госпожа Скръджинс, Тенисън ще си дойде след около два часа. Тя ми каза, че прави вегетарианска вечеря специално за теб — специалитетът ѝ бил лазаня с тиквички и нещо с ябълки и лук, което щяло да те накара да бъдеш... как го каза... в съвършена физическа форма. Мисля, че иска да види снимката ти на някой календар, Дилън. А ти какво смяташ? — Савич се засмя и леко потупа Макс. — Май си е паднала по тебе, Дилън. Мисля, че беше поразена, когато те видя по тениска сутринта, с вдигнат цип, но незакопчан колан. Видях странни пламъчета в погледа ѝ, докато произнасяше името ти. Беше стиснала ръце на гърдите си. Това е сигурен признак за сърдечни вълнения. Тя те желае.

Савич вдигна вежда към съпругата си.

— Недей, Шерлок, плашиш ме.

Шерлок се сети какво изпитваше, когато го видеше по тениска — или без нея — и изобщо не се усъмни, че тази гледка е предизвикала силно сърцебиене у госпожа Скръджинс. Леко докосна с върховете на пръстите си врата му и започна да го масажира. Лаптопът изписука.

— Той ревнува.

— Не, може би ми казва, че го разсейва това, което правиш с мене.

Шерлок се наведе, целуна го по врата, после му се усмихна.

— Време е да поспортуваме малко. Мислиш ли, че има фитнес зала в Хемлок бей?

— Ще намерим. Утре сутрин, ако Лили продължава да се чувства добре, ще си грабнем багажите и ще намалим нивото на стреса.

Тя се протегна и разтри врата си.

— Мислиш ли, че Тенисън ѝ е давал хапчета, за да се чувства депресирана? Че вероятно е сменил таблетките с безопасни, за да се подсигури, понеже ти си тук?

— Напълно възможно е. След като доктор Чу не можа да намери нищо сигурно във връзка с така наречения опит за самоубийство на Лили след погребението на Бет, мисля, че тя никога не се е опитвала да се самоубие.

— Странно, Лили сякаш си спомняше, но не напълно. Ако тя не го е направила, значи трябва да е Тенисън. И това е бил първият опит на това копеле! Били са женени само от четири месеца, Дилън. Невероятно хладнокръвно. Наистина полудявам. Но трябва го докажем и да го ударим с фактите.

— Ще се опитаме, Шерлок. Ето, виж тук. Добра работа, Макс.

Двамата прочетоха изречението, изписано на екрана. След няколко минути Савич вдигна глава и погледна Шерлок. Сините ѝ очи горяха.

— Не е чак такава изненада, нали? Значи нашият Тенисън е бил женен преди, точно както е казал на Лили. Само че не си е направил труда да спомене, че първата му жена се е самоубила едва тринадесет месеца, след като са се оженили.

Савич се плесна по челото.

— Трябва да съм пълен идиот, Шерлок. Какъв негоден брат се показах, особено след историята с първия ѝ съпруг. След Джак Крейн

трябваше да се намъкна във всяко килерче в къщата му, да проверя всичките му банкови сметки за последните двадесет години. И знаеш ли още какво? Трябваше чисто и просто да попитам Тенисън как е умряла първата му жена.

— И той сигурно щеше да те излъже.

— Нямаше да има значение. И можех още тогава да направя това, което правя сега. Но аз се въздържах, уважавах решението на Лили, а това можеше да й струва живота!

Шерлок увиваше един къдрав кичур коса около пръста си, сигурен знак, че е развълнувана. Той взе ръката ѝ в големите си длани.

— По-скоро аз трябва да се набия, Дилън. Мислиш ли, че Лили щеше да се ожени за него, ако беше разбрала, че първата му жена се е самоубила?

— Можем да я попитаме. И би могла също да се обзаложиш, че тя също ще си задава непрекъснато този въпрос. Но работата е там, че това се случва сега и очите ѝ вече са широко отворени. Преди единадесет месеца смяташе, че го обича, че е намерила наистина чудесен баща за Бет. Ако Тенисън ѝ беше казал, сигурно щеше да изпита съчувствие към него — горкият човек, така да загуби жена си. Може би въпреки всичко щеше да се омъжи за него. Ако ѝ го бях казал, това сигурно щеше да я раздразни, тя щеше да ми се разсърди и напук щеше да се омъжи за него.

— Добре, добре... Знаеш ли, Дилън, понякога ние, жените, мислим със сърцата си, за разлика от вас, мъжете, които мислите...

Той ѝ се ухили широко.

— Добре, хайде да не казваме.

— Всичко е било илюзия. Виж, първата му жена — казвала се е Линда — е била богата, Дилън. Имала е тлъст попечителски фонд от дядо си. О, Господи, и е била само на двадесет и пет години.

— Я прочети това, Шерлок. — Савич прокара пръст по челюстта си и добави с едва прикривано отвращение: — Ах, това копеле. Нещата очевидно опират до пари. Татенцето му се е забъркало в някаква мръсотия и синчето се опитва да го измъкне. Или пък и двамата са затънали до гуша. Това май е по-вероятното.

— Да — отвърна Шерлок. — Толкова банална история — двама алчни мъже се опитват да получат това, което искат.

Савич кимна, дочитайки края на информацията на екрана. Замълча за момент и каза:

— Според мене, е доста вероятно Тенисън да е убил първата си съпруга, както е вероятно и да се е опитал да убие Лили. Дали татенцето му е помагало за това? Възможно е, но няма значение. Вече не искам да поемам никакви рискове. Искам сестра ми да се измъкне оттук. Искам да я заведаш в онова хубаво пансионче, където бяхме отседнали в Юрика. Как се казваше?

— „Опашката на русалката“, на Калистога Стрийт. Сега е късна есен. Туристическият сезон приключи, така че ще има стаи. А ти какво ще правиш?

— Аз ще си хапна една хубава вегетарианска вечеря заедно с Тенисън. Много обичам лазаня. И ще видя дали мога да го накарам да си признае нещо, което да ни е от полза. Наистина искам да го хвана натясно. По-късно ще дойда при тебе и Лили.

Той стана и отново силно я прегърна.

— Вземи Макс със себе си. Накарай го да открие всичко възможно за Фрейзър-старши и за усилията му да накара да бъде построен този хубав обществен път към красивото курортно местенце по крайбрежието... Ако щатското законодателство каже „не“, проектът пропада. Той има неприятности. Може би става въпрос и за някакви подкупи.

— Не забравяй за другата му инвестиция — „Златен залез“.

— Да, и оттам може да изскочат много печалби. Елкът Фрейзър навсякъде инвестира долари. Питам се дали не се натъкват на още бариери. Може би затова искат да отстранят Лили. Отново са изпаднали в големи финансови затруднения. Сега си опаковайте нещата и изчезвайте от тази къща.

Лили обаче не му оказа особено съдействие. Беше будна и умът ѝ беше извънредно бистър. Попипа леко с пръст отстрани по главата си и обяви с почуда в гласа:

— Забелязвате ли, не съм депресирана. Всъщност, това не ми е в характера. Мисля, че вече се оправям.

Бяха в коридора пред спалнята. Лили беше облечена в размъкнати джинси и огромен пуловер. Косата ѝ беше вързана на опашка, не беше гримирана, и сложила ръце на кръста, много напомняше на Савич на сестричката му, която едва

шестнадесетгодишна се изправяше предизвикателно пред родителите им, които я възпитаваха строго и се караха за най-новите ѝ измислици.

— Не, Дилън, няма просто да си подвия опашката и да си замина. Искам да прочета всичко, до което се е добрал Макс досега. Искам да говоря с Тенисън, да му хвърля фактите в лицето. Имам право да разбера дали съпругът ми, за който се омъжих само преди единадесет месеца, не ме е взел, само за да ме убие. Но има един голям проблем. Защо ще го прави? Аз нямам никакви пари.

— За нещастие, скъпа — изрече Савич с много нежен глас, — ти си невероятно богата. Просто забравяме какво ни остави баба.

— О, моите картини от Сара Елиът. Прав си, забравих, защото те така и така си стоят в музея.

— Да, но по закон са твои — цели осем картини, завещани на тебе. Току-що пратих имейл на Саймън Русо в Ню Йорк. Нали го помниш? Запознах те, когато с него учехме заедно в колежа.

— Помня. Само че беше страшно отдавна. Още преди да бях започнала да се подвизавам като букмейкър.

— Напротив, тогава вече беше станала — възрази Савич и леко я удари с юмрук над лакътя. — Помниш ли залозите за играта „Армия — флота“? И как татко разбра, че си взела двадесет долара от съседа, господин Ходжис?

— Скрих се в твоята стая под леглото, докато той се успокои.

Двамата се засмяха. Шерлок ги гледаше с весел поглед. Лили депресирана? Трудно беше човек да предположи, като я гледа сега, че някога е могла да бъде депресирана.

— Да, помня Саймън Русо — каза Лили. — Беше жива досада, ти се съгласи с преценката ми, макар тази преценка да нямаше никакво значение, защото той ти харесваше.

— Саймън си е такъв. За него истинският свят е светът на изкуството. Но все пак веднага ми отговори на имейла — осемте картини на Сара Елиът струват приблизително между осем и десет милиона долара.

Лили го загледа. Лицето ѝ бе неподвижно. После бавно поклати глава.

— Това не е за вярване. Не, ти се шегуваш, нали? Моля те, кажи ми, че това е шега, Дилън.

— Тц. Картините дори са увеличили стойността си след смъртта на баба преди седем години. Всеки от четиримата внуци получи по осем картини. Всяка картина струва по около един милион долара точно сега, ако се вярва на Саймън.

— Това е огромна отговорност, Дилън.

Той кимна.

— И аз като тебе мисля, че всички сме се чувствали по-скоро техни пазители, отколкото притежатели; наша отговорност е да се грижим картините да бъдат в безопасност, докато сме живи, и да бъдат изложени, за да може хората да им се наслаждават. Доколкото си спомням, ти беше дала своите в Чикагския музей на изкуствата. Още ли са там?

Лили изрече полека, отривайки влажните си длани в крачолите на дънките:

— Не. Когато се оженихме с Тенисън, той каза, че е редно да бъдат тук, в местния музей, близо до нашето жилище. Затова ги преместих в Музея на изкуствата в Юрика.

— Тенисън познава ли човек, който работи в музея? — трепна Савич.

Лили отвърна много тихо:

— Елкът Фрейзър е в борда на директорите.

— Бинго! — извика Шерлок.

* * *

Когато Тенисън Фрейзър влезе през парадния вход на къщата си тази вечер, видя съпругата си застанала на най-долната стълба да гледа към него. Тя забеляза как очите му се изпълват с любов и загриженост. Но не след дълго той разбра, че нещо не е наред. Усети го, както животното усеща опасността във въздуха. Забави крачка, но когато стигна до жена си, изрече нежно, вземайки ръцете ѝ:

— Лили, скъпа, много си бледа. Сигурно още те боли. В края на краищата, операцията беше много скоро. Моля те, скъпа, нека те отведе в леглото. Трябва да си почиваш.

— Всъщност се чувствам добре, Тенисън. Няма защо да се тревожиш. Госпожа Скръджинс е направила чудесна вечеря. Гладен ли

си?

— Ако си сигурна, че искаш да хапнеш долу, тогава да, гладен съм. — Той изгледа предпазливо шурей и снаха си, които тъкмо влизаха във фоайето от всекидневната.

— Здравейте, Шерлок, Савич.

Савич само кимна.

— Надявам се, че денят ти е бил добър, Тенисън — каза Шерлок и му се усмихна лъчезарно.

Надяваше се той да не разбере, че би предпочела вместо това да го удуши със собствената му вратовръзка.

— Не, в действителност не беше — отвърна Тенисън. Дръпна се на една крачка от Лили и пхна ръце в джобовете. Не сваляше очи от съпругата си. — Лечението на стария господин Дейли не върви добре. Не спира да повтаря, че иска да налапа дулото на пушката. Напомни ми за тебе, Лили, това ужасно отчаяние, когато умът не може да се справи. Денят беше ужасен. Дори нямах време да дойда те видя, преди да излезеш от болницата. Съжалявам.

— Е, случват се такива неприятни неща по някой път, нали? — Шерлок потупа ръката му и се усмихна на отвратения поглед, който той й хвърли. Когато тръгнаха към трапезарията, Савич й намигна.

Тенисън грижливо настави Лили на стола й пред дългата маса. Лили обичаше тази трапезария. Когато се бяха преместили тук, тя я бе преоблядисала в светложълто и бе изхвърлила всички тежки мебели. Сега изглеждаше много модерна, с лъскави италиански мебели в стил „арт деко“ и изящен шкаф. На стените висяха пет постера отново в стил „арт деко“, пълни с цветове и раздвижени стилизирани фигури. Тенисън седна и госпожа Скръджинс веднага се зае да сервира. Обикновено тя оставяше храната в кухнята и се прибираще у дома, но не и тази вечер.

Тенисън каза:

— Добър вечер, госпожо Скръджинс. Много мило от ваша страна, че останяхте.

— Удоволствието е мое, доктор Фрейзър — отвърна тя. Шерлок, която я наблюдаваше как сипва храна в чинията на Лили, разбра, че госпожа Скръджинс няма да си тръгне, докато не бъде недвусмислено поканена. — Не можех да си тръгна, докато госпожа Фрейзър не се върна.

Савич потисна усмивката си. Госпожа Скръджинс искаше да чуе всичко. Тя разбираше, че положението е напечено, макар да не знаеше защо, и ѝ беше ясно, че взривът тепърва предстои.

Лили взе малка хапка от рулото, което имаше божествен вкус, и се обърна към съпруга си:

— О, Тенисън, много ще се зарадваш, надявам се, като чуеш, че не съм се опитвала да се самоубия, забивайки експлоръра си в секвоята. В действителност спирачките отказаха, включително ръчната. И понеже карах по това невероятно криволичещо шосе 211, нямах никакъв шанс. Това облекчава ли мисълта ти?

Тенисън мълчеше, дъвчейки съсредоточено и намръщено. Лазанята ухаеше великолепно. Преглътна и изрече бавно, наклонил глава настрани:

— Ти си спомни, Лили?

— Да, спомних си.

— А, значи имаш предвид, че си променила решението си. Но е било твърде късно, защото тогава спирачките са отказали?

— Точно така. Разбрах, че не съм искала да се самоубивам, но тогава това нямаше значение, тъй като някой очевидно се беше погрижил спирачките да откажат.

— Някой? Хайде, Лили, но това е нелепо!

Савич подхвърли небрежно:

— За съжаление, колата беше пресована още на другия ден след инцидента, така че не можем да проверим нелепо ли е или не.

— Може би мислиш така — подзе Тенисън, — просто защото искаш да си спомниш нещо различно, нещо, което може да облекчи болката от последните седем месеца.

— Не съм на това мнение, Тенисън. Нали разбираш, спомних си, докато бях под хипноза. И когато излязох от хипнозата, си спомних останалото, съвсем точно, всичко.

Тенисън вдигна вежди. Савич никога не бе виждал такова рязко вертикално движение. Зет му се обърна към него и заговори с нисък овладян глас, но за всички бе ясно, че е бесен:

— Да не искаш да кажеш, че си завел Лили при хипнотизатор? При някой от ония шарлатани, които тъпчат мозъците на пациентите с разни врели-некипели?

— Не — намеси се Шерлок, хващайки стиснатата в юмрук ръка на Лили под масата. — Тази лекарка не тъпче мозъците с нищо, Тенисън. Тя просто помогна на Лили да си спомни какво е станало онази вечер. Дилън и аз бяхме там през цялото време; и двамата сме добре запознати с хипнозата, тя е част от работата ни. Не намираш ли за странно, че спирачките са отказали? Не допускаш ли, че поне е възможно някой да ги е повредил?

— Не, това, което мисля, е, че Лили си спомня неверни неща. Не съм сигурен дали го прави нарочно или е много обърквана и иска нещата да са такива. Не виждате ли? Тя си е въобразила, че спирачките са отказали, за да не трябва да се изправя лице в лице с това, което е направила. Не мисля, че спирачките са отказали. Със сигурност не мисля, че някой ги е повредил. Това излиза извън границите на допустимото и фактът, че тя твърди такива неща, че настоява, че се е случило точно това, много ме тревожи. Не искам Лили да си мисли подобни неща. Това може да я накара да загуби отново почва под краката си... Вижте, аз съм психиатър и не използвам разни фокуси, за да получа предопределен резултат. Това не ми харесва, Савич. Аз съм съпруг на Лили. Отговорен съм за нея.

Шерлок насочи вилицата си към него и изрече ледено:

— Но не се справяш особено добре с това, нали?

7.

Тенисън изглеждаше така, сякаш иска да запрати чинията си по главата на Шерлок. Дишаше тежко и бързо. Шерлок продължи, след като цяла минута дъвка съсредоточено някаква хапка:

— Питам се също и за съвпаденията във времето. Спомняш си, нали, Тенисън? Обадил си се да помолиш Лили да занесе онези диапозитиви във Фърндейл, като си знаел, че ще се смрачава, когато тя ще кара по шосе 211. Тогава спирачките са отказали. Това май е повече от съвпадение, а?

— По дяволите, вие двамата сте действали зад гърба ми. Направили сте нещо, което знаете, че нямаше да одобря! Сега Лили е добре. Вече няма нужда от присъствието ви. Повтарям, аз съм неин съпруг. Аз ще се грижа за нея. Колкото до вашите смешни завоалирани обвинения, няма да се унижа чак дотам, та да им отговарям.

— Мисля, че би трябвало да решиш да се унижиш — изрече Шерлок и в този момент Тенисън изглеждаше готов да я убие.

Савич го изчака да се успокои малко, после се намеси:

— Добре, няма нужда точно сега да се унижаваш. Нека продължим нататък. Да предположим, Тенисън, че Лили си спомня всичко съвсем точно, както се е случило. Това поражда два основателни въпроса: защо са отказали спирачките, може да е било просто технически проблем? Но е отказала и ръчната спирачка. Много странно би било да се предположи, че има и още един технически проблем, нали? И това означава, че някой е повредил цялата спирачна система. Кой, Тенисън? Кой ще иска смъртта на Лили? Освен това, ако тя беше умряла, всички щяха да помислят, че си е чисто и просто самоубийство. Кой ще иска такова нещо, Тенисън?

Тенисън бавно се изправи на крака. Шерлок виждаше как една вена пулсира на шията му. Беше вбесен, но и още нещо. Изплашен? Отчаян? Не можеше да разбере и това я накара да се почувства несигурна. Той чудесно се контролираше. Изрече, едва откъсвайки думите от гърлото си:

— Ти си полицай. Виждаш само лоши неща. Имаш си работа с изверги, злодеи. Това, което се случи, не е било предизвикано от някого, с цел да убие Лили... Тя беше много болна, всички го знаят. Лили също го знае; тя дори го приема. Най-логичното обяснение е, че дори не си спомня какво точно се е случило, защото не може да се принуди да си признае, че наистина е опитала да се самоубие отново. Това е. Повече няма да понасям вашите обвинения. Това е моят дом. Искам и двамата да си тръгнете. Искам да излезете от живота ми.

— Добре, Тенисън — съгласи се Савич. — Шерлок и аз с радост ще си тръгнем. Всъщност тръгваме си веднага след вечерята. Госпожа Скръджинс я направи специално заради мене и не искам да я пропусна. О, да, споменах ли ти, че зная всичко за Линда... спомняш си, нали? Тя беше първата ти съпруга и се самоуби само тринадесет месеца, след като се омъжи за тебе...

Не бяха казали на Лили за Линда Мидълтън Фрейзър. Тя замръзна на място с отворена уста, а в очите ѝ се четеше върховно неверие. Всяка надежда за нея изтичаше с тези думи. Когато съпругът ѝ бе говорил за мъртвата си съпруга така спокойно и разумно, тя се бе запитала дали е възможно нейният мозък да е променен от това, което в действителност се е случило, дали е така разцентриран, че просто да не може да вярва на никоя своя мисъл или реакция. Сега вече не смяташе така. Сега знаеше, че си е спомнила всичко точно както е било. О, Господи, да не би да е убил първата си съпруга? Това беше ужасно, не беше за вярване. Лили се разтрепери, не можеше да се овладее.

Изрече бавно, стиснала здраво ножа с побелели от усилието кокалчета:

— Помня, ти ми каза, че си бил женен за кратко, Тенисън, много отдавна.

— Много отдавна ли? — изрече Шерлок с вдигнати вежди. — Звучи така, сякаш е било преди десет години и повече, нали? Сякаш е избягал с някое момиче, когато е бил на осемнадесет години? Всъщност, Лили, първата съпруга на Тенисън, Линда, се е самоубила преди две години, само осем месеца, преди ти да дойдеш в Хемлок бей и да се запознаеш с него. — Тя погледна към Тенисън и продължи с безизразен глас: — Във всеки случай, ти не си казал и думичка за това, че съпругата ти се е самоубила. Защо, зетко?

— Това беше трагично събитие в живота ми — произнесе спокойно Тенисън, отново с пълно самообладание, вземайки чашата, за да отпие от шардонето. Беше много сухо, с дървесен аромат, точно както го предпочиташе. — И още е болезнен спомен. Защо да искам да говоря за него? Не че някога е било тайна. Лили можеше да го чуе от всекиго в града, дори от собствените ми родители.

Шерлок се наведе напред, забравила храната. Ръкавицата беше хвърлена. Изглеждаше невероятно. И тя отправи патентованата си лъчезарна усмивка към Тенисън Фрейзър.

— Нима това не ти се е струвало достатъчно важно, Тенисън, за да ѝ го кажеш, особено след като тя се опита да се самоубие преди седем месеца? Не би ли трябвало да си помислиш: „О, тук нещо не е наред, кой знае, може би със самия мене. Две съпруги се опитват да се самоубият, и то само месеци след сватбата?“. Странно, не мислиш ли, Тенисън? Две мъртви съпруги, един жив съпруг?

— Не, изобщо не е смешно. Тези неща нямат никакво значение. Лили изобщо не прилича на Линда. Лили просто беше разтърсена от смъртта на детето си, от ролята си в тази смърт.

— Аз нямам никаква роля в смъртта на Бет — натъртено изрече Лили. — Сега го разбирам.

— Наистина ли вярваш в това, скъпа? Върни малко лентата назад. Колкото за Линда, тя имаше тумор в мозъка. Умираще.

Това е нещо ново, помисли Савич.

— Тумор в мозъка?

— Да, Савич, такава беше диагнозата ѝ. Не можеше да се оперира. И знаеше, че ще умре. Не искаше да понася неизбежната болка, не искаше да губи себе си, да вижда как намаляват физическите ѝ способности. От ден на ден ставаше все по-неадекватна заради тумора. Не можеше да понася това положение. Искаше тя сама да реши кога да дойде собственият ѝ край и го направи. Накара да ѝ сложат инжекция с калиев хлорид. Действа много бързо. Колкото до тумора, аз се погрижих нещата да не се разгласяват. Не виждах причина да казвам на когото и да било. — Той замълча за момент, погледна към Савич, после към Шерлок. — Разбира се, в регистрите е записано. Проверете ако искате, не ме интересува, не ви лъжа.

— Хмм — вдигна вежди Шерлок. — Значи мислиш, че е по-добре всички да смятат, че жена ти се е самоубила без основателни

причини?

Отпусна се назад на стола, кръстосала ръце на гърдите си.

— Така ми се струваше тогава.

— Тринадесет месеца — каза Савич. — Първия път си бил женен само тринадесет месеца. Ако Лили бе успяла да умре в онази катастрофа, значи щеше да изпревари Линда с два месеца. А ако беше умряла при първия опит точно след погребението на Бет, тогава наистина щеше да счупи рекорда.

Тенисън Фрейзър каза бавно, гледайки жена си право в очите:

— Не намирам това за смешно, Савич. Ти ме съдиш въз основа на предположения, на съвпадения, без някакво доказателство, което да е валидно, а един полицаи не може да прави това. Лили не умря, слава богу, нито тогава, нито сега. Ако беше умряла в катастрофата, съмнявам се, че щях да я надживея. Твърде много я обичам и искам тя да е добре.

Много го бива, помисли Савич, наистина много. С дар слово, извънредно убедителен и логичен, а пък и позоваването на чувствата... Тенисън беше със сигурност прав в едно — те нямаха никакви доказателства. Беше прав и за друго — Савич вече го бе обявил за виновен, за недвусмислено виновен, но трябваше да има доказателства. Макс трябваше да се разрови по-надълбоко. Със сигурност имаше нещо; винаги се намира по нещо.

Шерлок преглътна поредната хапка от изстиналата вечеря.

— Откъде е взела Линда този калиев хлорид?

— От лекаря ѝ, този, който ѝ постави диагнозата. Той беше много привързан към нея и затова според мене ѝ е помогнал. Не знаех нищо, преди тя да умре, той ми каза какво се е случило, за това, че ѝ е помогнал да го направи. Не повдигнах обвинение, защото знаех, че Линда искаше сама да сложи край на живота си според условия, които сама да определи. Доктор Корд умря малко след нея. Всичко това беше много ужасно.

Лили се обади:

— Научих за смъртта на доктор Корд от една жена в супермаркета. Тя каза, че се застрелял, докато е чистел оръжието си, ужасен нещастен случай. Не спомена нищо за съпругата ти.

— Хората в града не искат да ме нараняват, предполагам, особено след като вече бях отново женен, затова не са споменали

нищо. — Той се обърна към съпругата си и каза, протегнал ръка към нея: — Лили, когато ти дойде в града, само преди година и половина, не можех да повярва, че някой друг може да влезе в живота ми и да ме накара да се чувствам цялостен, че някой може да ме обича и да ме направи щастлив, но ти успя. И доведе със себе си скъпата малка Бет. Обикнах я от първия миг, когато я видях, както и тебе. Липсва ми, Лили, всеки ден ми липсва. Това, което ти преживя... може би вече е свършило. Може би случката с колата те е отрезвила. Повярвай ми, скъпа, просто искам ти да си добре, искам го повече от всичко. Искам да те заведа на Мауи и да лежим двамата на плажа, да знаем, че единственото ни притеснение трябва да е равномерният загар. Не слушай брат си. Моля те, Лили, не вярвай, че е имало нещо странно в смъртта на Линда. Брат ти е полицаи. Полицаята винаги виждат навсякъде злонамерени мотиви, но не и аз. Аз те обичам. Искам да бъдеш щастлива с мене.

Савич, който довършваше лезанята си по време на тази вдъхновена реч, изглеждаше леко заинтересуван, сякаш наблюдаваше представление.

— Тенисън, откога баща ти е член на директорския борд на Музея на изкуствата в Юрика? — не издържа накрая той.

Остави вилицата си и се облегна назад.

— Какво? О, не знам. Може би от години, предполагам. Никога не съм обръщал особено внимание. Какво общо има това, по дяволите?

— Нали разбираш — продължи Савич, — отначало не можехме да си представим защо ще искаш да се ожениш за Лили, ако си искал да я убиеш. Заради какво? После разбрахме, че си знаел за картините на баба ни. Лили притежава осем платна от Сара Елиът, които струват много пари, както сигурно добре ти е известно.

Сега Савич усети лека тревога. Тенисън беше изправен пред ръба на пропастта. Беше бесен, лицето му бе почервенияло, устните му се движеха беззвучно. Савич се приготви да посрещне атаката.

Но Тенисън само удари с дръжката на ножа по масата веднъж, два пъти, после трети път.

— Копеле мръсно! Не съм се оженил за Лили, за да се докопам до проклетите платна на баба й. Това е нелепо. Измитай се от къщата ми!

Лили бавно се изправи на крака.

— Не, Лили, не ти. Моля те, седни, изслушай ме, трябва да ме изслушаш. Баща ми и аз познаваме чудесната работа на хората в Музея на изкуствата в Юрика. Те имат великолепна репутация. Когато ти ми каза, че баба ти е Сара Елиът...

— Но ти вече си знаел, Тенисън. Знаел си още преди да се срещнем. И се направи на толкова изненадан, когато ти го казах. Престори се, че ти е много приятно, че съм наследила нещичко от невероятния ѝ талант. Толкова много искаше да имаш картините ѝ тук, в Северна Калифорния. Искаше ги тук, за да си близо до тях, да ги контролираш, та когато аз умра, ти да нямаш никакви трудности да се добереш до тях. А може би баща ти е искал картините да са тук? Кое от двете, Тенисън?

— Лили, замълчи, това не е вярно, нищо не е вярно. Картините са велико изкуство. Защо да стоят в Чикагския музей на изкуствата, когато ти живееш тук? Освен това е по-лесно картините да се наглеждат, когато са изложени в местния музей.

— Как точно да се наглеждат?

Тенисън сви рамене.

— Непрекъснато се обаждат хора от различни галерии, питат колко струва да бъдат наети картините, искат да ги продадем на частни колекции, трябва да следим и графика на реставрационните работи, необходимо е и нашето одобрение, ако се наложи смяна на рамка. Купища досадни подробности.

— Тези подробности бяха сведени до минимум, преди да се омъжа за тебе, Тенисън. Имаше да се подписва само по един договор годишно в музея. Защо не си ми казал нищо за тези административни тревоги? В устата ти звучи, като че ли непрестанно се занимаваш с тези картини.

Това сарказъм ли беше? Савич се надяваше да е така.

— Чувстваше се зле, Лили. Не исках да те товаря с такива неща.

Изведнъж се случи нещо много странно. Лили видя съпруга си като сива сянка, нещо безплътнo, което отваряше уста, но от него не излизаше нито звук. Не мъж, само тънка сянка, а сенките не могат да нараняват. И тя се усмихна, докато изричаше:

— Както каза Дилън, аз съм много богата, Тенисън, забрави ли?

Савич видя, че зет му отчаяно се опитва да запази спокойствие, да намери логични аргументи, да не изглежда така, сякаш се

отбранява, да не допусне Лили да види какво представлява всъщност. Гледката беше омагьосваща. Може ли човек да е толкова добър лъжец, толкова добър актьор! Савич си пожела да го разбере.

— Винаги съм смятал — започна бавно Тенисън — че ти държиш картините в някакъв тръст. Че не са твои, че си просто техен пазител до края на живота си.

— Но си се занимавал с администрацията около тях през всичките тези месеци — възрази Лили. — Как не си могъл да разбереш, че те са мои, напълно мои, без никакъв попечителски тръст?

— Така мислех, повярвай ми! Никой не е споменавал друго, дори кураторът господин Монк. Ти се запозна с него, Лили, видя колко се радва той, че картините са тук.

Савич отпи от горещия чай, който госпожа Скръджинс бе наляла в чашата му.

— Никой от нас не държи картините в тръст — поклати глава той. — Те са наша собственост. — Знаеше, че госпожа Скръджинс слуша. Не възразяваше срещу това. Тя може би би могла да му каже нещичко, на него или на Шерлок, когато свърши интимната вечеря. — Ако Лили иска, би могла да продаде една или две, или дори всичките картини. Всяка от тях струва по около един милион долара. А може би и повече.

Тенисън изглеждаше смаян.

— Аз... не съм и предполагал — изрече той и в гласа му се прокрадна тревога.

— Трудно ми е да ти повярвам — каза Лили. — Ти не си глупак, Тенисън. Със сигурност господин Монк ти е казал каква е цената им. И когато си разбрал, че аз съм внучка на Сара Елиът, сигурно ти е било много лесно да разузнаеш, че тя ги е завещала на мене. Гледал си на мене като на средство да се добереш до тези картини. Сигурно доволно си потрил ръце. Аз завещах всичко на Бет — по твое настояване, Тенисън, ако си спомняш — и те обявих за изпълнител на завещанието.

— И в действителност — каза Савич, — Бет почина преди Лили, следователно кой я наследява?

— Тенисън. Моят съпруг. — Тя продължи след миг с такава горчивина, че едва не се задавяше. — Колко лесни направих нещата за

тебе. И какво се случи? Имаш притеснения с парите? И е трябвало бързо да ме отстраниш от пътя си?

Тенисън изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се пръсне.

— Не, не, чуй ме. Предполагам, че съм гледал на картините като на произведение на баба ти, нищо друго. Ценни неща, които трябва да бъдат наблюдавани, особено след като ти се разболя. Добре, аз с удоволствие се заех с тази работа. Моля те, Лили, повярвай ми. Когато ми каза, че тя е твоя баба, бях много изненадан и много се зарадвах заради тебе. А след това забравих. Лили, не съм се оженил за тебе заради платната на баба ти. Кълна ти се, че не съм. Ожених се за тебе, защото те обичам, защото обичах Бет. Това е. Баща ми... не, не вярвам, че може да има нещо тук. Трябва да повярваш.

— Тенисън — каза Лили с нисък успокояващ глас, — знаеш ли, че никога не съм била изпадала в депресия, преди да се омъжа за тебе?

— По дяволите, преди смъртта на Бет нямаше причина да бъдеш депресирана.

— Може би съм имала. Не съм ли ти разказвала за първия си съпруг?

— Да, бил е ужасен, но ти си оцеляла. Но, Лили, беше съвършено различно, когато дъщеря ти беше блъсната от онзи шофьор, който избяга. Естествено е да изпаднеш в дълбока скръб, да почувстваш дълбока депресия.

— Дори след седем месеца?

— Мозъкът е странен инструмент, непредсказуем. Невинаги постъпва по начина, по който очакваме. Аз се молах непрекъснато да се оправяш. Съгласен съм, беше ти необходимо много време да се възстановиш, но, Лили, ти сега си напълно добре, знам го.

— Да — изрече тя бавно и бутна назад стола. — Да, знам, че съм добре и ще се оправя. — Усети дърпане в шевовите на операцията, което я караше да се свие на две, но тя остана изправена. — Да, Тенисън. Напълно възнамерявам да се оправя. — Опря длани на масата. — И ще обичам Бет до края на живота си, и ще изпитвам тъга от загубата ѝ, мъка по нея, докато не умра, но ще се справя. Ще го понеса. Ще се моля това да остане в миналото, да не изпадна отново в тази черна депресия. А сега ще се изправя срещу живота и ще събера нещата. Да, Тенисън, ще се оправя, защото, нали разбираш, аз те напускам. Тази вечер.

Той стана така бързо, че столът му тупна шумно на пода.

— Не, по дяволите не можеш да ме оставиш... Лили, не! Това е заради брат ти. Ще ми се баща ми да не му се беше обаждал; ще ми се Савич да не беше идвал тук, за да съсипе всичко. Той ти е напълнил мозъка с лъжи. Настроил те е срещу мене. Няма никакви доказателства, просто го попитай. Не, нищо от това не е вярно. Моля те, Лили, не ме напускай.

— Тенисън — каза Лили много тихо, гледайки го право в очите, — какви хапчета ми даваше през тези седем месеца?

Той издаде вой, отчаян, безумно изплашен, бесен и безнадежден звук. Дишаше тежко, едва откъсвайки думите от езика си:

— Опитвах се да подобра положението ти. Опитвах се, Господ знае, а ти сега си решила да повярваш на тоя твой побъркан брат и на жена му и ме напускаш. По дяволите, та аз ти давах Елавил!

Лили кимна.

— Да, наистина като че ли няма никакво солидно доказателство, за да те предам на шерифа. Шерифът не си гледа особено добре работата, нали? Само като си спомня колко усилено се опитваше да открие убиеца на Бет...

— Знам, че е направил всичко възможно. Ако ти беше с Бет, може би щеше да бъдеш по-добър свидетел, но ти...

Тя продължи, без да обръща внимание на думите му:

— Ако намерим доказателство, тогава шериф Бозо ще трябва да те затвори, Тенисън — независимо какво казваш ти или баща ти, независимо колко пари ще пуснете в джоба му, независимо колко гласове ще съберете за него, — докато не намерим някой по-компетентен застъпник на закона в Хемлок бей. Истината е, че щях да те оставя дори ако не беше убил първата си съпруга, ако не беше се опитал да ме убиеш, защото, Тенисън, ти ме излъга; още от самото начало ме лъжеше. Използва смъртта на Бет, за да ме накараш да изпитвам дълбока вина, и ме манипулираше — и още се опитваш да го правиш — а най-вероятно си ме дрогирал, за да ме накараш да изпадна в депресия, да ме накараш да се почувствам виновна и излишна. Но не съм, Тенисън. Някой уби Бет. Не съм аз. Сега го разбирам. Не си ли смятал да ме убиеш още докато надяваше халката на пръста ми? — Той стискаше главата си с ръце и яростно я клатеше, без да гледа към никого. — Днес се питам, Тенисън, ти ли уби и Бет?

Той рязко вдигна глава.

— Да убия Бет? О, Господи! Никога!

— Тя беше моя наследница. След моята смърт картините щяха да бъдат нейни. Не, със сигурност не можеш да бъдеш чак толкова зъл. Баща ти би могъл, може би и майка ти, но не и ти, не мисля. Но пък и аз никога не съм умеела да си подбирам мъжете. Само виж историята ми — два опита и ето какво се получи. Да, явно не умея да ги подбирам. Може би букмейкърските гени са си казвали думата и са пречели на здравия разум. Не, ти не би могъл да убиеш Бет или да поръчаш да я убият. Може би ще намерим нещо за баща ти. Ще видим. Сбогом, Тенисън. Няма да ти казвам какво мисля за тебе.

Савич и Шерлок мълчаха, гледайки към мъжа и жената, застанали един срещу друг от двете страни на масата. Тенисън беше бял като платно. Пулсиращата вена на врата му туптеше силно. Пръстите му стискаха ръба на масата. Изглеждаше като човек, излязъл от кожата си, като човек, който нищо не разбира.

Колкото до Лили — тя изглеждаше спокойна, невероятно спокойна. Като че ли нищо не я притесняваше. Само изрече:

— Дилън и Шерлок ще съберат нещата ми, докато ти си на работа утре, Тенисън. Тази вечер тримата ще спим в Юрика. — Тя се обърна, усещайки леко дърпане на мястото на операцията, и добави: — Моля те, не унищожавай картините и рисувателните ми принадлежности, Тенисън, иначе брат ми и снаха ми ще ти разбият физиономията. Страшно много искат да го направят. — Кимна му и се обърна към брат си: — Дилън, ще бъда готова след десет минути. — Изправила глава, с опънати рамене, сякаш не беше преживяла операция преди няколко дни, Лили излезе от трапезарията. Видя госпожа Скръджинс, стоеше до кухненската врата. Икономката ѝ се усмихна, докато тя почти прелетя край нея, изричайки през рамо: — Вечерята беше превъзходна, госпожо Скръджинс. Брат ми наистина много я хареса. Благодаря ви, че спасихте живота ми преди седем месеца. Много ще ми липсва вашата доброта.

8.

Юрика, Калифорния

„Опашката на русалката“

Лили глътна едно обезболяващо хапче и се погледна в огледалото. Щеше да изглежда по-добре, без съмнение, след като хапчето подейства. Въздъхна, спомняйки си за отминалите месеци, и се запита какво се бе случило с нея. Различно ли бе изглеждала, когато пристигна за пръв път в Хемлок бей? Беше изпълнена с надежди... Двете с Бет най-накрая се бяха освободили от Джак Крейн и живееха щастливо собствения си живот. Спомни си как вървяха, хванати за ръка, по главната улица, как спираха ту да купят някой шоколадов кроасан за Бет, ту кифла със стафиди за нея. Тогава нямаше и представа, че скоро ще се омъжи за друг мъж, който, както бе повярвала, ще обича от цялото си сърце и нея, и Бет, и че този мъж ще отнеме единадесет месеца от живота ѝ...

Глупачка!

Беше се омъжила за поредния мъж, който би приветствал смъртта ѝ, който бе готов да я погребее със сълзи, стичащи се по лицето му, с вълнуваща надгробна реч и с радост в сърцето.

Двама съпрузи... никога, никога повече нямаше да погледне към мъж, който проявява дори и слаб интерес към нея. Всеки път проявяваше забележително неумение да си избира мъже. И въпросът, който непрекъснато изплуваше в съзнанието ѝ. Беше ли отговорен Тенисън за смъртта на Бет?

Лили не го вярваше, но всичко се бе случило прекалено бързо, пък и никой не беше видял нищо, което да подсказва някаква следа. Възможно ли бе Тенисън да е карал онази кола? И после ужасната депресия се бе стоварила върху нея, бе я накарала да пожелае да легне в ковчега и сама да се захлупи с капака му.

Бет я нямаше. И нямаше да се върне. Лили си представи лицето на момиченцето — също като на баща ѝ, но по-нежно, по-меко — толкова красиво, това скъпо малко личице, което виждаше сега само в

мислите си. Бе навършила шест години точно една седмица преди да умре. Бет не беше така пропита с лошотия като баща си. Тя беше невинно любящо създание, вечно усмихната, все бърбореше нещо, докато... Лили вдигна глава и отново се погледна в огледалото. Докато какво? Тя се върна мислено назад в седмицата преди смъртта на Бет. Беше различна, някак много предпазлива, може би дори изплашена.

Изплашена? Бет? Не, това беше абсурдно. Но във всеки случай Бет наистина се държеше много по-различно точно преди да умре.

Не, не преди да умре. Бет беше убита. Беше блъсната от шофьор, който после беше избягал. Болката затисна сърцето на Лили, докато се питаше дали изобщо някога ще разбере истината.

Поклати глава и си наля вода от чешмата. Брат ѝ и Шерлок току-що бяха излезли, след като тя ги бе уверила поне пет-шест пъти, че се чувства спокойна и нищо не я боли. И всичко е наред с нея, така че нека да отидат да приберат нещата ѝ от Хемлок бей. Надяваше се Тенисън да не е съсипал нещата ѝ за рисуване.

Пое си дълбоко дъх. Да, искаше още днес да седне и да почне да рисува. Колкото може по-скоро. Искаше отново да хване любимата си четка, просто щеше да е глупаво да купува точно същата четка, която да използва само един ден. Не, щеше да си купи само малък комплект, не особено скъп, защото нямаше значение. Може би от онези моливи, с които се бе учила да рисува карикатури преди толкова години. Пера и туш за рисуване и един топ хартия, стандартна, която няма да се намачка, колкото и да я подмятат по редакциите. Да, не повече от стотина листа. Обикновено, когато правеше политическите карикатури, изрязваше ивици от по-големи листа специална хартия за рисуване, понякога използваше дори бристол картон, много подходящ за скициране. Видя се как изтегля острите тънки линии, които щяха да представляват сегашния ѝ персонаж — сенатор Ремюс, кандидат-президента на САЩ, произхождащ от прекрасния щат Западна Деменция, който добрият сенатор бе успял да раздели на две половини заради своя върховен експеримент по контролирането на оръжията...

Едната половина от щата е въвела цялостен контрол над оръжията, стриктен като в Англия; другата половина от Западна Деменция няма изобщо контрол върху оръжията. Той се кани да произнесе вдъхновена реч пред щатските законодатели, с благословията на губернатора, когото е изнудвал, задето онзи е взимал

пари от изпълнителска фирма, принадлежаща на племенника му: „Една година, само това искаме“, казва Ремюс, разтваряйки ръце, за да прегърне всички. „Само една година и веднъж завинаги ще знаем какъв е отговорът.“

А какво става в западната част на Западна Деменция, където гражданите нямат право да притежават никакво приспособление, способно да изстрелва куршуми от цев? Престъпниците си влизат както си поискат по домовете. Ограбват къщи, банки, газостанции, супермаркети — нищо не е защитено от тях. В източната част на Западна Деменция има каквито си искаш оръжия, от пистолетчета, които изстрелват само по един куршум в минута, до огромни картечници, способни да изстрелят осем хиляди куршума в секунда. И понеже са страшно много, оръжията са евтини. Това, което става изненадва всички: грабежите намаляват с почти 70 %, след като десетина-петнадесет евентуални грабителите са убити при взломовете.

Носят се слухове, че сенатор Ремюс получава подкупи от Националната асоциация по оръжията и от мафията, но каквото и да прави той — и каквото и да смятат хората, че прави — лицето му си остава сияйно, лъчезарно и напълно достойно за доверие...

Лили потри ръце. Искаше да започне да го рисува още сега, в тази минута, веднага щом хванеше молив в ръце. Не й трябваше рисувателен плот. Малката кръгла викторианска масичка в стаята ставаше идеално за целта. Слънцето я огряваше точно под необходимия ъгъл.

Не можеше повече да чака. Грабна чантичката си, коженото сако и излезе от пансиона. Госпожа Блейд, застанала на рецепцията, ѝ махна. Лили не познаваше добре Юрика, но знаеше как да стигне до Уолас Стрийт. Там, в крайбрежната част на града живееха художници, имаше и два-три магазина за рисувателни принадлежности.

Денят беше облачен, още малко и човек би могъл да види дъха си, лек ветрец подмязаше нападалите есенни листа и донасяше соления вкус на океана. Тя спря едно такси, което тъкмо бе оставило възрастен мъж пред входа на един блок. Шофьорът се оказа украинец, живеещ в Юрика вече шеста година. Знаеше точно къде да я откара.

Магазинът на Сол Артър. След тридесетина минути тя излезе усмихната до уши, стиснала опакованите покупки под мишница. Бяха ѝ останали десет-единадесет долара — Боже Господи, само единадесет

долара. Запита се какво ли е станало с кредитните й карти. Щеше да помоли Дилън да провери.

Застана на завоя и се огледа по улицата. Нямахме как някое такси да се появи като по магия сега, когато беше готова да се раздели с още четири долара. Не, не се виждаха никакви таксита. Такъв късмет не се случва два пъти подред. Автобус, помисли тя, виждайки возилото да се насочва бавно към нея. Пансионът не беше далече, автобусът отиваше тъкмо в тази посока. Тя притича през улицата, хвърляйки бързи погледи встрани. Улицата не беше кой знае колко оживена.

Лили щеше да запее от радост, когато автобусът — двадесетгодишен, ако не и по-стар, бълващ облаци черен пушек — спря с пъхтене край нея. Видя шофьора да й се усмихва доброжелателно. Беше пъхнал слушалки в ушите си и се клатеше на седалката под ритъма на музиката. Може би тя беше единствената му пътничка от доста време насам.

Лили се качи, стовари багажите си на седалката и затърси дребни пари. Огледа се и видя, че автобусът е празен.

— Няма много хора днес?

Той й се усмихна и свали слушалките. Тя повтори въпроса. Шофьорът отвърна:

— Не, всички са отишли в гробището за голямото погребение.

— Чие голямо погребение?

— На Фърди Малой — клисарят в баптистката черква. Ритнал камбаната в петък.

В петък тя още беше в болницата.

— Естествена смърт, предполагам.

— Може да мислите каквото си искате, но всички подозират, че неговата госпожа май го е отпратила на оня свят. Много е коравосърдечна тая Мейбъл и ужасно зла. Никой не посмя и да гъкне за аутопсия, затова просто решиха да закопаят Фърди.

— Е — каза Лили, но не можа да измисли нищо друго. — О, да, аз отивам към „Опашката на русалката“. Вие минавате ли някъде оттам?

— Няма причина да не мина, ще ви стоваря право пред вратата. Внимавайте после с третото стъпало, че е прогнило.

— Благодаря, ще внимавам.

Шофьорът отново сложи слушалките и започна да подскача на седалката. Спря след две пресечки пред автокиното „Ровърс“, където се продаваха най-хубавите хамбургери на запад от река Силоу — така поне гласеше рекламата пред входа му. Лили затвори очи. Автобусът пак потегли. Сенатор Ремюс изпъкна отново в мислите ѝ, виждаше го под друг ъгъл.

— Здравсти.

Тя отвори очи и видя един младеж, който тъкмо седнаше на седалката до нея. Просто премести пакетите на срещуположната седалка и се настани. В първия момент Лили беше прекалено изненадана, за да реагира. Зяпна младежа — нямаше повече от двадесет години, с дълга черна мазна коса, вързана на опашка. На лявото си ухо имаше три сребърни халкички.

Носеше извънредно тъмни очила, на главата му беше нахлупена бейзболна шапка с козирката отзад, беше облечен с огромно черно кожено сако.

— Пакетите ми — каза тя, накланяйки глава. — Защо ги преместихте там?

Той се ухили и в устата му блесна златен зъб.

— Ужасно си готина. Искях да седна до тебе. Искях да бъда наистина близо до тебе.

— Не, не съм особено готина и бих искала да се преместите. Има свободни седалки, автобусът е празен.

— Тц. Оставам тук. Може би дори ще седна малко по-близичко. Както казах, наистина си готина.

Тя погледна към шофьора, но той бе потънал в своя рокендрол и подскачаше така разпалено на седалката, че автобусът от време на време се отклоняваше ту наляво, ту надясно.

Лили не искаше скандали.

— Добре — направи тя опит да му се усмихне. — Ще се преместя.

— Не мисля така — изрече той почти шепнешком, грабна ръката ѝ и я задържа.

— Пуснете ме веднага.

— Не позна. Нали разбираш, наистина не искам да ти направя нищо лошо. Много зле, защото, както казах, наистина си готина. Срам ме е да го кажа, но ми трябва пари.

— Искате да ме ограбите?

— Да, не се притеснявайте, че ще направя нещо друго. Просто искам портмонето ви.

В същото време той измъкна сгъваем нож от вътрешния си джоб, натисна едно копче и дългото тънко блестящо острие изскочи с рязко щракане.

Лили се уплаши, сърцето ѝ заблъска диво, гърлото ѝ се сви.

— Оставете ножа, ще ви дам всичките си пари. Не са много, но ще ви дам всичко, което имам.

Той не отговори, защото видя, че автобусът забавя, за да спре на спирката. И изрече с нисък глас:

— Съжалявам, няма време за парите.

Ножът се насочи към гърдите ѝ. Тя се напрегна, усети дърпане в шевовите, но това нямаше значение.

— Глупак — изрече тя.

Ръгна го с лакът право в адамовата ябълка, после удари точно под брадичката, от което главата му се отметна назад и дъхът му секна. Но не изпусна ножа.

„Извий наляво, да станеш по-малка мишена.“

Извърна се и нанесе десен прав точно под дясното му рамо.

„Нападай човека, не оръжието.“

Сграбчи китката му с лявата си ръка и нанесе удар по гърлото му. Той се хвана за гърлото, задави се, затърси отчаяно въздух и тогава тя го бухна с юмрук в гърдите, точно в областта на сърцето. Сграбчи китката му и почувства как ножът се изплъзва от пръстите му, чу го как тупва глухо на пода на автобуса и го видя как изчезва под седалката срещу тях. Младежът се бе задъхал и тя изрече бавно:

— Не си и помисляй пак да ме нападаш, копеле.

И с рязко движение залепи отворената си длан на ухото му.

Той извика, но понеже не можа да си поеме дъх, се чу само гъргорещ звук.

Автобусът бе спрял точно пред „Опашката на русалката“. Шофьорът я изгледа в огледалото за обратно виждане и ѝ махна, още заслушан в музиката си, без да престава да подскача на седалката. Тя не знаеше какво да прави. Да повика полицаите? И точно в този момент положението излезе от контрола ѝ. Младежът се надигна, разбирайки, че е изпаднал в сериозно затруднение, отново с ножа си,

размаха го срещу шофьора, който сега местеше очи ту към нея, ту към него. Само след миг обаче коженото му черно яке се вееше надолу по улицата, изчезвайки в една пресечка. Шофьорът пусна една ругатня.

— Всичко е наред — въздъхна с облекчение Лили и се зае да събира багажите си. — Искаше да ме обере, но ми няма нищо, добре съм.

— Трябва да потърсим полиция.

Последното, което в този момент искаше, беше да си има работа с полицията. Онзи се беше махнал, това бе важното. Тя изведнъж се почувства ужасно слаба; сърцето ѝ биеше силно и бързо. Но раменете ѝ бяха изправени. Беше по-висока, отколкото преди пет минути. Само преди пет минути се бе качила в този празен автобус и после беше дошъл този младеж, беше седнал до нея.

Нямаше значение това, че усещаше дърпане във всички шевове, че ребрата я боляха. Беше го направила. Беше се спасила, беше отбила нападението с ножа. Не бе забравила всички хватки, които брат ѝ бе показал, след като накрая му се бе доверила за Джак и какво е преживяла от него. Тогава Дилън бе казал, притискайки я към себе си така силно, че щеше да ѝ смаже ребрата:

— По дяволите, вече няма да допусна да бъдеш толкова безпомощна. Вече няма да бъдеш жертва.

И я бе научил как да се бие, а двегодишната Бет викаше и пляскаше с ръце, докато ги наблюдаваше, размахвайки малкото плюшено мече, което държеше за единия крак.

Но той не би могъл да я научи как да се справя с пулсиращия страх, който се разлива на вълни из тялото ти, когато ножът е на косъм от ребрата ти. Тя се бе справила с този страх, със замайващото вцепенение. Беше го преодоляла.

Влезе, висока и изправена, във фоайето на „Опашката на русалката“; шевовите я дърпаха съвсем малко.

— Здравейте — усмихна се тя на госпожа Блейд, която решаваше кръстословица.

— Изглеждате така, сякаш сте спечелили от лотарията, госпожо Фрейзър.

Всъщност бе спечелила много повече.

Горе в стаята си тя сложи малката викторианска масичка така, че слънцето да я огрява под необходимия ъгъл. Внимателно разопакова

всички покупки и ги подреди.

Знаеше, че сега адреналинът ѝ е повишен, но това нямаше значение. Чувстваше се чудесно. Изведнъж замря.

Нейните картини от Сара Елиът! Трябваше веднага да отиде в Музея на изкуствата в Юрика и да се увери, че картините — осемте — са още там. Как е могла да си мисли за разни карикатури?

Глупости! Тя се почувства смешно. Можеше просто да се обади на господин Монк и да го запита за тези картини. Но дали можеше да му се има доверие?

Тенисън или баща му може да са ги откраднали снощи, след като тя напусна къщата. Господин Монк може да им е помогнал. Не, все някой щеше да ѝ съобщи, ако платната бяха изчезнали. Или вероятно просто щяха да се обадят на Елкът Фрейзър или на Тенисън. Наистина, това бяха нейните картини, но тя беше болна, нали? Поредният опит за самоубийство... Не беше способна да се справя с такива стресиращи неща.

След три минути Лили изхвърча отново навън.

9.

Музеят на изкуствата в Юрика заемаше доста голям парцел на Уест Клейтън Стрийт. Представляваше разкошно старо викторианско имение, обградено от също толкова стари дъбове с дебели стъбла, чиито пожълтели листа се откъсваха под поривите на студения сутрешен вятър и диво танцуваха във въздуха. Стелеха се като дебел килим в червено, жълто и златисто по територията на целия музей и околните тротоари.

Лили даде пет долара на шофьора на таксито. Възрастният господин на входа ѝ каза, че никой нищо не е казал за входна такса, но всяко приношение е добре дошло.

Тя му се усмихна и го помоли да каже на господин Монк, че госпожа Фрейзър е дошла.

Беше видяла картините тук само веднъж по време на едно кратко посещение, преди за тях да се построи специалната зала, точно след като се омъжи за Тенисън. Беше се запознала с господин Монк, куратора, който имаше огромни черни очи и винаги изглеждаше напрегнат и гладен, както и с двама млади помощници, новоизпечени доктори по изкуствознание. На въпроса, защо са тук, бяха вдигнали рамене, заявявайки, че след като няма работни места в никой престижен музей, защо пък да не се преместят в Юрика. Пък и картините на Сара Елиът придавали класа на този музей.

Музеят не беше голям, но въпреки всичко бяха отделили цяла самостоятелна зала за осемте картини на баба ѝ, и я бяха обзавели идеално. Бели стени, съвършено осветление, лъскав дъбов паркет, пейки, покрити с възглавнички в центъра на залата, за да може човек да седне и да се наслаждава.

Лили остана права дълго време в средата на залата, обръщайки се бавно, за да разгледа добре всяка картина. Беше омаяна, когато изпълнителят на завещанието на баба ѝ ги беше изпратил до нея, специално в кабинета на директора в Чикагския музей на изкуствата. Тогава след дълго чакане най-накрая бе докоснала всяко платно и бе го

държала в ръцете си. Любимото ѝ платно, установи отново, все още беше „Лебедова песен“ — нежна рисунка в пастелни цветове — възрастен мъж лежи в средата на спретнато подредено легло, скръстил ръце на гърдите си. По главата му се вижда малко останала коса, плътта на лицето му е така опъната, че отдолу сякаш прозират кръвоносните съдове. Изразът на лицето му е блажен. Той се усмихва и пее на младо, стройно момиче. То изглежда почти безплътно, както е застанало до леглото с леко наклонена глава. Лили почувства как кожата по ръцете ѝ настръхва. Усети към очите ѝ да се надигат сълзи.

Господи, толкова обичаше тази картина. Знаеше, че мястото ѝ е в музей, но знаеше, че е и нейна — нейна! — и в този миг реши, че иска да я вижда всеки ден от живота си, да си припомня неспирния пулс на живота и тъжния му край. Стойността на всяка от картините още продължаваше да я омайва.

Тя изтри очи.

— Вие ли сте, госпожо Фрейзър! О, Божичко, разбрахме, че сте претърпели катастрофа, че сте били зле и сте в болница. Добре ли сте? Вече се оправихте? Изглеждате малко бледа. Искате ли да седнете? Да ви донеса ли чаша вода?

Тя се обърна бавно и видя господин Монк, застанал на вратата на малката зала на Сара Елиът. Изглеждаше толкова напрегнат, като опъната струна, сякаш всеки момент щеше да завибрира. Беше облечен в изискан тъмносив вълнен костюм, с бяла риза и тъмносиня вратовръзка.

— Господин Монк, колко се радвам да ви видя отново. — Тя му се усмихна, сълзите вече бяха изсъхнали. — Всъщност слуховете за моето състояние бяха преувеличени. Добре съм; няма нужда да правите нещо за мене.

— О, радвам се да го чуя. Доктор Фрейзър тук ли е? Има ли някакъв проблем?

— Не, господин Монк — изрече Лили. — Няма проблем. Последните месеци бяха трудни, но сега всичко е наред. О, да, а коя от тези картини ви харесва най-много?

— „Решението“ — изрече без колебание господин Монк.

— И аз много я харесвам — каза Лили. — Но не я ли намирате малко депресираща?

— Депресираща? Със сигурност, не. Аз не съм склонен към депресия, госпожо Фрейзър.

Лили продължи:

— Помня, казах на баба, че много харесвам тази картина, точно в момент, когато бях загубила много пари, залагайки на среща между „Джайънс“ и „Далас“. Тогава бях на шестнадесет години и помня, че бях съкрушена. Тя се разсмя и ми даде на заем десет долара. Не съм го забравила и до днес. О, да, върнах парите следващата седмица, когато една тълпа глупаци се обзаложиха, че „Ню Орлийнс“ ще бие „Сан Франциско“ с 12 точки разлика.

— За някакви спортни събития ли говорите, госпожо Фрейзър?

— Ами да, всъщност за футбол. — И тя му се усмихна. — Дойдох да ви кажа, че ще напусна града, господин Монк, местя се обратно във Вашингтон. Вземам със себе си и картините на Сара Елиът.

Той я изгледа така, сякаш беше загубила разсъдъка си. Разпери ръце пред себе си, сякаш за да ѝ попречи.

— Но разбира се, госпожо Фрейзър, вие сте доволна от начина, по който сме ги изложили, от това, че полагаме толкова големи грижи за тях; и работите по реставрирането им не са чак толкова големи, няма за какво да се тревожите.

Тя леко докосна с пръсти ръката му под лакътя.

— Не, господин Монк, както разбирам, вие сте свършили великолепно работа. Просто се местя в друг град и картините отиват там, където отивам и аз.

— Но Вашингтон... Там имат толкова много красиви неща, че чак се дават в тях. Красиви неща, натикани в мазета, които никой не вижда. Защо са им още?!

— Много съжалявам, господин Монк.

Огромните му черни очи блеснаха.

— Много добре, госпожо Фрейзър, но аз виждам, че не сте разисквали това с доктор Фрейзър. Съжалявам, но не мога да ви дам нито една от картините. Той е техен администратор.

— Какво значи това? Чудесно знаете, че картините са мои.

— Е, да, но доктор Фрейзър вземаше всички решения, направляваше всички работи. Освен това, госпожо Фрейзър, всички знаят, че вие не бяха добре...

— Лили, защo си тук?

Дилън и Шерлок стояха зад господин Монк и по лицата им се виждаше, че са разтревожени. Тя се усмихна.

— Дойдох да кажа на господин Монк, че картините отиват там, където се местят и аз, а именно във Вашингтон. А той разправя, че всички знаели, че аз съм луда и че доктор Фрейзър е човекът, който контролира всичко, свързано с картините... с други думи, господин Монк не иска да ми ги даде.

— Но, госпожо Фрейзър, аз не исках да кажа, че...

Савич леко го потупа по рамото и когато той се обърна със смутено лице, инспекторът вдигна вежди:

— Картините не можели да бъдат дадени на сестра ми? Бихте ли ми обяснили, господин Монк? Аз съм Дилън Савич, брат на госпожа Фрейзър, това е съпругата ми. Та за какво става въпрос?

Господин Монк изглеждаше отчаян. Отстъпи крачка назад.

— Вие не разбирате, госпожо Фрейзър не е дееспособна, така ми казаха, и затова картините са под контрола на доктор Фрейзър. Естествено, че разбирате, защото той е неин съпруг. Когато чухме, че е претърпяла катастрофа, катастрофа, която самата тя е предизвикала, мнозина предполагаха, че тя няма да излезе жива от болницата, и тогава доктор Фрейзър ще наследи картините, и те никога няма да излязат от музея.

— Но аз не съм умряла, господин Монк.

— Виждам, че не сте, госпожо Фрейзър, но факт е, че вие не сте до такава степен добре, че да сте в състояние да се грижите за такива скъпи, уникални картини.

Савич изрече полека:

— Уверявам ви, че госпожа Фрейзър е напълно дееспособна и има законното право да направи каквото желае с картините. Освен ако нямате съдебна заповед, постановяваща противното?

Господин Монк, за миг объркан, се съвзе.

— Съдебна заповед! Да, точно така, необходима е съдебна заповед.

— Защо?

— Ами защото само съдът може да реши дали тя е способна да взема подобни решения.

Шерлок го потупа по рамото.

— Хм, красив костюм. Съжалявам, господине, че това толкова ви тревожи, но тя няма никакви такива задължения към вас. Предполагам, че бихте могли да се опитате да я обявите за недееспособна, но ще загубите. И съм сигурна, че това ще предизвика доста голям шум в местната преса.

— О, не, не бих направил това. Искам да кажа, че предполагам, че всичко е наред, но нали разбирате, трябва да се обадя на доктор Фрейзър, той се занимава с нещата. Не съм говорил с госпожа Фрейзър нито веднъж през всичките тези месеци, откакто картините са тук.

Савич извади портфейла си и показва на господин Монк личната си карта. После предложи:

— Защо не отидем във вашия кабинет, да се обадим оттам.

Савич всъщност бе показал на господин Монк значката си от ФБР. Мъжът преглътна, погледна към Лили така, сякаш искаше да я застреля, и пророни:

— Да, наистина.

— Така е по-добре — каза Савич. — Можем да поговорим и по всички подробности относно превозването, застраховането, изобщо за всичките дреболции, за които доктор Фрейзър няма да има нужда да се грижи. Впрочем, господин Монк, искам да ви уверя, че знам какво правя, тъй като и аз притежавам осем платна от Сара Елиът.

— Моля ви, елате сега с мене, господин Савич.

Савич кимна.

— Шерлок, ти остани тук с Лили. А ти, Лили, седни и си почини. Господин Монк и аз ще финализираме нещата. Готов съм, сър.

— Надявам се горкият човечец да не се разплаче — засмя се Лили, когато двамата мъже тръгнаха. — Построиха тази зала специално, направиха чудесни неща, за да изложат картините, както трябва. Предполагам, че Елкът и Шарлот Фрейзър са дарили парите за построяването на залата. Нали е много мило от тяхна страна?

— Да, сигурно. Знаеш ли, Лили, толкова много хора са се радвали на картините в последните години, сега и хората от Вашингтон ще могат да им се порадват. Трябва да помислиш къде би искала да стоят. Няма защо да бързаме с решението, сигурна съм, че от много галерии ще ни потърсят. А ти не се чувствай виновна, че ги вземаш оттук.

— Право да ти кажа, чувствам облекчение, че всички са налице. Че като дойдох тук, не заварих празни стени. Именно затова дойдох, Шерлок. Понеже вече знам, че Тенисън се е оженил за мене само заради картините, предположих, че е възможно вече да са изчезнали.

Шерлок потупа възглавницата и изчака, докато Лили внимателно се настани до нея.

— И ние не искахме да чакаме. — Тя замълча и се огледа. — Каква красота... И ти носиш това във вените си, Лили. Ти и Дилън. Страхотни късметлии сте. Ти рисуваш карикатури, Дилън все драска някакви скици. Знаеш ли, беше скицирал Шон точно като се роди.

— Е, и ти имаш таланти, Шерлок. Можела си да станеш концертираща пианистка, ако не бе починала сестра ти. Искан ми се да те послушам, когато се върнем във Вашингтон.

— Ще ти посвирия — съгласи се Шерлок. — Знаеш ли, Лили, много се страхувах, че Тенисън и баща му са откраднали картините и никой не ти е съобщил. Нали на всички са казали, че си била твърде болна, за да се занимаваш с това.

— Мисля, че имат други планове. Всичко стана много бързо.

— Да, имали са време, но не разбираш ли, ако картините внезапно бяха изчезнали, те щяха да излязат така неоспоримо виновни, че всеки затвор с радост би отворил врати да ги приеме. Предполагам, че са чакали да ги продадат. Надявали са се, че ще умреш при катастрофата и те легално ще минат в наследство на Тенисън.

— Да умра — повтори Лили. — Не е лесно да повярваш, че някой иска да умреш, за да си присвои това, което е твое. Наистина е чудовищно.

— Така е.

— Почувствах шок, че Тенисън ме е предал, може би и баща му, но не искам да кърша ръце и да плача. Не, само искам да натрия носа на Тенисън.

Шерлок я прегърна леко.

— Радвам се за тебе. А сега как се чувстваш, наистина?

— Спокойна, само мъничко ме боли, не е страшно. Вярвах, че го обичам, Шерлок. Вярвах, че искам да прекарам остатъка от живота си с него. Доверявах му се, поверих му Бет.

— Знам, Лили, знам.

Лили се овладя и се опита да се усмихне.

— О, да. Тази сутрин ми се случи нещо странно. Дорисува ми се безумно и излязох да си купя неща за рисуване. Качих се на един съвършено празен автобус, за да се върна в „Опашката на русалката“, когато един младеж се опита да ме ограби. — Шерлок примига и я изглежда зяпнала. Лили се засмя: — Най-накрая успях така да те изненадам, че да не знаеш какво да кажеш.

— Това не ми харесва, Лили. Разкажи ми точно какво се случи.

В този момент на вратата се появи господин Монк.

— Ще се свържа с вашите адвокати и ще ги помоля да подготвят документите, за да ги подпишете. Разказах подробно на господин Савич как ще бъдат опаковани картините и как ще бъдат превозени до Вашингтон. Вие трябва да ни информирате за дестинацията им, за да можем да се договорим с хората там. Ще ги придружават и двама гардове. Процесът е доста сложен, картините трябва да са в пълна безопасност. Ще ви се обадя, когато подготвим документите. Скоро ли ще се местите?

— Много скоро, господин Монк.

Лили стана бавно, шевовеите я дърпаха, болката се бе поусилила, но тя протегна любезно ръка.

— Съжалявам, но наистина не мога да ги оставя тук.

— Жалко. Сега говорих с доктор Фрейзър. Каза ми, че се развеждате и той вече няма думата по въпроса.

— Радвам се, че не се е опитал да действа през главата ми — натъртено произнесе Лили.

— Той е фин човек, също както майка му и баща му — всички тук ги уважават — опита се да възрази господин Монк.

— Явно мнозина мислят така. Но ние наистина се развеждаме...

— Жалко, жалко. Толкова отскоро бяхте женени и загубихте момиченцето си едва преди няколко месеца. Искрено се надявам, че сте взели това решение с бистра глава.

— Да не би още да мислите, че не мога да разсъждавам трезво, господин Монк?

Мъжът преглътна неловко.

— Е, мисля, че може би действате прибързано, че не сте дообмислили нещата. Ами разводът ви с доктор Фрейзър? Очевидно е, че ви обича и ви желае само доброто. Разбира се, госпожо Фрейзър, няма да отричам, че това е много лошо за мене и за музея.

— Е, случват се такива неща, нали? По-скоро бих казала, сър, че доктор Фрейзър обича моите картини, а не мене. Отседнала съм в пансиона „Опашката на русалката“ тук в Юрика. Моля ви, обадете ми се да доуточним последните подробности.

Лили отправи последен поглед към господин Монк от вратата на залата на Сара Елиът. Той беше отпуснал рамене, изглеждаше така, сякаш бе изгубил всичките си пари на покер. Музеят имаше добро име и преди картините на Сара Елиът да бяха пристигнали тук, така че щеше да си върви много добре и когато те си отидеа.

Докато слизаха по каменните стълби на музея, Савич, застанал от едната страна на Лили, която се бе облегнала на него, а Шерлок от другата ѝ страна, Савич каза, без да я поглежда:

— Питам се дали Тенисън няма да създаде затруднения, когато му се обадиш. Честно да ти кажа, ако ти беше на мое място, Лили, ако ти беше на телефона, сигурно щеше да се опита да направи нещо. Но този път му мина котка път.

Той спря рязко, обърна се и сграбчи раменете на сестра си с едрите си ръце.

— Но ти прекаляваш, Лили. Трябваше да оставиш Шерлок и аз да се погрижим за всичко. Обзалагам се, че шевовете от операцията в момента те дърпат, а коремът те боли.

— Да, Дилън е прав — добави Шерлок. — Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш.

Лили се усмихна на снаха си — дребничка с фина кост, с невероятно къдрава червена коса и искрена усмивка — която можеше да повали на земята мъж, три пъти по-едър от нея. И която свиреше толкова хубаво на пиано. Още от момента, когато се бяха запознали на сватбата на Дилън, Лили бе разбрала, че любовта на Шерлок към Дилън е абсолютна и безрезервна. Тогава Бет беше на три години, толкова развълнувана, че вижда вуйчо Дилън, и ужасно горда с новите си кожени обувки. Лили преглътна и се съвзе.

— Знаете ли, че вие двамата с Дилън взаимно си довършвате изреченията? Е, малко съм развълнувана и поуморена, но мога да издържа, докато се върнем в пансиона.

Тя прегърна здраво брат си, после отстъпи назад. По лицето ѝ внезапно премина смях.

— Знаеш ли, Дилън, трябва да проверя положението с кредитните си карти.

— Какво означава това?

Лили се настани на задната седалка, а той внимателно сложи възглавницата върху корема ѝ и закопча колана. Тя леко докосна с пръсти бузата му.

— Радвам се, че дойде в музея. Мисля, че нямаше да имам достатъчно пари да се върна с такси до пансиона.

Савич поклати леко глава, докато проверяваше дали коланът не притиска твърде силно ребрата ѝ, после седна на мястото на шофьора и запали.

— Вече не можеш нищо да криеш — обърна се Шерлок към нея. — Дилън иска да му разкажеш всичко. И аз искам да ми разкажеш за младежа, който те е нападнал сутринта в празния автобус преди по-малко от два часа.

Савич едва не се заби в един електрически стълб.

* * *

Обядваха в малък мексикански ресторант на Чеймбърс Стрийт, на една пресечка от „Опашката на русалката“, защото Лили бе казала, че умира по-скоро от глад, отколкото от болка.

— Чудесна салса — каза тя и потопи парченце тортила в соса. — Значи и всичко останало ще бъде вкусно. Господи, мисля, че никога през живота си не съм била толкова гладна.

— Разказвай — почти заповяда Савич.

Тя им разказа за шофьора на автобуса, който ѝ бе обяснил, че автобусът е празен заради голямото погребение, разказа как той си слушал музика със слушалките и подскачал на седалката, докато карал, за младежа с три обеци на лявото ухо, за сгъваемия му нож, който едва не се бе врязал в сърцето ѝ.

Савич изпуктя, взе парче тортила и разсеяно го задъвка.

— Предполагам, че все пак ти е хрумнало, че това не е бил обикновен грабител.

— Говореше като крадец, но не съм сигурна, защото досега не са ме ограбвали. Но съм сигурна в едно — в очите му се таеше смърт.

През цялото време някак си усещах, че точно това е целта му. Но тогава го нападнах, Дилън, спомних си всички хватки, на които си ме учил. Чувах гласът ти да ми казва: „Направи от себе си възможно най-малка мишена“, такива работи. Ударих го здравата с юмрук, после накарах ухото му да пищи. За съжаление той изскочи от автобуса и изчезна, но му дадох да се разбере, Дилън. Наистина го смачках.

Тя изглеждаше толкова горда от себе си, че на Дилън му се дощя да я прегърне, да я стисне така, че да изпищи, но усети страх за нея. Можеше и да я убият!

— Повика ли полиция? — изкашля се той.

Лили поклати глава.

— Да си призная, само исках колкото се може по-скоро да се върна в пансиона. После се сетих за картините и с възможно най-голямата бързина отпраших към музея... Защо мислиш, че може да не е бил обикновен грабител?

Савич още трепереше вътрешно.

— Тревожа се, Лили, ужасно се тревожа. Със сигурност не е бил просто крадец. Помисли само, автобусът е празен, а някакъв мъж се настанява на седалката до тебе, после изважда ножа... не мисля, че е обикновен крадец.

— Въпросът е — обади се Шерлок, дъвчейки парче тортила, обилно полято със салса, — кой го е изпратил, кой е организиран цялата акция. Ти вчера каза на Тенисън, че го напускаш. Като говорим за бързо действие... наистина съм учудена. Тенисън и баща му, без да са професионалисти, много бързо пратиха тоя човек след тебе. Сигурно е наблюдавал пансиона, после те е последвал в магазина за рисувателни принадлежности и те е причакал при автобуса на следващата спирка. Всичко е било добре планирано, добре изпълнено, но, слава богу, планът се е провалил.

— Да, те не са знаели на какво ме е научил брат ми. — Лили потри доволно ръце, разбра, че се е изцапала със салса, и се изсмя. — Можем ли да си поръчаме още малко от това — извика към младата мексиканска сервитьорка и добави, обръщайки се към другите: — Сама се спасих, Дилън, и се почувствах ужасно добре.

Савич я разбираше. Животът ѝ отдавна бе излязъл извън нейния контрол, но сега вече не беше така. Той я потупа по ръката.

— Питам се дали няма да е уместно да проверим в болниците. Ти зле ли го подреди?

— Може би. Добра идея. Не се сетих за това.

— На него му плащат да измисля такива неща — каза Шерлок и извади клетъчния си телефон. — Имаме много възможности.

— Щях да се обадя на полицаите най-напред — каза Савич. — Но сега, като се размислих, местният шериф не ни е дотрябвал. Трябва ми Кларк Хойт от офиса на ФБР тук в Юрика. Ако той познава местните полицаи, ако мисли, че може са ни от помощ, тогава да се обърнем към тях. Но засега нека използваме собствените си хора.

Шерлок се обади, докато набираше цифрите:

— Чудесна идея, Дилън. Радвам се, че миналата година откриха този офис. Онзи в Портланд нямаше кой знае колко да може да ни помогне. Кларк може за отрицателно време да провери всички болници. А сега, Лили, кажи ми къде попадна на тоя тип — с възможно най-големи подробности.

— Да, мога да го направя, само че ми подай една салфетка, за да ти го нарисувам.

10.

Юрика, Калифорния

„Опашката на русалката“

Савич натисна бутона на клетъчния си телефон.

— Саймън Русо? Онзи, дето се простреля в крака с моя зигзауер?

— И той му разказа какво се бе случило.

После млъкна, вдигнал вежди.

— Слушай, Савич. Просто прибери картините на баба си на сигурно място във Вашингтон. Направи го веднага, не оставяй куратора на музея да го върши вместо тебе. Действай бързо. Аз ще бъда във Вашингтон веднага, щом картините пристигнат там. Искam да ги видя. Много важно е да ги видя. Не рискувай.

Савич се намръщи. За какво ставаше дума?

— Знам, че харесваш картините на баба ми, Саймън, но няма защо да идваш чак във Вашингтон да ги виждаш.

— Напротив — прекъсна го Саймън, — повярвай ми, трябва.

И затвори.

Шерлок стоеше в другия край на спалнята, стиснала собствения си клетъчен телефон.

— Скъпа — обърна се той към нея, — не е ли странно? Саймън гори от нетърпение да види осемте картини на Сара Елиът, които са собственост на Лили. Говори тайнствено, не иска да ми каже нищо, само настоява, че трябва да види картините веднага щом пристигнат във Вашингтон.

Савич усети внезапен прилив на страх. Господи, тя изглеждаше толкова шокирана, не, дори повече от шокирана. Изглеждаше направо изплашена, с разширени зеници, бледа като стена. Той веднага се озова при нея. Прегърна я, усети, че цялата е вледенена, и я притисна силно към себе си.

— Какво има, кажи ми какво има, Шон ли е? О, Господи, нещо се е случило с детето?

Тя рязко поклати глава, но без да продумва. Той се отдръпна леко и видя в очите ѝ застинал страх, разтърси я:

— Кажи ми, Шерлок, кажи ми. Какво става? Какво се случило?

Тя преглътна и успя най-накрая да изтръгне някакъв глас от гърлото си:

— Шон е добре. Обадох се в офиса. Чух Оли да вика някъде там, че трябвало да говори с нас. О, Господи, Дилън, Оли каза, че Тами Татъл е излязла от затворническото крило на болницата „Патерсън-Райт“.

— Не — изрече Савич, поклащайки глава във върховно неверие. — Сигурно се шегуваш с мене. — Такива неща просто не се случваха. Тя беше много опасна и всички в болницата го знаеха. Той продължи да се взира в жена си, искаше да долови някаква искрица съмнение, но не я откриваше. — Това не може да е вярно — продължи той. Бе овладял паниката си, но не искаше да повярва, да приеме. — Тя беше под надзор, пазеха я много добре. Знаеш, че е побъркана. Всички знаят какво е направила, не може просто така да си излезе.

— Щяха да я върнат под строг надзор утре или в другиден, когато решат, че е достатъчно добре, че да представлява отново сериозна заплаха. Изведнъж се получило някакво объркване с разписанието на гардовете. Тя явно е била готова да се възползва от всеки удобен случай. Нападнала една сестра, повалила я, омаломощила я и ѝ взела униформата. Добре, че не я е убила. Но е на свобода.

— Едва преди седмица ѝ ампутираха ръката. Как е могла да нападне сестрата? Те са свикнали с буйстващи пациенти, тренирани са да се справят с тях. За бога, тя има само една ръка!

— Очевидно никой не е смятал, че ще има достатъчно сила или умение да се справи, и не са се притеснявали кой знае колко много. Затова и никой не е открил, че я няма, докато една сестра не влязла в стаята да ѝ направи инжекция и не открила вързаната си колежка в дрешника. Според тях Тами има поне два часа преднина.

Савич трепна. Мозъкът му пак заработи на пълни обороти.

— Добре, но къде ще иде? Имат ли някакви следи?

— Оли каза, че всички я търсят. Всички знаят, че наистина е много страшна, че е много опасна. И искат да я хванат възможно най-скоро.

Шерлок се изкашля.

— А и тези неща, които ти си видял в обора, Дилън... гоулите...

Той отново я притисна към себе си и прошепна срещу слепоочието ѝ, докато къдравата ѝ коса го гъделичкаше по носа:

— Знам какво искам да направя точно сега. Искам да говоря с Шон и да го слушам как ми гугука, ние имаме нужда точно сега от голяма доза нормалност. — Не добави, че иска да узнае и да бъде абсолютно сигурен, че малкото човече е в абсолютна безопасност. Колкото до гоулите, ако бяха истински, а Савич знаеше, че са... възможно е те да представляваха още по-голяма опасност, отколкото някой би могъл да си представи. Ще предупреди ли ФБР всички, които търсят Тами Татъл, че тя може да има съучастници или просто няма да обърнат внимание на това, което той им каза?

След малко той се обади на Оли, за да разбере има ли други новини.

— Има — каза Оли Хамиш, — но не са добри. — Шерлок почти го видя как се обляга назад на стола си, извърта го леко, защото е нервен. — Тами Татъл е убила едно момче в Чеви Чейс, Мериленд. Оставила е бележка до тялото. Адресирана е до тебе, Савич.

— Прочети я, Оли.

— „Ще те докопам, ще ти откъсна ръката, и после ще ти отрежа шибаната глава, копеле такова, и най-накрая ще те дам на гоулите.“

— Много весело — засмя се Савич. — Специално до мене ли е адресирано?

— Да, което означава, че тя ти знае името.

— Но откъде?

— Може би е чула хората да говорят за тебе в болницата. Оставила си е отпечатъците по хартията и по плика, явно не я е било грижа. А, да, на местопрестъплението имаше кръг, очертан с черно, а момчето беше в него. Тя е на свобода, Савич. Тук цари паника. Наистина беше ужасна гледка. Детето е било едва на тринадесет години.

— Кръг, очертан с черно — повтори Савич. — Тами викаше гоулите да дойдат да вземат момчетата от кръга.

— Все си мислех, че ти вероятно нищо не си видял, Савич, че може би си имал моментно замъгляване на зрението, и понеже тялото на момчето беше ужасно разкъсано, във всеки случай така, както не би могла да го направи едноръка жена, значи може би тия неща — тия

гоули — са участвали. Шефовете даже направиха специално заседание. Решиха, че това, което си видял в обора, са били пясъчни вихрушки.

Савич изрече:

— Господин Мейтленд има телефона ми, ако иска да говори с мене. А сега ето какво трябва да направим. Намери и доведи Мерилин Уорлъски.

— Търсим я. Отдавна е напуснала и никой не знае къде е.

— Макс откри, че има бивш приятел в Бар Харбър, Мейн. Казва се Тони Фалън. Потърсете там. Може би тя е с него и знае нещо. Все пак Тами трябва да иде някъде, а именно Мерилин беше дала на нея и брат й онзи обор. Дали е откраднала някакви пари?

— В болницата не е, но другаде... кой знае? Още не сме чули нищо такова. Получихме обаче съобщения за десетина откраднати коли. Проверяваме и тях.

— Добре, намери Мерилин и изстискай всичко от нея, Оли. Мисля, че трябва да говориш лично с нея, знаеш повече от другите.

— Добре, но нека ти кажа нещо. Много се радвам, че телефона ти го няма в указателя. Няма вероятност тя да те открие къде си, но искам да внимаваш, Савич, много да внимаваш.

— Можеш да разчиташ, Оли.

— Добре, как е положението с Лили?

— Някакъв тип се опитал да я убие в празен автобус преди около два часа, но тя му приложила няколко хватки. Кларк Хойт е в новия офис в Юрика и проверява всички болници. Още нямаме съобщение. Лили го нарисува, току-що разбрахме от лейтенант Добс от полицейския департамент в Юрика, че това е местно момче, наемник, който би убил и собствената си майка за прилична сума. Казва се Мори Джоунс. В момента го търсят. Той е хлапе, едва навършил двадесет.

Савич виждаше как Оли поклаща глава, докато го чуваше да изрича бавно:

— Големи неприятности по двата бряга. Май в тоя свят нищо не е лесно, а?

* * *

Лили спа три часа — без кошмари, слава богу. Като се събуди, видя брат си, седнал в голямо кресло до красивото ѝ викторианско легло с балдахин да чете нещо под светлината на една старинна нощна лампа.

Той усети погледа ѝ и се обърна.

— Много си бърз. Едва отворих очи и ти разбра, че съм будна.

— Шон ни научи двамата с Шерлок само за няколко дни.

Тя пусна слаба усмивка, но ако трябваше да бъде честна, събитията от деня ѝ бяха подействали зле. Бе започнала с еуфоричното решение да рисува сенатор Ремюс, след това едва не я убиха, а после трябваше да се бори със зъби и нокти за картините си.

Сега обаче, дори след като се бе наспала, се чувстваше изцедена. Операцията я болеше, главата ѝ бе замаяна.

— Не, Дилън, не ставай. Какво четеш?

— Неща, които Макс ми изрови; за странни явления. Опитвам се да намеря доклади за други престъпления, подобни на тези на братята Татъл и на гоулите.

— Ти не ми каза кой знае колко за тези Татъл и гоулите. Кажи ми повече.

— Бяха два съвършено различни бели конуса, от време на време се сливаха. Можеш да си представиш как реагираха момчетата — Тами и Тими Татъл ги наричаха малки кръвчици. Никога не съм виждал подобен ужас. Тогава Тами Татъл завика към гоулите, подканваше ги да донесат алебардите и ножовете, защото техните лакомства били готови. Момчетата искаха да излязат от кръга, тогава Тами извади ножа си. Щеше да ги прикове към пода на обора в тоя проклет кръг. Тогава я застрелях и куршумът едва не откъсна ръката ѝ. Тими извади пистолета си, но го насочи не към мене, а към момчетата, затова трябваше веднага да го убия, няхах избор. Тогава един от тези бели конуси се насочи към нас и аз стрелях в него. Дали куршумът му е направил нещо — няхах никаква представа. Издърпах децата от кръга и тогава двата бели конуса просто изчезнаха оттам. Никой извън обора не ги е виждал. Само двете момчета, аз и Тами, която ги беше извикала.

— Господи, това е страшно...

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Питам се — каза Лили — защо жертвите им трябва да бъдат вътре в кръга?

— Добър въпрос. Тъй като бях там и видях всичко, мисля, че те непременно трябва да вкарват жертвите си в кръга. Или може би това е просто някакъв ритуал, който са развили с времето, церемония, която е подчертавала колко изключителни неща вършат двамата Татъл. Както и да е, видях, че тези гоули нямаха никакви ножове или алебарди, но защо те говореха така? — Той замълча за момент, замислен. — Нали разбираш, Тами имаше нож, но алебарди не видях.

— Може би е искала да подсили ефекта?

Савич си спомни за убитото момче с обезобразено тяло.

— Може би. Макар да не мисля така.

— Какво е изнамерил Макс?

Той замълча за миг, после леко разтърси глава.

— Ще се изненадаш какви неща са се случвали през годините.

— Да, със сигурност, но ти нищо няма да ми кажеш, нали?

На вратата се почука.

— Бързо, Дилън, отвори!

Беше Шерлок. Носеше три покрити подноса един върху друг.

— Госпожа Блейд — обяви Шерлок и ги подаде на Савич. — Освен, че решава кръстословици, тя обича и да готви. Каза, че щом не можем да слезем долу за вечеря, непременно трябва да хапнем тук.

Две огромни чинии спагети с кюфтенца, друга огромна чиния спагети без кюфтенца за Савич, сирене пармезан, няколко резена чеснов хляб и три големи купи салата „Цезар“.

Следващите седем минути никой не продума, чуваха се само доволни въздишки. Накрая Лили се отпусна назад.

— Този чеснов хляб кара зъбите ти да запеят италиански песни!

На Шерлок ѝ се дощя да се разсмее, но устата ѝ беше пълна със спагети. Савич се обади:

— Не, Лили, ти ми дай на мене солена тортила и салса, достатъчно люта да ми прогори подметките. Питам се обаче кой от свекър ти и свекърва ти ще дойде тази вечер да ни посети?

Лили побледня:

— Защо ще го правят?

Шерлок взе подноса от ръцете ѝ изрече с равен глас:

— Защото тяхното пиленце се кани да изхвъркне от гнездото. Оцеля след нападението в автобуса тази сутрин. Вече никой не те напада, тъй като аз и Дилън сме с тебе. Не, те трябва да те посетят и да те убедят, че Тенисън не може да живее без тебе.

— Последен изстрел — изсмя се горчиво Лили.

— Права си — потвърди Шерлок.

Савич само се усмихна:

— Само че те знаят, че малкото пиленце го пазят два огромни орела. А, я виж ти какъв десерт била скрила Шерлок от нас. Шоколадов мус, точно какъвто обичам.

Тенисън и майка му се появиха след час, точно в осем.

Шарлот Фрейзър бе дошла в болницата веднъж, бе постояла до леглото на Лили и най-малкото три пъти ѝ бе повторила, че непременно трябва да се срещне с безценния доктор Росети — много фин човек, превъзходен лекар, който щял да ѝ помогне. Толкова беше загрижена за скъпата си Лили, както всички. Тази вечер Шарлот беше прекрасно облечена в тъмновинен вълнен костюм и бледорозова копринена блуза. Гъстата ѝ черна коса, без нито един бял косъм, беше подрязана и оформена в къдрици, които падаха свободно около лицето ѝ. Твърде младежки стил, но не изглеждаше смешно. Зъбите ѝ бяха бели и равни, червилото — ярко, алено. Тази жена изглеждаше добре; винаги бе изглеждала така. Колкото до Тенисън, той не обърна внимание нито на Савич, нито на Шерлок, а се отправи към леглото на Лили, сграбчи ръката ѝ и я стисна силно.

— Ела си у дома с мене, Лили, имам нужда от тебе.

— Здравей, Тенисън. Здравей, Шарлот. Какво още можем да си кажем един на друг? Дилън предположи, че ще дойдете тази вечер, но трябва да призная, че съм много учудена — каза Лили и издърпа ръката си от неговата. — А да, а къде е баща ти, да не би да е зле?

Савич подметна:

— Може би мислят, че той не им е необходим. Надяват се, че могат да те уговорят и без негова помощ.

— Не можете — каза Лили на съпруга си.

Шарлот произнесе с плътния си напевен южняшки глас:

— Елкът искаше да дойде тази вечер, но има леко стомашно неразположение. А сега, Лили, изслушай ме. Синът ми те обича и ти го знаеш. Тъй като е мъж, му е трудно да говори така, от сърце — само

жените го могат — затова аз ти казвам от негово име, че той наистина има нужда от теб.

— Всъщност, Шарлот, Тенисън може да бъде и много красноречив понякога. Както и да е, не мисля, че сърцето му има нещо общо с това. Не, това, което Тенисън наистина иска, са моите картини на Сара Елиът.

— Не е вярно! — Тенисън се извърна рязко към Савич. — Ти си напълнил главата ѝ с подозрения и съмнения, с лъжи за мене, семейството ми и мотивите ми. Нямам никакви задни мисли! Обичам съпругата си, чуваш ли! Да, това идва от моето наранено и кървящо сърце! Не бих направил нищо, за да ѝ навредя. Тя ми е много скъпа. Защо ти и жена ти просто не се върнете във Вашингтон да се борите с престъпници, с хора, които наистина са направили престъпление, а не с невинни хора, които просто не ви харесват. Нали за това ви плащат, а не за да разбивате щастливи семейства. Оставете ни, по дяволите!

— Това беше много вълнуваща реч — подметна иронично Шерлок.

По бясно пулсиращата вена по врата на Тенисън тя позна, че с радост би я удушил.

Гласът на Шарлот бе все така кадифен и сладък като мед.

— Е, недейте така, трябва да се успокоите. Лили, скъпа, ти си зряла жена. Моят Тенисън точно така покровителства малката си сестра, както брат ти тебе. Но твоят брат и жена му прекрочиха границата. Те не харесват сина ми, независимо поради каква причина. Но обвиненията им нямат абсолютно никакви доказателства. Те са несъстоятелни. Лили, как можеш да повярваш такива неща за моя син?

Шерлок се намеси:

— Не би ги нарекла несъстоятелни, но да, мадам, права сте за доказателствата. Ако имаме някакви доказателства, веднага ще ви тикнем в затвора.

— Вие продължавате да тровите мозъка на горката Лили — възрази Шарлот. — Лоша услуга ѝ вършите. Тя не е добре и вие го знаете. А пък я тикате по един път, който ще я отведе в задънена улица.

— Майко!

— Не, вярно е, Тенисън. Лили е душевно болна. Трябва да си дойде у дома, за да можем да се грижим за нея.

Гласът на Лили прозвуча високо и ясно. Всички погледнаха към нея.

— Един младеж се опита да ме убие тази сутрин!

— Какво? О, Господи, не! — Тенисън изглеждаше направо смаян.

— Не, Тенисън, добре съм — продължи тя. — Той не успя, както виждаш. Всъщност, аз го раздрусих здравата. Полицаите знаят кой е. А сега изчезвайте!

— Момчето се казва Мори Джоунс. Нещо да ти звучи познато, Тенисън? Шарлот? Не? Е, вие сигурно доста бързо сте стигнали до него, не сте си губили времето, докато сте организирали акцията. Полицаите ще го хванат и той всичко ще си изпее; тогава ще имаме доказателства.

— Още една лъжа, Лили — избухна Тенисън. — Онзи младеж трябва да те е взел за някоя друга; или просто е бил обирджия. Кога стана?

— Точно така, не сте знаели къде може да ме открие, нали? Той се качи в един празен автобус, вътре бях само аз и шофьорът, заради погребението.

— Да — потвърди Шарлот. — Скъпият Фърди Малой умря, може би отровен от съпругата си. Всички го знаят, но никой не настоя за аутопсия, още по-малко съдебният лекар.

— Това не е важно, мамо! Някой се е опитал да убие Лили!

— Ножът може би означава, че той със сигурност се опита да ме убие — каза Лили. — За щастие, Дилън ме научи да се пазя сама.

— Може би — каза Тенисън с изключително мек глас, с какъвто говореше обикновено на пациентите си, — може би, може би той просто е искал да те пита нещо. Знам, че доктор Росети смята, че млада жена, уязвима, както си ти в момента, несигурна, с объркани мисли, може да си въобрази много неща, за да прикрие болестта си...

Лили го погледна така, сякаш за пръв път го виждаше.

— Защо ли някога съм си мислила, че те обичам? Ти си най-обърканият човек на този свят.

— Не съм. Просто се опитвам да те разбера, да те накарам да видиш нещата каквито са. Освен това, така мисли доктор Росети.

Лили се разсмя, богат дълбок смях, който не спря дълго време. Накрая, изтривайки очи, тя произнесе:

— Много сте добри, Тенисън, и ти, и доктор Росети. Комбинирали сте психиатричните си анализи с лекарства, които да ме подтикнат към самоубийство, и нищо чудно, че съм се опитала да се самоубия. Така че съм си измислила това нападение, за да облекча чувството си за вина. Знаеш ли, Тенисън, мисля, че вече изобщо не се самообвинявам.

— Лили, скъпа — намеси се Шарлот, — радвам се да те чуя, че казваш това...

Лили прекъсна свекърва си. Махвайки с ръка на Тенисън да излезе, тя изрече с развеселен глас:

— Моля ви, сега си вървете и двамата. Надявам се да имам достатъчно късмет никога повече да не ви видя.

— О, аз се надявам да ги видим отново, Лили — обади се Шерлок. — В съда.

Савич изведнъж се намеси в разговора:

— Първата ти жена, Тенисън. Предполагам, че Линда не е изказала съкровено желание да бъде кремирана?

Тенисън трепереше от ярост и Шерлок бе сигурна, че всеки момент би се нахвърлил върху съпруга ѝ, ако бяха насаме. Тя пристъпи бързо към него, докосна ръката му и каза:

— Не си го и помисляй. Не би могъл да се справиш и с мене, а аз съм наполовина колкото тебе. Дори само пет дни след операцията и Лили би могла да те повали. Затова моля те, Тенисън, тръгвай си и отведи майка си.

— Ужасена съм, че имаш роднини, които мислят така ограничено и отвратително, Лили — изрече Шарлот Фрейзър.

Думите продължаваха да се леят от устата ѝ, докато прекрачваше прага. Тенисън хвърли измъчен поглед към Лили.

— Опита се да възпроизведе патентования патетичен поглед на Хийтклиф — каза замислено Шерлок, — но не се справи въпреки всичките си усилия.

— Забеляза ли — каза Лили — това хубаво черно поло, с което беше облечен Тенисън? Аз му го подарих за Коледа.

— Знаеш ли какво мисля, Лили? — каза Савич, като я погледна. — Мисля, че следващия път, когато харесаш някой мъж, в мозъка ти трябва да просветнат червени предупредителни светлини. А после трябва да го подложим на един хубав разпит.

— И аз това си мислих тази сутрин. Може би съм твърде лековерна. Добре, повече никакви симпатични мъже; всъщност вече никакви мъже, Дилън, или ще си дам такъв ритник, че оттук ще стигна чак до Бостън.

Това е вече преувеличено, помисли си Шерлок, но засега беше добър начин Лили да се справи с проблемите си със силния пол.

Лили продължи:

— Щеше ми се да има сега една бира да пийна по този случай.

— Никаква бира! Има обаче леден чай.

Лили отпи от чая и положи глава на възглавницата.

— Питам се къде ли е бил свекър ми. Мислиш ли, че крои нещо?

— Явно — отвърна Савич. — Но се чудя докъде ще го докара.

— Никога не съм чувала по-очарователен южняшки акцент — каза Шерлок. Седеше до леглото на Лили и леко галеше ръката ѝ. — Прилича ми на захарен памук.

— Тя ме плаши повече от Тенисън. — И Лили пусна огромна усмивка. — Обаче издържах — добави, въздъхна дълбоко и продължи: — Той не разбра, че ужасно ме е страх.

Савич усети болката ѝ вътре в себе си. Прегърна я, но внимателно, заради операцията и я целуна по челото.

— О, не, скъпа, няма защо да се плашиш от тях. Гордея се с тебе. Справи се чудесно.

— Да, наистина, Лили, затова вече никакви приказки за страхове. Нали помниш, имаш си тук два булдога. И знаеш ли? Не знам какво са смятали да постигнат, идвайки тук. Не бяха много сговорчиви. Глупаци ли са или това е специален метод на убеждение?

— Надявам се, че не е — каза Лили и затвори очи.

Клетъчният телефон на Савич иззвъня.

11.

Вашингтон, след три дни

— Хайде, лягай си, Лили. Без възражения! Приличаш на призрак.

Лили се усмихна едва-едва и се подчини. Още беше слаба, а дългото пътуване със самолет на изток я беше изтощило. Събуди се след един час и чу Дилън и Шерлок да говорят на Шон. Играеха си с него, целуваха го, прегръщаха го... Той се умори и заспа за няколко минути. Детската стая беше точно до стаята за гости, където тя лежеше в полумрака. Не осъзна, че плаче, преди една сълза да опари бузата ѝ. Изтри я.

Затвори очи, когато чу вратата на стаята ѝ да се открява. Не, още не беше готова да види, когото и да било, макар че много обичаше и двамата. Толкова самоотвержено се грижеше за нея. Направи се, че спи. Когато ги чу да слизат долу, стана и влезе в детската стая.

Племенникът ѝ спеше с подвити под себе си колене, задничето му стърчеше във въздуха, беше лапнал два пръста и милото му личице беше обърнато към нея. Приличаше на баща си, но имаше разкошните очи на майка си. Тя леко потърка гръбчето му. Беше толкова малко, толкова крехко.

Доплака ѝ се от красотата на това малко момченце и от загубата на Бет.

По-късно вечерта, седнала пред огромна порция лазаня, Лили запита брат си:

— Намерили ли са Мерилин Уорлъски, знае ли се нещо?

— Не още — каза Савич. — Намерили са приятеля ѝ Тони Фалън, но той твърди, че не се е свързвала с него. В Бар Харбър обаче няколко души я познаха на снимката, казаха, че скоро са я виждали. Сега се връщат и започват да го разпитват усилено. Скоро ще знаем нещо.

— Надяваме се — допълни Шерлок и се усмихна. — Трябваше да видиш майка си, когато взехме Шон... не искаше да ни го даде. Каза, че сме ѝ обещали да ѝ го оставим поне за седмица, а сме я излъгали.

Савич поклати глава:

— Сега ще е толкова разглезен, че ще са ни нужни седмици, за да го върнем обратно към действителността.

— Обзалагам се, че мама много би искала редовно да го гледа — каза Лили.

— Е — поклати глава брат ѝ, — тя си има собствен живот. Той е нейното бонбонче; два-три пъти седмично получава големи дози от баба си. Така е добре. Бавачката ни, Габриела Хендерсън е чудесна. Тя е млада, така че има много енергия и сили да тича след него. Повярвай ми, той доста бързо може да те умори.

Лили се засмя, гледайки към Шон, който тичаше напред-назад в проходилката си, полезно приспособление, което му позволяваше да се носи навсякъде из целия етаж. Ако се блъснеше в нещо, просто променяше посоката.

— Тези колела драскат пода — забеляза Савич, — но двамата с Шерлок решихме, че ще го поправяме, след като Шон мине на стадия пълзене и ходене.

— Не е ли странно? Никога не съм си те представяла да имаш дете, Дилън — изрече бавно Лили.

Савич се усмихна и ѝ помогна да се настани в голямото тапицирано кресло, където обикновено сядаше самият той.

— И аз не се виждах, но дойде Шерлок, прицели се в мене и това ми се стори най-уместното нещо на света. Ние сме щастливи, Лили. А сега, скъпа, пътувахме цял ден и ти си уморена от часовата разлика, може би операцията те боли. Искам да спиш най-малко десет часа, преди утре да се срещнеш със света във Вашингтон.

— Но вие с Шерлок също сте уморени от часовата разлика, макар че имате доста сериозен тренинг. Май не ви оставят много да се излежавате?

Звънецът на вратата иззвъня. Савич заобиколи Шон, който препускаше към вратата. Беше Саймън Русо. Савич го познаваше като човек, преизпълнен с енергия, човек, който няма да остави започнатото

заради удоволствието да се срещне с приятели. Сега този човек гледаше над рамото му към всекидневната и напираше да влезе.

— Саймън, радвам се, че те виждам. Какво, по дяволите, правиш тук?

Саймън се ухили, стисна му ръката и каза:

— И аз се радвам да те видя, Савич. Дойдох да погледна картините. Къде са? Не тук, надявам се? Тук нямате такава охранителна техника, за да ги пазите дори за една нощ.

— Не, нямаме. Ела, влез. Картините са на сигурно място в галерия „Бийзлър-Уекслър“.

— Добре, добре. Бих искал да ми уредиш да ги видя.

— Както кажеш. Най-напред обаче ти трябва чаша чай и ябълков пай. Майка ми го е правила.

— А не, не. Само не твоя тъп чай. Кафе, Савич, умолявам те. Кафе, и то черно. После можем да видим картините.

— Саймън, ела да кажеш здравей на Шерлок и да се запознаеш със сестра ми Лили.

Саймън поклати глава.

— А това няма ли да стане чак утре?

— Хайде, идвай. Ей, хора, я вижте кой ми се изтърси на вратата

— Саймън Русо!

Първото впечатление на Лили за Саймън Русо бе, че изглежда прекалено добре, че прилича на рисуван от Рафаело ангел, с черна коса — гъста и малко по-дълга от обикновеното. Беше по-висок от брат й, слаб, с блестящи очи, по-сини от зимно небе над Сан Франциско, и изглеждаше някак разсеян. Не беше се обръснал. На краката му имаше маратонки, носеше сини джинси, бяла риза, жълто-червена вратовръзка и сако от туид. Изглеждаше като гангстер, завършил висше образование — странна комбинация, но беше точно така. Сякаш знаеше много неща, някои от които твърде опасни. Лили беше дълбоко уверена, че не може да му се вярва.

Червени светлини просветнаха в мозъка й, не, нямаше да допусне да гледа на него като на мъж. Той беше експерт, който искаше да види нейните картини от Сара Елиът поради някакви причини. Беше приятел на Дилън. Нямаше защо да се тревожи за него. Но все пак усети, че се отпуска и се намества по-удобно в голямото си кресло.

— Саймън! — Шерлок прекоси дневната за по-малко от три секунди, хвърли се на врата му, разсмя се и го стисна силно. Стигаше едва до брадата му. Той я прегърна на свой ред, целуна я и я пусна. — Боже Господи, ама че бързо пристигаш. Да, знам, че искаш да видиш не нас, а онези картини. Добре, само че ще трябва да почакаш до утре.

Лили го загледа. Той още веднъж прегърна снаха ѝ, целуна я по косата и каза:

— Обичам те, Шерлок. Много бих искал да продължа да те целувам, само че Дилън може да ми тегли някой бой заради това. Освен това прилага мръсни номера. Не искам да рискувам идеалните си зъби.

— Ти само посмей да я целунеш още веднъж, да видиш как ще се занимава със зъбите ти — кръстоса Савич ръце пред гърдите си.

— Добре — каза Саймън. — Ще се съсредоточа върху картините, но Шерлок, искам да знаеш, че най-напред съм дошъл за тебе. — Понечи отново да я целуне, после въздъхна дълбоко. — О, по дяволите.

След това обърна тъмносините си очи към Лили и ѝ се усмихна мило, а тя си пожела той просто да се обърне и да излезе през вратата, от която бе дошъл. Беше опасен.

— О! — възкликна тя, без да мърда от креслото, притискайки се с все сила към възглавницата. — Толкова много ли искате да видите картините ми?

Савич я погледна с леко свити вежди, наклонил глава. Тя като че ли искаше да изхвърли Саймън през прозореца, затова той се намеси небрежно.

— Лили, скъпа, това е Саймън Русо. Чувала си ме да говоря за него. Нали помниш, двамата бяхме състуденти и съквартиранти.

— Да, спомням си. Но какво го интересуват моите картини?

— Още не знам, но е голям спец в областта на изкуството. На него се обадох, за да разбере колко струват картините на баба на днешния пазар.

— Помня ви — обърна се тя към Саймън. — Бях на шестнадесет години, когато дойдохте у дома с Дилън за Коледа.

Саймън си я спомняше, но тогава тя беше дете, непокорна, бързорека тийнейджърка, която се бе опитала да спечели сто долара от него. Не помнеше вече по каква схема, може би някакъв залог, но беше

сигурен, че щеше да му ги измъкне, ако баща ѝ не го беше предупредил и не му беше казал да си държи парите на сигурно място.

Саймън имаше остро ухо. Дочу в гласа ѝ умора, може би недоверие. Защо? Тя дори не го познаваше, от години не го бе виждала. Вече не изглеждаше като някогашната тийнейджърка. Все още приличаше на принцеса от приказките, но доста пораснала и огорчена — тревожно бледа и със сенки под очите. Косата ѝ бе небрежно вързана на опашка, очевидно не ѝ бе отделяла специално внимание. Трябваше и да понапълнее малко, за да изпълни дрехите си. Антипатия се лееше на вълни от нея, цунами от недоверие заплашваше да го удави. Защо?

— Боли ли ви? — запита той, пристъпвайки към нея.

Лили го изгледа смаяно, още повече се затвори в себе си.

— Какво?

— Боли ли ви? Знам, че миналата седмица са ви оперирали. Сигурно ви е трудно.

— Не — отвърна тя, все още с враждебност в гласа.

Опита се да я преодолее, да потуши неверието си. Та нали този човек беше приятел на брат ѝ, искаше да им помогне, нямаше защо да бъде нащрек с него. Единственият проблем беше хубавата му външност и тя със сигурност не можеше да пропусне този му недостатък. Беше дошъл, за да види картините ѝ.

Господ да я пази от красиви мъже, които се интересуват от картините ѝ. Двама бяха предостатъчни.

Тя се опита да му се усмихне.

Младият мъж се обърна, и отиде до Шон, който беше спрял с проходилката си и го гледаше втренчено, забравил за смачканата бисквита в лявата си ръка. По устата и по брадичката му бяха полепнали трохи.

— Как си, шампионе — клекна Саймън пред проходилката.

Момченцето протегна ръчичката с размазаната бисквита.

— Благодаря, сега не искам — усмихна се Саймън. — Още ли му никнат зъби?

— Да, все още — обясни Шерлок. — Не го оставяй да те пипа, Саймън, защото ще съжаляваш. Това сако е много хубаво, за да го жертваш така лекомислено.

Саймън се усмихна и протегна два пръста към Шон, който загриза бързо бисквитата. След миг се ухили и проходилката полетя към Саймън.

— Май не се предаваш, шампионе. Вече си опасен, без малко да ме претърколиш. Слава богу, че си взел страхотните очи на мама, иначе щеше да изкараш акъла на всички, точно като баща си. — Обърна се и изрече към Лили. — Вие ли сте подмененото дете или Савич?

Савич се разсмя и му подаде ръка да стане.

— Тя е подмененото дете в най-близкото ми обкръжение. Но прилича ужасно много на леля Пеги, която се омъжи за богат бизнесмен и живее като принцеса в Бразилия.

— Добре, добре — съгласи се Саймън, — да видим дали ще се опита да ми отхапе ръката. — И протегна ръка към Лили Фрейзър. — Много ми е приятно да се запозная с още един Савич.

Нейната ръка беше мека, гладка и бяла, но по краищата на пръстите ѝ имаше мазоли. Той сви вежди, когато ги усети.

— Сега си спомням, вие сте художничка.

— Да, аз съм ти разказвал, Саймън. Тя рисува сериите за сенатор Ремюс, политически карикатури...

— Да, разбира се, спомням си. Виждал съм ги. В Чикаго Трибюн, ако правилно си спомням.

— Така е, почти година вървяха там. Тогава напуснах града. Изненадана съм, че сте ги забелязали.

— Доста хапливи и цинични — продължи той, — но весели. Не мисля, че има значение кой ги чете — демократ или републиканец, но всичките политически интриги са толкова истински, че просто това няма значение. Ще види ли светът още нещо за сенатор Ремюс?

— Да — отвърна Лили. — Веднага щом се установя някъде, ще започна да го рисувам пак. А вие защо толкова много искате да видите картините ми?

В този момент Шон изпусна бисквитата, погледна майка си и се разрева.

Шерлок го вдигна от проходилката.

— Готово ли си за баня, бебе? Господи, трябва и памперса да сменям. Късно е, така че хайде да вървим. Дилън, защо не направиш на Лили и Саймън кафе? Аз ще се върна след малко с твоя принц.

— Малко ябълков пай няма да ни дойде зле — усмихна се Саймън. — Не съм вечерял и това ще запълни празнотата.

— Имаш го — каза Савич и изгледа Лили от глава до пети, за да се увери, че е добре, а после се запъти към кухнята.

— Защо толкова настоявате да видите картините ми? — повтори Лили въпроса си.

— Предпочитам да кажа, след като ги видя, госпожо Фрейзър.

— Много добре. С какво се занимавате в света на изкуството, господин Русо?

— Брокер съм.

— И в какво точно се изразява работата ви?

— Клиентът, например, иска да купи определена картина. От Пикасо. Аз я издирвам къде е, ако вече не знам — което в повечето случаи е така — и разужнавам дали се продава. Ако се продава, я осигурявам за клиента си.

— Ами ако е в музей?

— Говоря с хората в музея, проучвам дали има друга картина с приблизително същата стойност, която биха разменили срещу тази, пожелана от моя клиент. Ако стане така, както понякога става, и музеят търси това, което предлагам... Естествено, аз се съобразявам с нуждите и желанията на всички по-големи музеи и на всички по-големи колекционери. — Той се усмихна. — Обикновено музеите не са много склонни да се разделят със своите картини от Пикасо.

— Значи знаете всичко и за нелегалния пазар.

Гласът ѝ беше равен, не се усещаше никакво обвинение, но той знаеше, че тя не му вярва. Защо? О, да. Нейните картини. Заради тях. Не му вярва, защото се бои за картините си. Добре, той може да се справи с това.

Седна на дивана срещу нея, взе оставеното там одеяло и ѝ го протегна.

— Благодаря, наистина ми беше малко студено — изрече Лили и понечи да го вземе.

Но той побърза, разгъна го и я зави с него, усещайки съпротивата ѝ. Леко сви вежди, после седна на дивана и каза:

— Разбира се, че знам всичко за нелегалния пазар. Познавам всички играчи, от крадците до най-неморалните дилъри, до най-добрите фалшификатори и колекционери, повечето от които направо се

побъркват, ако решат да притежават някоя картина. В света на бизнеса манията играе голяма роля. Има ли още нещо, което бихте искали да знаете, госпожо Фрейзър?

— Значи познавате онези, които осигуряват картини за колекционерите.

— Да, познавам някои, но аз не съм един от тях. Можете да ми вярвате, защото брат ви ми има доверие. Стане ли дума за доверие, никой не е по-взискателен от Савич.

— Вие се познавате отдавна. Може би доверието започва още в детска възраст и не свършва, особено ако рядко се виждате.

— Каквото и да означава това — каза Саймън. — Вижте, госпожо Фрейзър, аз съм в бизнеса поне от петнадесет години. Съжалявам, ако сте имали неприятни преживявания с хора от света на изкуството, но аз съм почтен и не преминавам границите. Разбира се, познавам опаката страна на бизнеса, иначе нямаше да имам успехи.

— С колко картини на баба ми сте правили сделки?

— Досега може би с десет-дванадесет, а може би и повече. Някои от моите клиенти са и самите музеи. Ако картината е притежание на колекционер — разбира се, законно притежание — и музеят иска да я придобие, тогава се опитвам да я купя от колекционера. Тъй като знам какво притежават и трупат основните колекционери, се опитвам да се пазаря с тях. И често пъти успявам, не искам да ви лъжа, госпожо Фрейзър.

— Аз се развеждам с мъжа си, господин Русо. Моля, не ме наричайте вече така.

— Съжалявам. Фрейзър е доста често срещано име, не е особено интересно. И как бихте искали да ви наричам?

— Мисля, че ще приема пак моминското си име. Можете да ме наричате госпожица Савич.

— Това ми харесва, скъпа — обади се брат й от вратата. — Нека изтрием всички спомени за Тенисън.

— Тенисън? Що за име е това?

Лили се усмихна. Не точно на него, но гледаше в неговата посока.

— Баща му ми каза, че не искал да го нарече нито Лорд, нито Алфред, затова избрал Тенисън. Той бил любимият поет на свекър ми. Странно, но свекърва ми мрази този поет.

— Може би Тенисън — поетът, не вашият почти бивш съпруг — е доста педантичен.

— Никога през живота си не сте чели Тенисън — каза Лили.

Той ѝ отправи най-очарователната си усмивка и кимна.

— Права сте. Мисля, че педантичен не е най-точната дума.

— Не знам. И аз не съм го чела.

— Ето ви кафе и ябълков пай — каза Савич, после наклони глава и се ослуша. — Май Шерлок пее на Шон. Той много обича да слуша коледни песни във ваната. Ще ида да ги видя какво правят и ще ви оставя двамата. Можеш да му се довериш, Лили.

Когато отново останаха сами, Лили чу лекото почукване на дъжда по прозорците. Не силен, проливен дъжд, само въведение може би към идващите зимни дъждове. При кацането във Вашингтон небето беше забулено в облаци, духаше остър вятър.

Саймън отпи от гъстото черно кафе на Савич, въздъхна дълбоко, отпусна се назад и затвори очи.

— Савич прави най-хубавото кафе на света. И на всичкото отгоре почти не пие от него.

— Тялото му е храм — обясни тя. — Предполагам, че мозъкът му също.

— Ами, няма начин! Брат ви е добър човек, здрав, стабилен, но не е храм. Обзалагам се, че ще припадне от възмущение, ако ви чуе да говорите така за него.

— Може би, но въпреки това е вярно. Баща ми ни учеше нас, децата, как да правим най-хубавото кафе. Казваше, че трябва да се научим поне на това, ако решим някога да го пратим в старчески дом. Мама учеше Дилън да готви, преди да иде да следва в Бостън.

— Всички ви ли е учила?

— Не, само Дилън. — Тя замълча, вслушвайки се в двата гласа, които пееха на горния етаж. — Вече започнаха „Тиха нощ“, любимата ми песен.

— Добра хармония постигат. Във всеки случай, Савич е най-добър в кънтрито. Чували ли сте го да пее в клуба?

Тя поклати глава, пийна малко кафе и разбра, че ако пие още малко, стомахът ѝ ще се разбунтува.

— Ако се чувствате достатъчно добре, можем всички да идем да го чуем как пее в клуба... — Тя не каза нищо. — Защо не ми вярвате,

госпожице Савич? Защо не ме харесвате?

Лили го изгледа продължително, отхапа малко от ябълковия пай и накрая произнесе:

— Всъщност вие не искате да знаете, господин Русо. Но реших, че ако Дилън ви вярва, тогава и аз мога да ви вярвам.

12.

Рейли Бийзлър — съсобственикът на галериите „Бийзлър-Уекслър“ в Джорджтаун, Ню Йорк и Рим, изгледа Лили с тъжен поглед.

Целуна връхчетата на пръстите ѝ и я поведе към картините.

— Ах, госпожо Фрейзър, те са толкова невероятни, толкова уникални. Не, не, не го казвайте. Брат ви вече ме уведоми, че не могат да останат тук. Да, знам и ми е мъчно. Те трябва да отидат в музей, за да могат да ги гледат потни тълпи от хора с намачкани къси панталони, обути в маратонки. Но това ме разплаква, стиска ме за гърлото, задушаваше ме, нали разбирате.

— Разбирам ви, господин Бийзлър — каза Лили и потупа ръката му, — но аз наистина смятам, че мястото им е в музея.

Савич чу познат глас да говори с Дирлана, великолепната двадесет и две годишна надзорничка на галерията, наета — както охотно си призна Рейли — за да накара посетителите от мъжки пол да развързват кесииите си. Савич се обърна и извика:

— Ей, Саймън, ела насам.

Лили погледна през отворената врата и видя как Саймън Русо взема тичешком разстоянието през голямата галерия. Спря точно пред тях, пое си дъх, втренчи се смаяно в осемте картини на Сара Елиът, красиво изложени на фон от черно кадифе, и простена:

— Господи!

Тръгна бавно от картина на картина, спираше се да ги погледне внимателно и накрая изрече:

— Нали помниш, Савич, баба ти ми подари „Сбогуване“, когато завърших училище. Тогава това ми беше любимата ѝ картина. И все още е. Но тази, „Пътуването на девойката“, е невероятна. За първи път я виждам — играта на светлината във водата, дантелата от сенки, същинско ветрило. Само Сара Елиът може да постигне този ефект.

— За мене — каза Лили — най-важни са лицата на хората. Винаги съм обичала да гледам израженията им, толкова различни, толкова многозначителни. Можеш да познаеш кой е собственикът на

кораба само като погледнеш лицето му. А майка му — това високомерно снизхождение, примесено с любов, която тя изпитва към сина си и към кораба, който е построил.

— Да, но вижте как Сара Елиът използва светлосенките, за да подчертае главата и раменете. Никой друг съвременен художник не може да го постигне.

— Не съм съгласна с вас. Работата е в хората, техните лица, виждате просто всичко в изражението им. Сякаш ги познавате, сякаш знаете какво ги вълнува. — Лили усети, че той пак ще ѝ възрази, и продължи забързано: — Но тази винаги ми е била най-любимата. — Леко докосна с върховете на пръстите си рамката на „Лебедова песен“. — Наистина не бих искала да я дам в музей.

— Тогава я задръж за себе си — каза Савич. — Аз задържах „Войник на стража“. Застраховката ѝ ми излиза доста солено, както и системата за сигурност, но много малко хора знаят за нея. И ти трябва да направиш така. Дръж я под ключ и не разправяй, че е у тебе.

Саймън се откъсна от поредната картина, която разглеждаше.

— Аз съм дал „Сбогуване“ в галерията на мой приятел, близо до дома ми. Виждам я почти всеки ден.

— Това е чудесна идея — каза Рейли Бийзлър и отправи сияйна усмивка към Лили. — Знаете ли, госпожо Фрейзър, само на две пресечки се продава една разкошна къща, много е близо до моя много сигурен, много красив музей, който с радост ще изложи картината ви. Какво ще кажете да повикам брокер да я погледне? Разбрах, че рисувате карикатури. Има една зала, просто прелива от светлина и е само за вас.

Добър удар, възхити се Лили. Господин Бийзлър беше неповторим.

— Значи мога да оставя някои от моите картини тук във вашата галерия като постоянна експозиция?

— Прекрасна идея, нали?

— Бих искала да видя къщата, сър, но цената е извънредно важна. Нямам много пари. Може би ще постигнем с вас едно взаимноизгодно финансово споразумение. Моите картини да се изложат тук срещу месечно възнаграждение, ако къщата е в центъра на Джорджтаун и ако аз мога да си позволя да живея там. Какво мислите?

Рейли Бийзлър едва не потри ръце. В тъмните му очи проблесна търговското пламъче.

Саймън се прокашля. Междувременно бе продължил да разглежда останалите картини, но сега се обърна бавно и изрече:

— Мисля, че това е много добра идея, госпожице Савич, господин Бийзлър. За съжаление, има един огромен проблем.

Лили се обърна към него, свила вежди:

— Не виждам никакъв проблем, ако господин Бийзлър е склонен да ми плаща достатъчно, за да стига за разносните, поне докато отново започна да разчитам на чекове от серията за сенатор Ремюс...

Саймън поклати глава.

— Съжалявам, но просто не е възможно.

— Какво има, Саймън? — Понеже добре го познаваше, Савич автоматично хвана ръката на Лили. — Добре, давай. Наистина искаше да видиш картините. Видя ги. Наблюдавах те как ги разглеждаш. Какво има?

— Не е лесно да го кажа — изрече Саймън. — По дяволите! Четири от тях са фалшификати, включително и „Лебедова песен“. Съвършени фалшификати, но... фалшификати.

— Не — поклати глава Лили. — Не, щях да разбера, ако не са истински. Грешите, господин Русо, много грешите.

— Съжалявам, госпожице Савич, но съм сигурен. Както казах, начинът, по който Сара Елиът използва светлосенките, я прави уникална. Тя смесва специални оттенъци, използва уникални мазки; досега никой не е успял да я копира съвсем точно. Но ако не бях чул някои слухове, циркулиращи из Ню Йорк, че в последните няколко месеца един голям колекционер е придобил няколко картини на Сара Елиът, нямаше да дотичам тук презглава.

— Съжалявам, Лили — каза Савич, — но Саймън е експерт. Щом казва, че са фалшификати, значи е така.

— Съжалявам — вдигна рамене Саймън. — Освен това, не бях чувал някой да продава картини от Сара Елиът. Когато чух, че „Лебедова песен“ е една от придобитите картини, разбрах, че нещо не е наред. Веднага пуснах пипала, за да събера по-съществена информация. С малко повече късмет ще узная какво става. За съжаление, още не съм чул какво се е случило с четвъртата картина. Понеже знаех, че вие, госпожице Савич, ги притежавате и че преди

единадесет месеца са били преместени от Чикагския музей на изкуствата в музея в Юрика, не ми се искаше да повярвам... В света на бизнеса, свързан с изкуството, винаги се носят някакви странни слухове. Не можех да бъда сигурен, преди да ги видя. Съжалявам, но са фалшификати.

— Тенисън и баща му... — изрече Лили. — Те са!

— И господин Монк, кураторът на музея в Юрика — добави Шерлок. — Той сигурно също е забъркан. Нищо чудно, че едва не се разплака, когато ти му каза, че си взимаш картините. Знаел е, че рано или късно измамата ще се разкрие. Трябва да е знаел, че във Вашингтон картините ще попаднат пред погледа на експерти и някой ще забележи фалшификацията.

— Това го е знаел и Тенисън — добави Савич.

— Може би и свекър ми — обади се Лили. — Може би цялото семейство е замесено. Но не е имало как да разберат, че толкова скоро ще открием измамата. — Обърна се към Саймън Русо. — Не съм на себе си. Благодаря ви, господин Русо, че се оказахте на висота и толкова бързо ни предупредихте.

Саймън се обърна към Савич.

— Тук има едно добро нещо. Според мене Тенисън Фрейзър не е имал време да поръча фалшиви копия на всичките осем картини. Сега, когато съм сигурен, че имаме четири фалшификата, ще разбера и кой ги е изработил. Няма да е трудно. Нали разбирате, това трябва да е един от тримата или четирима световни майстори... единствените, които притежават достатъчно техника, за да уловят същината на рисунъка на Сара Елиът и да заблудят всички, с изключение на експертите, които са готови за тази възможност.

— А щяхте ли да разберете — запита Лили, — ако не бяхте чули, че са били продадени на колекционер?

— Може би не, но след третото или четвъртото виждане вероятно щях да открия, че нещо ми се губи. Наистина са много добре направени. Когато разбера кой ги е изработил, ще се позанимая с този художник.

— Не забравяй, Саймън, нужни са доказателства — каза Савич, — за да хванем Тенисън натясно. И семейството му, и господин Монк от музея в Юрика.

— Нищо чудно — каза Шерлок, — че онзи тип се е опитал да те убие в автобуса, Лили. Знаели са, че трябва да действат бързо, и са действали. Но ти ги надхитри. Искан ми се всички да ги закопчая, Дилън.

Саймън, който разглеждаше „Пътуването на девойката“, вдигна очи.

— Какво искате да кажете, да не би някой да ви е нападал? Но нали скоро ви оперираха?

— Съжалявам, забравих да спомена това — въздъхна Савич.

— Нямало е причина да му го казваш — намеси се Лили, — но да, преди пет-шест дни бях оперирана. Бях добре, благодарение на една психиатърка, която... е, няма значение. Но се чувствах много добре. Един младеж се качи в празния автобус, седна до мене и се опита да ме убие. Но имаше късмет, че лесно се отърва.

И Лили му отправи огромна усмивка, първата, която той получаваше от нея. Саймън ѝ я върна.

— Много добре. Брат ви ли ви е научил?

— Да, след като Джак... не, няма значение.

— При вас май има много неща, на които казвате „няма значение“, госпожице Савич.

— Ще трябва да свикнете.

И тя почти видя как той класира името на Джак в едно от чекмеджетата в мозъка си.

— Колкото до четвъртата картина, „Портрет“ — каза Саймън, — мислех, че с нея всичко е наред, но разбрах, че същият фалшификатор, който е подправил другите три, се е занимавал и с нея. За момента нямам никаква следа за тази картина, но ще я открия. Може би е отишла при същия колекционер.

Господин Бийзлър, разтреперан, изтри челото си с красива кърпичка и се обади:

— Това ще бъде истинска катастрофа за музея, господин Савич, все едно някой да пхне пръчка динамит в ауспуха на моя мерцедес. Вие, господин Русо, както разбирам, можете да проследите къде се намират оригиналните картини?

— Да — потвърди Саймън, — мога. Поддържайте черното кадифе под картините топло, господин Бийзлър.

Савич се обади:

— Ще говоря с момчетата от отдела по фалшификати и ще видя какво ще ми препоръчат. ФБР за момента не се занимава със задълбочени разследвания при случаи на фалшификация, затова най-добре ще е Саймън да открие кой е купил картините.

— Най-напред — каза Саймън — ще поразузная, ще разбера от информаторите си кой точно е нашият колекционер, ще намеря фалшификатора и ще го притисна. В мига, когато колекционерът чуе, че съм започнал да ровя — а той много скоро ще разбере, — ще реагира; или ще скрие картините, или ще направи нещо друго... във всеки случай, няма значение.

— Какво искате да кажете с това „нещо друго“? — запита Лили.

Савич го изгледа озадачено и Саймън изрече бързо, вдигайки рамене:

— Всъщност нищо. Но тъй като планирам да поразбутам гнездото на осите, наистина ще внимавам кой ми диша във врата. А, да, Савич, много се радвам, че не си използвал онази транспортна фирма, която Монк настоятелно ти препоръчваше.

— Не, наех „Брайърсън“ — каза Савич. — Познавам ги и им вярвам. Няма начин господин Монк или Тенисън, или някой от останалите да разбере, поне на първо време, къде са картините сега. Както и да е, ще звънна на Теди Брайърсън и ще го помоля да ми каже, ако някой му се обади във връзка с картините. Саймън, мислиш ли, че някой ще разбере, че тези четири картини са фалшификати, ако стоят така на открито и всеки ги вижда?

— Рано или късно някой ще забележи, ще започне да задава въпроси...

Лили се обърна към господин Бийзлър:

— Не бих могла да допусна музеят да излага тези фалшификати. Какво мислите, да ги оставим ли изложени тук за известно време, господин Бийзлър? И да видим какво ще се случи.

— Да, ще ги изложи — потвърди Рейли с огромно удоволствие.

Сега Лили погледна към Саймън:

— Наистина ли мислите, че можете да върнете картините?

Саймън Русо потърка ръце. В очите му блесна свирепо огънче.

— О, да.

— Има още нещо, Саймън — намеси се Савич. — Когато разбереш кой е купил картините, аз тръгвам с тебе.

Шерлок примига смаяно, поглеждайки съпруга си:

— Искаш да кажеш, че ти, специален агент на ФБР и шеф на екип, имаш намерение да крадеш картини?

— Да ги върна — уточни Савич, целувайки зяпналата ѝ от учудване уста. — Да ги върна, където им е мястото. На законния им собственик.

— Аз ще съдействам на господин Русо — каза Лили, — за да намеря онзи, който ги е фалшифицирал, и да узная името на колекционера, който ги е купил. Тогава ще имаме доказателство, за да пипнем Тенисън.

— О, не — възрази Савич, — няма да те изпусна от очи, Лили.

— В никакъв случай — добави Шерлок. — Шон иска леля му да остане още малко с него.

Саймън Русо погледна към Лили Савич и бавно кимна. Знаеше със сигурност, че когато тази жена си науми нещо, дори десет огромни шоколада няма да стигнат, за да бъде разубедена.

— Добре, можете да работите с мен. Но най-напред трябва да си възвърнете здравето на сто процента.

— Ще бъда готова към понеделник — каза Лили. Вдигна ръка с отворена длан към брат си, преди той да успее да възрази. — Вие двамата имате много за какво да се тревожите, за онази Тами Татъл. Тя е опасна, Дилън. Трябва да хвърлиш всички усилия да я хванеш. Нашата работа не е кой знае какво, само трябва да проследим пътя на картините, може би да поговорим и с художниците. Аз познавам художниците. Знам как да говоря с тях. Очаквам да ме разберат. Пък и ще сме с господин Русо.

— Съвършено вярно — усмихна се Саймън.

Шерлок подръпваше един кичур коса, нещо, което Савич знаеше, че прави, когато е стресирана или загрижена.

— Тя е права, Дилън, но това не означава, че тая работа ми харесва. Не е само Тами Татъл — въздъхна тя. — Е, добре, ще си призная. Оли се обади точно преди да излезем от къщи сутринта.

— Така ли? — Савич обърна цялото си внимание към съпругата си и вдигна въпросително вежди. — И ти не сметна за необходимо да ми кажеш?

— Петък сутрин е. Габриела има час при зъболекаря. Габриела е бавачката ни — добави Шерлок, обръщайки се към Саймън. — Освен

това, ти вече каза на Оли и на Джими Мейтленд, че ще се върнеш чак късно сутринта. Щях да ти кажа на връщане.

— Знам, че не искам да чуя това, но хайде, давай, Шерлок, мога да го поема.

— Освен безпокойствата около Тами Татъл има и едно тройно убийство в малко градче в Тексас на име Флауърс. Губернаторът се обадил на ФБР и помолил да пратят екип. Поклонници на някакъв култ, изглежда, имат пръст в убийството на местния шериф и двамата му помощници, които са отишли в имението на тези хора да проверят как стоят нещата. Телата им били намерени в някаква яма извън града.

— Какъв е този ужас?! — не се стърпя Саймън.

— Да — продължи Шерлок, — така е. А, Рейли, ще имате ли нещо против да постоите малко при Дирлана? Тази работа е поверителна.

Рейли изглеждаше дълбоко разочарован, но се отдалечи и вече на вратата каза:

— Ами сестра ви, а господин Русо? Те също са цивилни лица.

— Знам. Но аз мога контролирам това, което те говорят — отвърна Савич. — За вас обаче не е безопасно.

— Дирлана! Къде ми е чайт? — отекна след малко гласът му.

— Проблемът е — каза Шерлок, — че съществуват десетина или повече групички, които са напуснали града и са тръгнали в различни посоки. Никой не знае къде е водачът. Разпитали са някои от членовете на сектата, но те само клатели глави и повтаряли, че нищо не знаят. Единственото хубаво нещо е, че имаме свидетел. Една от жените като че ли е бременна от гуруто. Люрийн била бясна, когато разбрала, че той е съблазнявал друга поклонничка на култа, дори може би три или четири жени наведнъж. Напуснала групата и съобщила на кмета за всичко.

— Значи свидетелка — промърмори Савич. — Идентифицирала ли е гуруто като човека, който е заповядал убийствата?

— Не още. Размисля, вероятно. Плаши се, че ще навреди на кармата на детето си, ако посочи бащата като убиец.

— Страхотно — въздъхна Савич. — Както казва Оли, май нищо в живота не е толкова лесно. Знаем ли поне името на този тип?

— О, разбира се, то не е никаква тайна — каза Шерлок. — Уилбър Райт. Люрийн не пожела да го съобщи, но всички го знаят, тъй

като той е прекарал в града няколко месеца.

— Колко умно! — Савич разтърка тила си, за да разсее натрупаното напрежение. После кимна на Саймън, като пътем стисна ръката на жена си и излезе, подхвърляйки през рамо: — Значи работата е уредена. Лили, почини си и се възстановявай. Саймън, можеш да останеш у дома. Ще се чувствам по-добре, ако го направиш. Двамата с Шерлок ще ви потърсим по-късно. О, да, и да не глезиш Шон. Габриела и без това го е направила невъзможен. Ако е нужно да се направи някаква проверка, обадете се!

— Добре, става.

— Знаеш ли, има още нещо — каза Шерлок на Савич, когато излязоха от залата и се озоваха сами в галерията, така че Лили и Саймън да не могат да ги чуят.

Рейли и Дирлана пиеха чай близо до входната врата.

Савич разбра, че никак не му се иска да чуе това, което тя се канеше да му каже. Но въпреки това се насили и кимна бавно.

— Гуруто. Накарал е да извадят сърцата на шерифа и на помощниците.

— Значи затова губернаторът на Тексас иска ние да се заемем. Тоя човек май е вършил и други такива безчинства в други щати. Бях сигурен от самото начало, че не може нещата да са толкова прости, колкото ми ги представи. Разбрах, че психологическият отдел също участва?

— Да. Не исках Лили да го чуе.

— Права си. Добре, скъпа, нека да тръгнем по следите на Тами Татъл и Уилбър Райт.

Лили Савич и Саймън Русо стояха в притихналата зала, без да казват и дума. Тя се приближи към една от картините. Слава богу, не беше фалшификат — „Среднощни сенки“.

— Питам се защо ли е искал да ме убие? Защо толкова е бързал? Имал е да фалшифицира още четири картини. А защо точно сега? — Лили продължаваше да превърта като на лента последните събития, които бяха преобърнали живота ѝ.

Предната вечер Савич бе разказал на Саймън повечето от това, което се бе случило със сестра му, след като тя си бе легнала — бледа и изтощена. Всичко, с изключение на опита за убийство в автобуса в Юрика. Това, което се бе случило с нея — което продължаваше да се

случва с нея — беше трагично и зловещо, още повече след нелепата смърт на дъщеря ѝ.

Но картините може би все пак можеха да бъдат спасени. Саймън със сигурност искаше да го направи. Затова каза:

— Добър въпрос. Не знам защо са повредили спирачките. Предполагам, че трябва да е станало нещо, което да ги кара да бързат, нещо, което да е ускорило събитията.

— Но защо просто не са ме премахнали? Със сигурност това би било по-лесно — Тенисън да наследи картините и да стане техен законен притежател. Тогава нямаше да се налага да си причинява цялото това безпокойство, да рискува да търси първокласен фалшификатор, а после колекционери, които да искат да купят картините.

— Бъдете сигурна, че господин Монк доста е помогнал. Обзалагам се, че репутацията му не е чак толкова кристалночиста. Ще го проверя и него.

— Да — продължи Лили, леко навела глава настрани, сякаш не го бе чула. — Би могъл направо да ме убие и тогава картините отиваха директно в неговите ръце. После можеше да ги продаде съвсем законно, без риск, че някой ще го заподозре и ще го предаде. Може би щеше да спечели много пари по този начин, чрез търгове.

— Лили, ако ви бяха убили, Савич щеше да започне да души около случая и да ангажира и ФБР. Не подценявайте решителността на брат си или размерите на гнева му. Колекционерите, замесени в нелегални сделки, плащат често пъти огромни суми, защото искат нещо наистина уникално, нещо, което никой друг на света не притежава. Колкото по-вманиачени са, толкова повече ще платят. Този начин със сигурност е по-рискован, но пък и печалбата е може би по-голяма, дори като се пресметне цената за фалшификата. Истинският риск е бил, когато са се опитали да ви убият. Както казах, трябва да се е случило нещо обезпокояващо. Не знам какво, но със сигурност ще разберем. Сега готова ли сте да хапнете, преди да си отидете у дома и да поспите?

Лили помисли, че наистина е изтощена, че направо би седнала на пода и би заспала. После се усмихна.

— Може ли да хапна нещо мексиканско?

13.

Куонтико

Савич седеше в малкия си кабинет в общежитието „Джеферсън“ на академията на ФБР, когато две агентки въведоха Мерилин Уорлски, която беше родила дете на братовчед си Томи Татъл. Бяха я открили в един автобус по линията „Грейхаунд“ в Бар Харбър, Мейн, на път към Нова Скоуша. Понеже беше посочена като свидетелка и Савич искаше да я държат на безопасно място, бяха я докарали със специалния самолет на ФБР в Куонтико.

Той не я познаваше лично, но беше я виждал на снимка. Знаеше, че е с ниско образование, и предполагаше, че не блести с особен ум. Видя, че в действителност изглеждаше дори по-млада, отколкото на снимката, бе наддала най-малко пет-шест килограма и косата ѝ, която на снимката беше късо подстригана, сега беше по-дълга и се спускаше на сплъстени кичури до раменете. Изглеждаше по-скоро уморена, отколкото уплашена. Не, той бъркаше. Тя изглеждаше унила, сякаш всичките ѝ надежди са безвъзвратно угаснали.

— Госпожице Уорлски — произнесе Дилън с дълбокия си, предразполагащ глас и ѝ махна с ръка да седне на един стол.

Двете агентки излязоха от кабинета и затвориха вратата зад себе си. Савич леко натисна един бутон вътре в предното чекмедже — в съседната стая двама психолози седяха тихо и слушаха разговора им.

— Казвам се Дилън Савич. От ФБР.

— Не знам — заяви Мерилин Уорлски.

Савич ѝ се усмихна и седна отново зад бюрото. Няколко минути мълчаливо я гледа как се върти на стола си. Докато тя не издържа и изрече с пресеклив глас:

— Като сте толкова готин, това не значи, че ще ви кажа нещо, господине.

Я виж ти, това беше неочаквано начало на разговора.

— Да, и жена ми смята, че съм готин, но се питам, след като вие го казвате, дали не искате някак да ми се подмажете.

— Не — разтърси тя глава. — Готин сте, добре. Обаче чух от полицайките в самолета друго. Те смятат, че някой секси тип ще ме накара да се разприказвам, затова са ви докарали вас.

— Е — усмихна се Савич, — може и така да е. — Млъкна за част от секундата, после каза с неочаквано твърд глас: — Виждали ли сте гоулите, Мерилин?

Помисли, че тя ще падне от стола. Но младата жена пребледня, изглеждаше готова да припадне. Значи знаеше за гоулите!

— Не се плашете, те не са тук, Мерилин.

Тя поклати глава, прошепвайки едва-едва:

— Няма начин да знаете за гоулите, няма начин. Те са лоши, много са лоши.

— Тами не ви ли каза, че аз бях там в обора? Че ги видях, дори стрелях по тях?

— Не, не ми е казвала... О, по дяволите. Не знам нищо, чувате ли?

— Добре, не ви е казала, че аз ги видях, не ви е казала името ми, макар да го знае. Може би ви е разказала, че искаше да ги насъска срещу мене?

Мерилин стисна устни. Отново поклати глава и изрече:

— Да. Тя ви наричаше „оня гаден агент от ФБР“. Не знам защо не ми е казала, че сте видели гоулите.

— Може би не ви вярва.

— О, напротив, Тами ми вярва. Тя сега си няма никой друг. И ще стигне до вас, господине. Да, бъдете сигурен.

— Както знаете, Мерилин, аз я прострелях, аз убих Томи. Не исках, но те не ми оставиха избор. Бяха хванали две деца и щяха да ги убият. Малки момчета, Мерилин, ужасно уплашени. Томи и Тами ги бяха отвлечли, бяха ги пребили и се канеха да ги убият, както убиха много момчета из цялата страна. Знаехте ли това? Знаехте ли, че братовчедите ви са убийци?

Мерилин сви рамене. Савич видя, че кафявото й напукано кожено палто е сцепено под дясната мишница.

— Те са ми роднини. Може Томи да ми липсва — нали сега е мъртъв — но той уби нашето бебе. Разби главичката му в стената и аз бях ужасно вбесена, дълго време не исках да го виждам. Томи беше груб, много груб. Винаги правеше неща, които човек не очаква, подли

неща, които те карат да настръхваш. Вие го убихте. Ама него си го биваше. Тами е права, наистина сте гаден тип.

Савич не отговори нищо, само кимна и зачака.

— Не трябваше да прострелвате Тами, да й откъсвате ръката, та да се налага да й я режат. И което е най-важното, не трябваше да сте там, в моя обор. Не сте имали никаква работа там.

Той й се усмихна, наведе се напред и опря длани в бюрото.

— Естествено, че имах работа. Аз съм полицаи, Мерилин. Нали разбираш, можех да убия Тами, не само да й откъсна ръката. Ако я бях убил в обора, тя нямаше да убие онова момченце в Чеви Чейс. Или тя, или гоулите са го убили. Може би гоулите са убили момчето, защото там откриха кръг. Гоулите имат ли нужда от кръг, Мерилин, не знаете ли? Бяхте ли с нея, когато тя отвлече момчето? Помогнахте ли й да го убие?

Мерилин отново вдигна рамене.

— Не, дори не знаех какво ще прави. Тя ме остави в оня скапан мотел на магистралата и ми каза да си трая или зле ще си патя. Изглеждаше страшно щастлива, като се върна. Имаше ужасно много кръв по сестринската униформа; каза, че трябвало да си намери някаква друга дреха. Много й харесваше, че има кръв по дрехите. Обаче няма да ви кажа нищо повече. Така и така се раздрънках много. Сега искам да си вървя.

— Знаете ли, Мерилин, братовчедка ви е много опасна. Тя може да се нахвърли срещу вас ей така. — Той щракна с пръсти, видя я да се свива на стола и да потръпва и каза: — Искате ли ви се да ви разкъса?

— Тя няма да тръгне срещу мене. Познавам я, аз съм й братовчедка. Нейната майка и моята бяха сестри, е, полусестри. Не бяха сигурни, щото баща им вечно се шляеше подир разни фусты.

— Защо Тами се е правила на Тими?

Мерилин съсредоточи поглед върху книгите, натрупани до отсрещната стена на кабинета, и не отговори. Савич се наклони да изчака, но тя изведнъж избухна.

— Искате ме, нали разбирате, обаче си нямаше оная работа и затова си играеше с мене само когато беше облечена като Тими.

Савич за миг остана като вцепенен. Каква дивотия! Накрая успя да изрече:

— Добре, кажете ми сега Тами как се чувства?

Това накара Мерилин да подскочи.

— Ще бъде много добре, само че не благодарение на вас. Поне така ми каза. Но наистина много я боли, рамото ѝ е цялото подуто. Една нощ късно отиде да търси аптека, намерила някаква, дето тъкмо затваряла, и накара аптекаря да ѝ даде малко антибиотици и хапчета против болки. Той едва не припаднал, като ѝ видял рамото.

— Не съм чул за обир в аптека — изрече бавно Савич.

Хората му проучваха, но до момента нямаха все още никакви новини.

— Защото Тами цапнала оня по главата, след като взела лекарствата. Каза, че полицаите ще търсят местни хулигани.

— Къде беше това, Мерилин?

— Някъде в Северен Ню Джърси. Не помня как се казваше онова скапано градче.

Местните полицаи не бяха свързали убийството на аптекаря с бюлетина за Тами Татъл, който ФБР беше разпратил по Източното крайбрежие. Е, сега поне щяха да разберат всичко, което местните полицаи са научили по случая. Той продължи:

— Къде отиде Тами, след като напуснахте Бар Харбър?

— Каза, че ѝ е нужно малко слънце, за да си излекува рамото. Канеше се да иде на Карибите. Не знам къде; тя не ми каза. Разправяше, че там имало много острови и със сигурност щяла да си намери някой, който да ѝ хареса. Разбира се, нямаше достатъчно пари, затова ограби един тип и жена му. Живееха в една много хубава къща в Кънектикът. Взе три хиляди. Тогава ми каза, че ще се оправи и аз мога да си вървя.

— Тя, разбира се, ще ви се обади, за да ви каже как е, нали?

Мерилин кимна.

— Къде ще ви търси?

— При моя приятел в Бар Харбър. Но аз вече не съм там, нали? Приятелят ми ще ѝ каже, че полицаите се навъртат наоколо и аз съм се спасила.

Това беше така, помисли Савич. Надяваше се, че Тами няма да се обади, преди те да са разбрали на кой точно карибски остров е отишла.

— Бас държа, че много иска да ви убие, заради това, което ѝ направихте — продължи Мерилин. — Ще се върне, когато наистина се оправи, и ще ви смачка. Тами е най-злата жена на света. Изкарва ми

акъла от страх всеки път, когато я видя — така беше още като бяхме деца. Ще ви докопа, Дилън Савич. Вие сте нищо в сравнение с Тами.

— Какво представляват гоулите, Мерилин?

Стори му се, че младата жена се смаява буквално пред очите му. Беше притиснала гръб в стола, свила рамене напред.

— Те са зли, господин Савич. Много са зли.

— Но какво представляват?

— Тами каза, че ги е намерила, когато двамата с Томи се криели в някакви пещери в планините Озарк преди няколко години. Нали знаете, в Арканзас. Било тъмно, така ми каза, ужасно тъмно в оная смрадлива пещера, воняло на прилепски лайна, Томи излязъл да пикае, тя останала сама и изведнъж пещерата се изпълнила със странна бяла светлина и гоулите дошли.

— Не са ли й направили нещо?

Мерилин поклати отрицателно глава.

— Какво друго каза?

— Тами, разбрала, че това са гоулите, просто знаела, че те някак се вмъкнали в главата ѝ и ѝ казали как се казват, после ѝ казали, че искат кръв, много кръв, млада кръв, после взели да се смеят и ѝ казали, че разчитат на нея, и най-накрая просто се изпарили. Точно така го каза Тами: смеели се, говорили в главата ѝ и изведнъж се изпарили.

— Но какво представляват те, Мерилин? Имаш ли някаква представа?

Тя мълча много дълго време, после прошепна:

— Тами ми каза едва преди няколко дни, че гоулите са ѝ се разсърдили, защото тя и Томи не са им дали тяхната млада кръв в обора, и ако Томи бил още жив, щели направо да го изядат.

— Мислиш ли, че затова Тами е отвлякла онова момче? За да може да даде на гоулите млада кръв?

Тя не каза нищо, само го изгледа и бавно кимна. После заплака, сви се и стисна глава в ръцете си.

— Знаеш ли нещо друго, Мерилин?

Тя поклати глава. Савич ѝ вярваше и разбираше защо трепери. Той самият се чувстваше нервен. Кожата на ръцете му настръхна.

* * *

Две агентки на ФБР изведоха Мерилин Уорлъски. Тя щеше да остане тук, в Куонтико, като свидетел, докато Савич и министерството на правосъдието решат какво да правят с нея.

Сега Дилън стоеше до бюрото си, потънал в размисъл, и гледаше през прозореца към алеята „Хоугън“, модел на американско градче, който ФБР беше създал, за да се тренират агентите му в преследване и залавяне на престъпници. Прекращвайки прага, Джефърс от психологическия отдел, който се намираше на три етажа по-надолу тук в Куонтико, изрече с провлеченото си алабамско наречие:

— Това е може би най-странната масова хипноза, за която съм чувал. Но как тези същества се свързват с Тами Татъл? Мерилин повтаря, че Тами ѝ е казала, че гоулите влизали в главата ѝ и ѝ заръчвали какво да върши.

— Сега най-важното е да предвидим какво би направила Тами Татъл по-нататък, като се има предвид вярата ѝ в гоулите — намеси се и Джейн Бит, старши психолог, която бе изкарала цели пет години тук, без да се преуморява особено.

Тя мина плавно покрай Джефърс и се облегна на стената, кръстосала ръце на гърдите си:

— Виждали сме какви ли не чудовища, но не сме се сблъскали с такива. Тами Татъл е изчадие, обсебено от изчадия. Проблемът е, че нямаме никакви следи, никаква насока, за да си представим с какво си имаме работа. Изправени сме пред нещо, което досега не сме виждали.

— Точно така — проточи Джефърс толкова много думите, че на Савич му се дощя да ги произнесе вместо него или просто да му ги издърпа от устата. — Но се питам как ще я хванем, агент Савич? Кой знае какво ще ни каже за гоулите.

— Нали чухте, според Мерилин Тами е отпрашила за Карибите, на остров, който бил подходящ за нея. Няма как да е отишла там пеша, а със сигурност човек не би я пропуснал, ако я забележи — измърмори Савич и се пресегна за телефона. — Мисля да се обадя на Джими Мейтленд, могат веднага да започнат. — Той набра номера и търпеливо изчака отсреща да вдигнат.

— Питам се — изрече Джейн, настанявайки се на стола, като същевременно кръстоса крака и се наведе напред, — дали това е някаква внушена халюцинация. Мерилин май смята гоулите за съвсем

истински, а и ти, и момчетата сте видели нещо необикновено в оня обор, нали, агент Савич?

— Да — каза Савич. — Може би Томи и Тами имат някаква способност да променят това, което човек вижда и чувства, някакви хипнотични способности.

Савич се обърна към Джефърс.

— Ти очерта психологическия профил на Тими Татъл, преди да се разбере, че е жена.

— Савич е прав, Джейн — каза Джефърс. — Нямаме нищо подходящо, което да приложим за психарка-травестит, която може да има хипнотични способности.

Савич се засмя, после добави:

— Знаеш ли какво искам да опитам? Искам да помоля Мерилин да се подложи на хипноза. Може би, ако си прав, тя ще ни каже доста подробности.

Джеферсън на свой ред се засмя:

— Ей, ами ако тия гоули са истински, ако са някакви извънземни същества? Какво мислиш, Джейн?

— Това ми харесва, Джефърс. Малко ще поразтърси скучния ни живот, ще придаде цвят на скучните ни файлове. Бели конуси, които се въртят около черни кръгове... може да са от Марс.

— Впрочем — намеси се Савич, — сега чета разни статии и изследвания върху различни феномени, свързани със стари престъпления.

— И намери ли нещо?

— Нищо, което да напомня тези гоули — каза Савич. — Нищичко. — И се изправи, добавяйки: — Шегувайте се колкото си искате, но не го правете пред медиите.

— Няма такава вероятност — каза Джейн, — не искам да ме замесват. — Стана и подаде ръка на Савич. — Мерилин спомена, че Тами е срещнала гоулите в пещерата. Мъжът ми се занимава със спелеология, обикновено през отпуските ходим по пещерите. Даже планирахме да посетим някои пещери в планините Озарк това лято. Колкото и да ми се ще да се шегувам по този повод, все пак нищо чудно да си променя плановете.

Вашингтон

Лили се надвеси над масата, разглеждайки рисунките си.

Сенатор Ремюс беше запълнил вече доста листи и самодоволната му физиономия надничаше от всяко кътче на бюрото. Карикатурният персонаж ставаше все по-нагъл и Лили се запита докъде ли ще стигне. В този момент вратата изскърца и тя сепнато се обърна. От прага се усмихваше Саймън Русо.

Изглеждаше здрав и загорял от слънцето. Тя се почувства внезапно смалена и слаба. Пожела си той да се махне отгук, но само изрече:

— Да?

— Не ми се иска да ви притеснявам, но би трябвало да сте си в леглото. Сега говорих с брат ви и той ме помоли да надникна при вас. Знаеше, че няма се подчинявате на нарежданията му да си легнете. Направихте ли вече една серия?

— Да. Не е окончателният вариант, но съм близо до него. Ремюс е в чудесна форма. Изнудва Сам Доналдсън.

Саймън се приближи, за да погледне. Разсмя се.

— Липсваше ми Ремюс — това аморално копеле. Радвам се пак да го видя.

— Сега трябва да разбере дали *Уошингтън Поуст* ще иска да приеме моя Ремюс. Стискайте ми палци да се съгласят. Няма скоро да забогатея, но все пак това е начало.

След миг Саймън каза, докато гледаше серията на Ремюс:

— Знам, че един художник карикатурист не изкарва много пари, докато не стане член на синдикат. По една случайност познавам Рик Баус. Той е в управата. Не искате ли да му се обадя, да се срещнем с него на обед, да му покажа карикатурите?

Разбра, че на Лили това не ѝ харесва, и не каза нищо повече, докато не я видя да поклаща отрицателно глава.

— Добре, тогава донесете някои от тия карикатури да му ги покажем и ще ви вода в мексикански ресторант.

— Добре — съгласи се тя, — може би така е по-добре.

— Сега ще поспите ли малко, Лили? Трябва да си вземете лекарствата.

Чуха Шон да трополи долу в дневната, а след малко — гласът на бавачката, която галено го увещаваше нещо.

Лили се опита да преглътне сълзите, но не можа. Остана там, без да помръдва, а едрите прозрачни капки се търкаляха по бузите ѝ. Саймън знаеше за нейната трагедия, разбираше каква непоносима болка ѝ причинява, но не се отдръпна, не каза нито дума, само полека я притегни към себе си и положи главата ѝ на рамото си.

Когато телефонът звънна след минута, младата жена се откъсна от него и без да го поглежда в очите, вдигна слушалката.

— За вас е — подаде му я тя.

14.

Ню Йорк

Беше почти десет часа в неделя вечерта. Саймън се беше върнал в Ню Йорк и току-що излизаше от усилена тренировка във фитнес залата. Чувстваше се едновременно изтощен и зареден с енергия, както винаги. Изтри лицето си с кърпа, протегна се и се запъти към душа. В мъжкото отделение имаше поне десетина души, разсъблечени в различна степен — шегуваха се, подмятаха си двусмислици за гаджетата си и се оплакваха от натъртвания и контузии.

Саймън се съблече и се пхна под единствения свободен душ. Беше късно, когато накрая излезе и грабна хавлията си. Бяха останали само двама — един си сушеше косата със сешоара, другият внимателно отлепваше лейкопласта от коляното си. След не повече от няколко минути и двамата си бяха тръгнали. Саймън obu боксерките и в този момент светлината изгасна.

Справи се някак с панталоните си. Спомни си, че шалтерът е извън мъжката съблекалня, отляво на вратата.

Чу някакъв шепот. Това беше последното, което успя да запомни. Ударът над дясното ухо го прати в безсъзнание на пода.

* * *

— Ей, човече, събуди се. Господи, човече, недей да умираш, ще си загубя работата. Моля ти се, човече, отвори очи!

Саймън отвори с мъка едното си око и видя едно изкривено от болка лице, съвсем младо лице, изплашено до смърт, което се взираше в него. Момчето го разтърсваше за рамото.

— Да, да, не съм умрял. Стига си ме разтърсвал. — Саймън вдигна ръка и напипа цицина зад дясното си ухо. Кожата беше сцепена, усети мириса на собствената си кръв. Погледна момчето и произнесе дрезгаво: — Някой изгаси светлината и ме удари с нещо тежко.

— О, Божичко! — каза момчето. — Господин Дюк със сигурност ще ме обвини. Аз се грижа за това място, едва от една седмица съм тук, а току-виж съм си загубил работата.

Закърши ръце, заоглежда се наоколо с див поглед, сякаш очакваше всеки момент да се появи управителят.

— Онзи, който ме удари... предполагам, че не си го видял?

— Не, никого не съм виждал.

— Добре. Не се тревожи, вероятно си е отишъл. Помогни ми да стана, трябва да си прегледам нещата.

Щом се изправи, Саймън отвори гардеробчето си и извади старото си яке, което бе изживяло най-добрите си дни с него в колежа преди около десетина години. Портфейлът липсваше.

Крадец прекъсва тока, после влиза в мъжката съблекалня, за да открадне един портфейл? Сигурно е знаел, че вътре е останал само един мъж, което означава, че не е трябвало да проверява.

— Съжалявам, момче, но трябва да викаме полиция. Не се притеснявай, предполагам, че ще открият истинския виновник.

Докато чакаше полицията, Саймън се обади, за да блокират кредитните му карти. Двамата млади патрулни полицаи записаха показанията му, огледаха празната фитнес зала, съблекалнята...

Саймън се обади на Савич едва когато се прибра в апартамента си на Седемдесет и девета Източна.

— Къде се губиш? — Савич звучеше уморено.

— Имах известни неприятности — обясни Саймън.

— Това ли ще ми кажеш само? Някой ти звъни по телефона днес, ти спешно се изнасяш, без да даваш обяснения, след което ми разправяш, че си имал неприятности?

— Да, така се получи. Лили по-добре ли е?

— По-добре е, но е ядосана. Каза, че утре е понеделник, сутринта щели да ѝ свалят конците, а после идва в Ню Йорк, независимо с какви извинения ще се опиташ да я отклониш.

— Трябва да си помисля.

— Кажы сега какво точно се случи.

След като Саймън свърши разказа си, Савич му нареди:

— Върви в болницата. Някой доктор да ти види главата.

— Не, няма нищо, Савич, само кожата е сцепена. Не се тревожи за това. Лошото е, че портфейлът ми е откраднат и не знам изобщо

какво става.

— Да не би да предполагаш, че някой е надушил, че се въртиш около картините на баба ми?

— Възможно е. Разбираш ли, когато ми се обадиха у вас, не казах цялата истина на Лили. Не беше спешно обаждане от клиент тук в Ню Йорк. Беше от един дилър в наркобизнеса, с когото от време на време имам работа. Обадих му се от вас и той каза, че чул нещо и имал какво да ми каже за картините на Сара Елиът. Очаквал скоро да получи сериозни резултати, щял да има какво да ми покаже и трябвало да дойда тук в Ню Йорк. Трябваше да се срещна с него тази вечер, но преди да изляза се обади. Все още нямал нищо налице. Затова се уредихме среща утре вечер в хотел „Плаза“, в „Дъбовата стая“, един от любимите му барове. Бива си го, наистина знае какво прави, затова тая определени надежди.

— Добре, звучи обещаващо. А сега, ако се питаш дали си толкова добър лъжец, Лили не ти е повярвала и за една минута. А колкото до грабежа, Саймън... може би не е точно грабеж, а по-скоро предупреждение. Не са те наранили сериозно, а биха могли. Обзалагам се, че портфейлът ти ще се открие в някоя боклукчийска кофа около фитнеса.

Саймън си представи как Савич се разхожда нервно напред-назад из просторната си дневна.

— Как е Шон?

— Спи.

— А сестра ти?

— Тук е, знае, че говоря с тебе. Иска и тя да се включи. Не мога да я спра, Саймън.

— Добре — отговори Саймън. — Дай й адреса ми и й кажи да хване совалката за насам. Ще я посрещна, освен ако нямам някакъв проблем. Но ми се щеше да остане още малко при теб, Савич.

— Не мога.

— Знаеш ли, приятелю — продължи Саймън, — нещата могат да вземат опасен обрат, и то много скоро. Не ми се иска Лили да се забърква в тази каша. За бога, тя ти е сестра. Оттеглям си поканата. Вържи я за някой стол, не й позволявай да идва тук.

— Имаш ли някакви предложения какво друго мога да направя, освен да я вържа?

— Дай да я чуя, искам да говоря с нея.

— Веднага. Във всеки случай, тя така или иначе ще ми издърпа слушалката. Късмет, Саймън.

— Тук съм, Саймън. Никак не ме интересуват вашите опасения. Препоръчвам ви да минете през болницата, да се наспите добре, за да можете утре да ме посрещнете в добра форма. Вземам полета в два часа и кацам на летище „Кенеди“. После ще обсъждаме подробностите. Лека нощ, Саймън.

— Но, Лили...

Вместо нейния глас от слушалката долетя гласът на Савич:

— Саймън?

— Е, може да се каже, че здравата загазих.

— Лили ми е сестра, все пак — засмя се Савич. — Умна е, картините са нейни. Нека ти помогне, Саймън, но се грижи за нейната безопасност.

— Ще се опитам. — Сякаш можеше да каже друго.

Взе два аспирина и се запъти обратно към фитнес залата. На половин пресечка от нея забеляза боклукчийска кофа. Отгоре лежеше неговият портфейл, само дето парите ги нямаше. Огледа се и видя две момчета да го зяпат.

Когато едното изригна нецензурна реплика, Саймън тръгна към него. Те се изпариха, без да губят време, а после, когато сметнаха, че са се отдалечили достатъчно, се обърнаха и му показаха среден пръст. Саймън се усмихна и им махна с ръка.

* * *

Той стоеше точно пред изхода, със скръстени ръце и недоволно изражение. Лили се усмихна.

— Не исках да нося много багаж, заради оперирания далак. Чантата ми е долу на четвърти изход.

— Реших, че сте се върнали във Вашингтон да си рисувате карикатурите.

— Докато вие търсите картините ми? Началото май не беше много добро, господин Русо. Не изглеждате особено въодушевен. Мисля, че аз се справих по-добре в онзи автобус, отколкото вие в

мъжката съблекалня снощи. И повече от вас искам да намеря картините на баба си.

Тя мина покрай него и се отправи към изхода с багажите. Саймън нямаше кола, никога не бе изпитвал нужда да има, затова взеха такси до Седемдесет и девета Източна, между Първа и Втора. Помогна ѝ да излезе от таксито, взе дамската ѝ чанта и куфара и въздъхна с облекчение.

— Пристигнахме. Имам много хубава стая за гости със собствена баня. Ще се настаните удобно, докато не решите да се върнете у дома. Какво става с онези поклонници на култа в Тексас? Хванаха ли Уилбър Райт?

— Още не. Дилън непрекъснато пише разни доклади. Не ме гледайте така въпросително, знаете как работи брат ми. Откри, че Уилбър Райт е канадец, че е учил в университета „Макгил“, че е истински вълшебник в клетъчната биология и истинското му име е Антъни Артели. Произход — Сицилия... О, Господи, Саймън, това е много хубаво!

Лили влезе във фойето с красив мраморен под и се почувства така, сякаш се е върнала обратно в тридесетте години. Усещането беше за „арт деко“ — богати тъмни ламперии, лампи с геометрични форми, великолепен тебризки килим на пода, мебели, като че ли излезли от сериите за Еркул Поаро.

— Купих го преди четири години, след като получих един наистина добър хонорар. Познавам стария собственик. Притежавал е къщата почти петдесет години, повечето от мебелите са негови. Помолих го и той ми ги продаде. Хубаво, а?

— Много — каза тя, но думата ѝ се стори слаба. — Искам да видя всичко.

Имаше дори и малка библиотека с претъпкани с книги рафтове, които стигаха чак до тавана. Кожени мебели, пухкави персийски килими на тъмния орехов под. Той не ѝ показа своята спалня, но я заведе веднага в голяма стая в дъното на коридора. Цялата ѝ мебелировка беше от богат италиански „арт деко“, постери от тридесетте години висяха по стените. Саймън сложи куфара ѝ на леглото и се обърна. Тя каза, поклащайки глава:

— Вие сте толкова модерен, но живеете тук, в този музей, който благодарение на вас оживява. Стаята е много красива.

— Почакайте да видите банята.

Не ѝ каза, че излиза, докато не се изправи на входната врата в десет и тридесет вечерта.

— Отивам да получа информация. Не, вие не идвате с мене.

— Добре.

Не ѝ вярваше, тя го виждаше, затова просто се усмихна.

— Слушайте, Саймън, не ви лъжа. Няма да се измъкна и да ви последвам като някоя глупачка. Наистина съм уморена. Може спокойно да идете и да чуете какво ще ви каже вашият информатор. Само се пазете. Като се върнете, ще бъда будна. И ще ми кажете какво сте разкрили, нали?

Кимна и към единадесет без десет спря пред хотел „Плаза“.

Лулу беше там, разхождаше се напред-назад пред хотела, красиво облечен, същински мафиотски дон. Униформените портиери на „Плаза“ не му обръщаха внимание.

Той кимна на Саймън и направи жест към входа на бара „Дъбовата стая“. Намериха малка маса и си поръчаха две бири.

— Как върви работата, Лулу? — Саймън се облегна назад, кръстосвайки ръце на гърдите си.

— Не се оплаквам. Ей, нали ти черпиш? Да знаеш, тук пиенето не е евтино.

— Щом сме в Ню Йорк, помислих, че „Дъбовата стая“ е най-подходяща. Аз плащам бирите. А сега какво имаш да ми кажеш?

— Разбрах, че Ейб Търкъл е направил онези Елиът. Разправят, че имал договор да изработи осем. Знаеш ли кои точно?

— Да, знам, но ти не трябва да знаеш нищо повече. Щеше ми се да посетя Ейб Търкъл. Сигурен ли си, че не е Били Грос?

— Болен е, нещо с дробовете, може би рак. Както и да е, взел парите и отишъл в Италия. Живее по крайбрежието на Амалфи, крепи си душата в зъбите. Така че Ейб е твойт човек, без никакво съмнение.

— И къде мога да го намеря?

— Най-вече в Калифорния.

— Случайно да е в Юрика?

— Не знам. Отишъл е в едно градче, Хемлок бей, на брега. Не знам къде е. Който и да плаща, явно държи нашият човек да му е под ръка.

— Добър си, Лулу. Предполагам, че няма да ми кажеш къде си чул всичко това?

— Ти си знаеш, Саймън. — Той допи бирата си на една дълга глътка, попи леко устни със салфетката и каза: — Ейб е гадно копеле, Саймън, за разлика от повечето художници. Внимавай с него, предупреждавам те!

— Да, ще внимавам със сигурност. А да знаеш кой е нашият колекционер?

Лулу започна да пали цигара и все не успяваше.

— Може би е Олаф Йоргенсон.

За Саймън това беше изненада, огромна изненада. Никога не би допуснал, че Олаф ще се замеси в такова нещо.

— Най-богатият жив швед, корабният крал. Но аз съм чувал, че е полусляп, почти мъртъв, че дните му като колекционер са преброени.

— Така говорят — възрази Лулу. — Защо да купува картини, ако е сляп като прилеп и не ги вижда? Но чух и още нещо от мой човек в Метрополитън. Една от кураторките има много дълги уши и попива всичко. Преди малко се видяхме. Много ѝ вярвам.

— Олаф Йоргенсон — изрече бавно Саймън и отпи глътка от бирата си. — Сега сигурно е над осемдесет. Последните петдесет години колекционира предимно европейско изкуство, от средновековието, включително до деветнадесети век. След Втората световна война, както дочух, бил докопал няколко частни колекции от откраднати картини от Италия и Франция. Доколкото знам, никога в живота си не е купил легално и една картина. Но ги държи в идеални условия, в помещения с климатична система и единствен той има ключа от тях. Не знам, че е почнал да колекционира модерни художници като Сара Елиът. Никога нямаше да го включа в списъка си.

Лулу сви рамене.

— Както казваш, Саймън, той е побъркан. Може би побърканите разсъждават по друг начин, когато наблизат стотака. Синът му изглежда също толкова луд, все е на яхтата си, кажи-речи живее там. Казва се Йън — старецът се оженил за шотландка и оттам това име. Във всеки случай, синът сега управлява корабния бизнес от проклетата си яхта.

Саймън съвсем леко помръдна глава към една много красива жена, седнала на бара, която от няколко минути го гледаше втренчено.

Попремести се към Лулу, за да покаже, че е потънал в разговор и не се интересува от нея.

— Лулу, напълно сигурен ли си, че Олаф е купил картините?

— Освен моята мацка в Метрополитън съм пуснал и други връзки, за да го потвърдят. Нали знаеш, малките птичета от бизнеса, които все нещо ще ми изпеят. Пускам им малко зрънце, те започват да пеят по-силно и чувам три песни, все с едни и същи гласове. Сто процента? Не, това е началото. Струваше ми сто долара, за да ги накарам да пеят.

— Добре, чудесно се справи, Лулу. — И Саймън му подаде плик с петстотин долара. Лулу не ги преброи, само пхна дебелия плик във вътрешния джоб на кашмиреното си сако.

— Случайно да знаеш как се казва яхтата на Йън Йоргенсон?

Саймън поклати глава.

— „Нощна стража“.

Саймън рече бавно:

— Така се казва една картина от Рембранд. Виси в Рийксмузеум в Амстердам. Видях я преди няколко години.

Лулу наклони глава. Нито един косъм от прическата му не промени мястото си. Имаше скъп фризьор, който добре си вършеше работата.

— Кой знае? Може би „Нощна стража“ висе в каютата на Йън, над леглото му. Често съм се питал колко истински картини са останали в музеите, дали не ни представят великолепно направени фалшификати. — Усмивката му придоби циничен оттенък.

— Всъщност, Лулу, не искам да знам отговора на този въпрос.

— Тъй като Сара Елиът почина преди седем години, всичките й неща — картините и скиците — са още налице. Намираш един самороден талант с вродена склонност към нейния начин на рисуване и визуализация и това, което получаващ, е толкова близко до истинското, че повечето хора не биха обърнали внимание, дори да им го кажеш.

— Не ми харесва.

— И на мене — заяви Лулу. — Май се нуждая от още една бира.

Саймън поръча още две бири, взе няколко фъстъка от купичката на масата и каза:

— Помниш ли оня фалшификатор, Ерик Хебърн, който написа книга, един вид ръководство за начинаещи фалшификатори — какви мастила да използват, какви хартии, пера, цветове, подписи? Той умря през 1996. Полицаяте обявиха, че смъртта му била настъпила при тайнствени обстоятелства. Чух, че някакъв частен колекционер убил Хебърн, защото един негов приятел дилър му продал оригинален Рубенс, който излязъл фалшификат, направен от самия Хебърн. Дилърът умрял скоро след това в катастрофа с кола.

— Да — отвърна Лулу, — срещал съм стария Ерик в началото на осемдесетте. Много умен е тоя приятел и толкова талантлив, че ти иде да се разревеш. Питах се дали Олаф Йоргенсон не го е очистил? Саймън, има цял куп колекционери, които са готови да газят по трупове, само и само да получат някоя марка, монета или картина за колекцията си. Искат на всяка цена да я имат, сякаш животът иначе ще загуби смисъла си. От друга страна, като се замислиш, именно тези хора поддържат жив бизнеса ни.

— Питам се дали Олаф е поръчал всичките осем картини. И колко ли плаща за тях.

— Големи пари, човече, бъди сигурен. Всичките осем картини от Сара Елиът ли? Не знам. Не съм чувал да се споменават други имена. Но подразбрах, чух, че тези осем картини били частна собственост на един член на семейството на Елиът.

— Да, Лили Савич е собственик. И тук има една много дълга и много заплетена история. — Саймън се изправи и остави на масата банкнота от петдесет долара. — Благодаря ти, Лулу, знаеш къде да ме намериш. Мисля, че скоро ще отпраша към Калифорния да проследя един от големите играчи — Ейбрахам Търкъл. Той е англичанин, нали?

— Наполовина грък. Странна птица. Много ексцентричен. Разправят, че ядял охлюви, които сам си отглеждал. — Лулу сви рамене. — А ти внимавай с него, Саймън. Ейб уби един, който се опита да го разкъса с голи ръце само преди няколко години. Внимавай. Ей, тази Лили Савич ли те е наела?

Саймън остана мълчалив няколко минути, после тръсна глава.

— Не съвсем. Искам да върна тия четири картини.

— Надявам се, че останалите са на сигурно място.

— На много по-сигурно, отколкото охлювите в градината на Ейб. Пази се, Лулу.

— Защо ще търсиш Ейб?

— Искам да разбера дали ще пусне някаква информация. Той е не просто фалшификатор. Покрай него са забъркани и други хора, с доста тъмно минало. Искам да ги разкрия. Може Ейб да успее да ми помогне в това, който знае.

— Малко се съмнявам.

— Ще видим. Дните му като фалшификатор в Хемлок бей са преброени. Искам да го хвана, преди да се е отнесъл някъде на майната си. Кой знае какво ще мога да измъкна от него.

— Е, като си тръгнал да ръчкаш гнездото на осите, желая ти късмет. Нали знаеш, винаги съм харесвал името Лили — каза Лулу и му кимна многозначително.

Щом Саймън тръгна, Лулу насочи вниманието си към красивата дама на бара, която не бе престанала да ги гледа.

15.

Куонтико

— Мерилин, кажете ми как изглеждаше Тами, когато се върна в мотела? — попита тихо доктор Хикс.

— Беше облечена в палто, отвори го и ми показа бялата сестринска униформа. Цялата беше в кръв.

— Изглеждаше ли доволна?

— О, да. Много беше доволна, че се е измъкнала. Все се смееше и потриваше кървавите си ръце. Обича да усеща прясна кръв по ръцете си.

— Как се е върнала в мотела? Казахте, че ръцете ѝ са били целите в кръв. Някой не е ли забелязал?

— Не знам. — Мерилин загрижено поклати глава.

— Няма нищо. Не е важно. Вие споменахте, че е била облечена с палто. Знаете ли откъде е взела палтото?

— Не знам. Когато дойде да ме вземе, беше облечена с него. Беше ѝ много голямо, но прикриваше ръката там, където няма ръка, нали разбирате?

— Да, разбирам. Господин Савич би искал да ви зададе няколко въпроса. Нали не възразявате, Мерилин?

— Не, той се държеше добре с мене. И е секси. Малко съжалявам, че Тами ще го убие.

Доктор Хикс вдигна гъстата си вежда към Савич, но на лицето му не се изписа никаква изненада, защото беше чул всичко. Само поклати глава, докато Савич заемаше мястото му на стола близо до Мерилин.

— Тя е хипнотизирана, Савич, знаеш какво да правиш.

— Мерилин, какви чувства изпитвате сега към Тами?

Тя мълчеше, набръчкала чело в размисъл, после поклати глава и произнесе бавно:

— Мисля, че я обичам: трябва да е така, защото ми е братовчедка, но ме плаши. Никога не знам какво ще направи. Мисля,

че ще ме убие, ще се смее, докато разтрива кръвта ми по ръцете си, ако е в настроение, нали разбирате?

— Да, разбирам.

— Тя ще ви убие.

— Да, може да се опита, както ми казахте. Според вас тя как се свързва с гоулите? — Савич не обърна внимание на доктор Хикс, който нямаше никаква представа за какво говорят. Само поклати глава и повтори въпроса: — Мерилин?

— Мислих за това, господин Савич. Знам, че са били там, когато е убила онова момченце. Може би... от това, което тя каза, просто като си помисли за тях и те идват. Или може би я следват навсякъде и тя го казва, за да докаже колко е силна. Знаете ли какво представляват гоулите?

— Не, нямам никаква представа, Мерилин. И вие също, нали?

Тя поклати глава. Седеше в удобно кресло, облегнала глава назад, със затворени очи. Беше настанена в една стая в общежитието „Джеферсън“ в комплекса на ФБР, наблюдаваха я специални агентки. Беше измила косата си, бяха ѝ дали чиста пола и пуловер. Дори под хипноза изглеждаше бледа и уплашена, пръстите ѝ постоянно се свиваха и разпускаха. Той се запита какво ще стане с нея. Нямаше други роднини, нямаше никакво образование, а там някъде на Карибите беше Тами, която цял живот я беше плашила. Надяваше се ФБР скоро да я открие и Мерилин вече да престане да се плаши от нея.

— Тами била ли е и преди на Карибите? — запита Савич.

— Да. Дватамата с Томи бяха на Бахамите преди няколко години, през пролетта, мисля.

— Взеха ли гоулите със себе си?

Мерилин се намръщи и поклати глава.

— Не знаете ли дали са убили някого, докато са били там?

— Запитах Томи, а той само се смееше. Това беше, преди да забременея от него.

Савич си отбеляза да проучи дали няма никакви особено зловещи неразкрити убийства по време на престоя им.

— Тами говорила ли е за други карибски острови, освен за Бахамите? Да е споменавала друг остров, който иска да посети?

Мерилин поклати глава.

— Помислете, отпуснете се, облегнете глава назад. Спомнете си срещите си с нея.

Настъпи дълго мълчание, после Мерилин каза:

— Веднъж, на Все светии беше, тя се беше облякла като вампир. Сподели с мене, че искала да иде в Барбадос и да изкара акъла на тамошните хлапета. После се разсмя. Този смях никак не ми харесваше, господин Савич. Точно така се смееше и Томи, след като си дойдоха от Бахамите.

— Някога казвала ли е какво правят гоулите на тези деца?

— Веднъж каза, че просто ги излапвали.

— Но гоулите всъщност не ги излапват? Може би вземат някоя ръка или крак?

— О, господин Савич, те правят така, когато са се наiali и искат само да вкусят нещо. Но не мога да бъда сигурна, защото и Томи, и Тами никога не са ми разказвали всичко.

На Савич му се догади. Господи, дали наистина казва това, което той си мислеше? Че малки момчета са изчезнали безследно просто защото двамата Татъл са ги изiali? Да не би да са канибали? Несъзнателно потърка ръце, усещайки внезапен хлад. Погледна към доктор Хикс — лицето му беше червено, сякаш внезапно бе вдигнал температура.

— Благодаря, Мерилин, много ми помогнахте — докосна леко Савич ръката ѝ. — Ако можете да избирате точно сега, какво бихте искали да направите с живота си?

Тя не се поколеба нито секунда.

— Искам да се занимавам с дърво. Живяхме около пет години на едно място и съседът беше дърводелец. Правеше бюра, маси, столове, всякакви такива неща. Прекарваше много време с мене, учеше ме на всичко. Разбира се, аз му плащах така, както искаше, и на него много му харесваше. В гимназията ми казваха, че момичетата не могат да работят като дърводелци, а после забременях от Томи и той уби бебето.

— Още един въпрос. Тами имаше ли намерение да ви се обади от Карибите?

И преди я беше питал. Искаше да види дали тя ще каже нещо повече, докато е под хипноза, защото сега имаше план.

— Да. Не каза точно кога, каза само, че щяла да се обади.

— А как ще ви намери?

— Ще се обади на приятеля ми Тони в Бар Харбър. Мисля, че той вече не ме харесва. Каза, че щом полицаите са по следите ми, значи не му е мястото при мене.

Савич се надяваше Тони да не се оттегли много скоро. Той продължаваше да работи като механик в сервиза „Юръпиън Мотърс“. Щеше да се свърже с агентите в Бар Харбър и да го държат под око, може би дори да го подслушват. Сега имаха вече солидни следи. Тами трябваше да се обади.

— Благодаря ви, Мерилин — каза Савич, изправи се и тръгна към вратата.

Загледа как доктор Хикс полека я извежда от хипнозата. Чу го как ѝ говори тихо и я успокоява, докато най-накрая кимна на Савич и той я изведе от стаята, държейки я за рамото.

— Време е за обед, Мерилин — каза Савич. — Няма да ядем в голямото кафене. Малкото е в дъното на коридора, на този етаж.

— Прияла ми се е пица, господин Савич, с много пеперони.

— Имаш я. Това кафене е известно с пицата си.

Юрика, Калифорния

Саймън не беше в настроение. Беше изпратил Лили обратно за Вашингтон. Тя беше също в толкова лошо настроение като него, но накрая се беше предала, беше послушала гласа на разума и се бе настанила в таксито, което беше повикал за нея. Но не беше се върнала във Вашингтон. Просто беше взела самолета, на който той трябваше да лети до Сан Франциско. Беше се скрила от него в тълпата, после беше успяла да хване по-ранна връзка от Сан Франциско до Юрика. И се бе появила изневиделица пред него при изхода за багажите, изричайки с весело гласче:

— Никога не съм смятала, че ще се върна в Хемлок бей само две седмици след като най-накрая успях да избягам оттам.

Сега двамата седяха заедно в една кола под наем и Саймън все още изглеждаше ужасно вкиснат.

— Не трябваше да правите така, Лили. Можеше да ви се случи нещо лошо. Тъкмо сме по следите им и...

— Двамата с вас, Русо, вършим тая работа, не забравяйте — каза тя. Изглежда го продължително, после метна поглед към задния

прозорец на колата, за да огледа трите коли зад тях. Не изглеждаше, че някоя от тях ги следи. И продължи: — Държите се така, сякаш съм ви порязала егото. Това не е вашето шоу, Русо. Става дума за моите картини.

— Обещах на брат ви, че няма да позволя да ви се случи нещо.

— Е, вие си спазвайте обещанието. А къде отиваме? Мислех, че сме тръгнали при Ейб Търкъл. Казахте, че можете да измъкнете нещо от него, не за колекционера, за който работи, но може би за семейство Фрейзър. И тъй като той е тук, това е чудесно доказателство, че се е забъркал с тях, нали?

— Точно така.

— Казахте, че Ейбрахам Търкъл е отседнал в къщата на плажа в Хемлок бей. Знаем ли кой я притежава? Само не ми казвайте, че това е моят почти бивш съпруг.

Саймън се предаде. Обърна се към нея, изричайки:

— Не, не е Тенисън Фрейзър. Бяхте на косъм да улучите. Вилата е на името на татко Фрейзър.

— Защо не ми казахте по-рано? Това наистина ги уличава, нали? Не е ли достатъчно доказателство?

— Още не. Имайте търпение, скоро всичко ще стане ясно. Шосе 211 има ужасно много завои, точно както ми го разказахте. Ще минем ли оттам, където спирачките ви са отказали и вие сте се бухнали в секвоята?

— Да, след малко. — Но когато минаха покрай дървото, Лили не го погледна. Събитията от онази нощ избледняваха, ужасът малко по малко отстъпваше.

— Излиза — каза Саймън, — че Ейбрахам Търкъл няма банкова сметка, няма видими средства за издръжка. Явно семейство Фрейзър му плащат в брой.

— Още не мога да си представя защо са се захванали с това — каза Лили.

— След като се уверим, че господин Олаф Йоргенсон от Швеция притежава вече три картини в колекцията си — не искаме той да получи четвъртата, така ще бъде по-лесно — може да разберем колко е платил за тях. Струва ми се, че ще бъде около два-три милиона за картина. А може би и повече. Зависи доколко е вманиачен. От това,

което съм чувал, когато иска някоя картина, не се спира пред нищо, докато не я получи.

— Три милиона? Това са ужасно много пари! Но да си даде целия този труд...

— Мога да ви разкажа много истории за колекционери. Имаше един германец, който колекционираше редки марки. Разбрал, че майка му притежава една, която той търсел от години, само че искала да я задържи за себе си. Ударил я по главата с чанта, пълна с монети, и я убил. Това дава ли ви представа доколко вманиачени са някои от тия хора?

Лили само го гледаше втренчено.

— Трудно е за вярване. Този Олаф Йоргенсон — казахте ми, че е много стар и почти сляп.

— Учудващо е, че може да контролира манията си, и ми се струва, че няма да престане, докато не умре.

— Мислите ли, че синът му Йън има истинската „Нощна стража“ на яхтата си?

— Никак няма да се учудя.

— Ще съобщите ли в Рийксмузеум?

— Да, но повярвайте ми, те няма да искат да ме чуят. Ще накарат няколко експерти да огледат тайно картината. Ако експертите кажат, че е фалшификат, тогава ще се помъчат да си я върнат, но дали ще го обявят публично? Съмнявам се... Проверяваме господин Монк, куратора на музея в Юрика. Той е завършил университета „Уошингтън“, а родословието му е цял лакът дълго. Ако там има нещо, Савич още не го е открил. Ще се разровим по-дълбоко, ще намерим хора от музеите, където е работил. А вие поглеждайте назад. Някой следи ли ни?

Лили се размърда на седалката си и погледна профила му.

— Не, никой не ни следи. Не мога да се сдържа. Тук сме на неприятелска територия.

— Преживели сте нещо много лошо. А междувременно срещнахте ли се с господин Монк?

— Да, да.

— Разкажете ми.

Лили изрече бавно:

— Когато за пръв път видях господин Монк, помислих, че има най-блестящите черни очи, почти красиви, „креватни“ очи, бих могла да ги нарека. Но изглеждаше гладен. Не е ли странно?

— Хубави очи бил имал? — изрече Саймън. — Креватни? Вие, жените, мислите и говорите много странни неща.

— А мъжете не правят ли така? Ако беше госпожа Монк, вие надълго и нашироко щяхте да разказвате за деколтето ѝ.

— Е, да, може би. Та какво искахте да кажете?

— Сигурно никога нямаше да я погледнете в лицето. Вие, мъжете, сте много целенасочени.

— Мислите ли?

Тя не можа да удържи смеха си. Той вдигна черните си очила и тя видя, че ѝ се усмихва. После го чу да изрича с голяма доза задоволство:

— Чувствате се по-добре, смехът ви е хубав, Лили. Харесва ми да го чувам. Но още съм бесен, защото ме последвахте тук, само че трябва да си призная, че сега за пръв път ви виждам такава, нямате вид, като че ли всеки момент бихте се свили на кълбо, за да изкарате един дълъг сън.

— Хайде, стига, Саймън. Трябва да приближаваме вилата на Ейбрахам Търкъл. Само карайте напред, шосе 211 завива наляво, за да влезе в Хемлок бей. Отдясно има асфалтово еднопосочно шосе, което върви на една миля и стига до океана. Там ли е вилата?

— Да, така ми казаха. А вие никога ли не сте ходили до океана по това шосе?

— Не мисля — каза тя.

— Добре, сега ме чуйте. Ейб има лоша репутация. Доста зъл човек е, затова искам да внимавате с него. — Стигнаха едно разклонение. Саймън сви надясно по тесния асфалтов път. — Това е — каза той. — Няма знак, няма друг път. Да видим докъде ще ни доведе.

Зърнаха океана почти веднага, точно след като изкачиха едно малко възвишение. Син, спокоен, докъдето се простира погледът, по небето плуваха бели облачета. Беше прекрасен ден.

— Вижте тази гледка — каза Лили. — Винаги нещо ме задавя, когато видя океана.

Стигнаха много бързо до края на пътя. Вилата на Ейб Търкъл беше ниска сива постройка, кацнала на върха на едно възвишение

точно над океана. Две канадски ели от двете страни на вилата я пазеха от яростните океански ветрове. Бяха толкова изкривени и превити, че човек се чудеше докога ли ще останат прави.

Нямаше път, само една утъпкана алея, която се отделяше от тясната асфалтова ивица. Пред вилата беше паркиран черен мотоциклет „Кавазаки“.

Саймън изключи двигателя и се обърна към Лили. Тя вдигна двете си ръце.

— Не, не го казвайте. Идвам с вас. Нямам търпение да се запозная с Ейб Търкъл.

Докато заобикаляше, за да отвори вратата ѝ, Саймън каза:

— Ейб яде само охлюви, и то сам си ги отглежда.

— Въпреки това идвам с вас.

Тя внимателно откопча колана, остави възглавничката на задната седалка, и пое ръката му.

— Престанете да ме гледате така, сякаш всеки момент ще падна. Добре съм. Само все още ми е малко трудно, когато излизам от колата.

Той я загледа как внимателно изважда краката си навън и полака се изправя.

— Искам да следвате инструкциите ми — каза Саймън. — Няма защо да му казвате коя сте.

Когато стигна до вратата, толкова облъскана от постоянните ветрове, че почти не бе останала следа от сивата ѝ боя, той се послуша.

— Не чувам никакво движение вътре.

И почука.

Отначало не се чу нищо, после се раздаде яростен вик:

— Кой, по дяволите, е тука и какво, по дяволите, иска?

— Художникът явно си е у дома — каза Саймън, повдигна тъмната си вежда, поглеждайки към Лили, и отвори вратата.

Влезе пръв във вилата и видя Ейбрахам Търкъл, захапал една четка и хванал друга в дясната си ръка, да стои пред един статив и да ги гледа свирепо.

В малката предна стая нямаше никакви мебели, навсякъде бяха разхвърляни четки, бои и други рисувателни принадлежности, поне двадесет платна стояха опрени до стените. Миришеше на боя, терпентин, пържени картофи и нещо друго... може би пържени

охлюви. Кухнята беше отделена от всекидневната с барплот, имаше малко преддверие, което вероятно водеше към спалнята и банята.

Брадясалият мъж наистина беше Ейб Търкъл; Саймън беше виждал много негови снимки.

— Здравейте — протегна ръка Саймън.

Ейб Търкъл не му обърна внимание.

— Кой, по дяволите, сте вие? А тази коя е? Защо, дяволите да ви вземат, стои зад гърба ви? Да не би да се плаши от мене?

Лили излезе иззад Саймън и протегна ръка:

— Обичам охлюви. Разбрах, че и вие обичате.

Ейбрахам Търкъл пусна една широка усмивка, която им позволи да видят трите му златни кътника. Имаше широки рамене и ръце, големи като боксови ръкавици. Изобщо не приличаше на художник, помисли си Саймън. Ейбрахам Търкъл напомняше по-скоро дървосекач. Беше облякъл трикотажна риза и сини дънки, на краката му се мъдреха огромни ботуши, омотани с връзки почти до коленете. Но целият беше в петна от боя, включително по рошавата тъмна брада и посивялата коса.

— Значи — каза Ейб, пусна четките, прокара опакото на дланта по устата си, за да избърше терпентина, и разтърси ръката на Лили, — това момиченце обича охлюви, което означава, че знае кой съм аз, но аз не знам кои сте вие, по дяволите.

— Аз съм Съли Джоунс, а това е жена ми Зелда. На меден месец сме, бродим тук по крайбрежието и чухме да разправят в Хемлок бей, че сте художник и че отглеждате охлюви. Зелда се интересува от картини и обича охлювите и помислихме, че може да се отбием и да видим дали нямате нещо, което да ни продадете.

— Не знаем дали картините ви ще ни харесат, господин Търкъл — обади се Лили, — но може би ще ни покажете нещо? Надявам се да не струват много скъпо.

— Да, всъщност струват скъпо — отвърна Ейбрахам Търкъл. — Вие май не сте много богати?

— Продавам коли втора употреба — каза Саймън. — Не съм чак толкова богат.

— Съжалявам, май няма да купите от моите картини.

Саймън се наклони да се пазари, но видя, че Лили изглежда леко смутена. Кимна на Ейб Търкъл и го погледна.

— Чакайте тук — каза художникът, взе една кърпа и избърса ръце. Мина покрай тях, отправи се към по-далечната стена, където бяха подпрени поне десетина платна. Разрови ги, въздъхна един-два пъти и после пхна една картина в ръката на Лили. — Ето тук една работа, която завърших вчера. Старият квартал в Юрика. За медения ви месец, момиче.

Лили вдигна платното към светлината и се взря в него; накрая изрече:

— О, благодаря ви, господин Търкъл, много е красиво. Вие сте чудесен художник.

— Един от най-добрите в света.

— Съжалявам, но не бяхме чували за вас преди — сви вежди Саймън.

— Вие продавате коли втора употреба. От къде на къде ще сте чували за мене?

— По едно време учих история на изкуството — вметна Лили. — Съжалявам, но и аз не съм чувала да ви споменават. Но виждам колко сте талантлив, сър.

— Е, може би ме познават по-скоро определен кръг хора. Обикновената публика няма защо да се интересува от мен.

— Какво означава това? — запита Саймън.

Огромните гърди на Ейб се надуха още повече.

— Това означава, продавачо на коли втора ръка, че правя репродукции на велики картини, за да се издържам. Само художниците могат да познаят, че това не е тяхната картина.

— Не разбирам — погледна го Лили.

— Не е толкова трудно, ако се позамислите. Правя репродукции на картини за много богати хора.

— Искате да кажете, че фалшифицирате известни художници? — Саймън изглеждаше учуден.

— Ей, не обичам тая дума. Пък и, приятел, все пак ти си само някакъв продавач на купчини желязо; с дамата ти можем да се разберем.

— Не, не ме разбрахте — възрази меко Саймън. — Наистина съм впечатлен, че можете да рисувате така.

— Стига де — прекъсна го Ейб. — Я почакайте малко. Не сте никакъв продавач на коли втора ръка, нали? С какво се занимавате,

човече? Хайде, кажете ми какво става тук?

— Аз съм Саймън Русо.

При тези думи Ейб замря.

— А, сега се сещам. По дяволите, вие сте оня дилър дето... Русо, да, точно така. Саймън Русо, ах, кучи син такъв. По-добре беше да не бяхте идвали тук да ми причинявате неприятности. И какво, по дяволите сте дошли да търсите?

— Господин Търкъл, ние...

— По дяволите, я ми дайте тая картина! Не сте на никакъв меден месец, нали? Излъгахте ме. Колкото до вас, Русо, ей сега ще ви извия врата.

16.

Лили не мисли дълго, само зае бойна позиция, както ѝ беше показвал Дилън, все още стискаща картината в дясната си ръка.

Решителността ѝ и сериозното изражение накараха Ейб Търкъл да замре на място. Погледна я невярващо.

— Искате да се биете с мене ли? Ще се опитате да ми прилагате каратистки трикове със собствената ми картина?

Тя пристъпи по-напред, стиснала ръцете си в юмруци.

— Нищо няма да направя на проклетата ви картина. Слушайте, не искам да се бия с вас, но сигурно бих могла да ви набия. Да, мисля, че бих могла. Едър сте, но се обзалагам, че сте бавен. Така че нападайте, ако искате, хайде да ви видим колко сте страшен.

— Лили, моля те, недей — каза Саймън, готов всеки момент да я сграбчи под мишниците и да я отмести зад себе си.

Но за негово учудване Ейб Търкъл започна да клати глава, разсмя се и смехът му ставаше все по-гръмогласен.

— Господи, ама и вас си ви бива, малка госпожо.

Посегна да вземе картината от ръката на Лили и тя изрече твърдо, скривайки я зад гърба си:

— Моля ви, оставете ми я, господин Търкъл, наистина е много красива. Много ми харесва.

— О, по дяволите, задръжте я тая глупост. И аз не искам да се бия с вас. Вярно е, че наистина сте много бойна. По дяволите, никога не бих допуснал, че ще тръгнете да ми се перчите. Хайде да свършваме. Какво искате, Саймън Русо? И кое е това момиче с вас?

— Дойдох да видя онази картина от Сара Елиът, по която работите сега.

Ейб Търкъл погледна към статива си и по лицето му плъзнаха червени петна:

— Чуйте ме, Русо, едва съм започнал работата по нея. Искате да погледнете ли?

— Да, искам — усмихна се Саймън и тръгна към Ейб.

Ейб протегна огромната си ръка, изпоцапана с жълти, червени и бели петна от боя.

— Стойте малко. Само да направите нещо и ще ви счупя главата. Дори малката госпожа няма да може да ме спре.

— Добре — обади се Саймън. — Понеже от музея в Юрика не липсват картини, сигурно ви е трудно да работите по снимките, които са ви донесли. Коя е? Може би „Пътуването на девойката“ или „Житно поле“? Ако аз трябваше да копирам, щеше да бъде една от тях.

— Я вървете по дяволите!

— Или може би е трябвало да спрете работата по картините на Сара Елиът, защото вече са излезли от музея? Така че сега работите по нещо друго?

— Ще ви счупя главата още тая минута. Искате ли да излезем навън?

— Бяхте прав за дамата — каза Саймън. — Не ми е жена. Това е Лили Савич, внучка на Сара Елиът. Осемте картини, които бяха в музея, включително четирите, които вече сте копирали, са нейна собственост.

— Петата ли довършвате, господин Търкъл? — обади се Лили. — Ако е така, спукана ви е работата, защото няма да ви платят за нея. Истинската картина е при мене, няма начин да я откраднат.

— Всъщност — добави Саймън, — учудвам се, че живеете още тук, след като картините вече ги няма. Това значи, че се надяват да си ги върнат? Няма никакъв шанс. Честно казано, Ейб, истинската причина да дойдем, е, че искаме да разберем кой ви е наел. Не ни трябва колекционерът, а местните хора, които ви плащат и ви държат тук.

— Да — каза Лили. — Моля ви, господин Търкъл, кажете кой стои зад всичко това.

Ейб Търкъл въздъхна дълбоко. Погледна към Лили и свирепото му изражение се смекчи.

— Момиче, защо не се омъжите за мене и тогава цял живот ще си гледам тези картини. Кълна се, че нищо никога повече няма да фалшифицирам.

— Съжалявам, но все още съм омъжена за Тенисън Фрейзър.

— Не за дълго. Чух, че сте го напуснали.

— Така е. Но и в този случай мястото на платната е в музея, господин Търкъл, а не в някаква частна колекция далеч от хорските очи, за да радват само един човек.

— Тя се развежда с Тенисън, Ейб — каза Саймън. — Искате да скриете задника на това копеле, а не моя. Ще си направите голяма услуга, ако ми помогнете.

Ейб изрече бавно, вдигнал въпросително едната си вежда:

— Бива си те да се шегуваш, момче.

Лили пристъпи напред и положи ръка на масивното рамо на Ейб Търкъл.

— Не се шегувам. Може би сте в опасност. Чуйте, Тенисън се опита да ме убие и аз се питам кое го е накарало да бърза. Имате ли някаква представа? Станало ли е нещо, което да го накара да разбере, че аз представлявам заплаха за него? Моля ви, господин Търкъл, кажете ми кой ви е наел да копирате моите картини. Ще се погрижим за вашата безопасност.

— Така ли? Значи мъжът ви се е опитал да ви убие? Съжалявам, но нямам представа за какво говорите. И двамата трябва да си тръгнете още сега. — Той стоеше разкрячен, кръстосал огромните си ръце на гърдите. — Съжалявам, че са искали да ви убият, но това няма нищо общо с мене.

— Ние знаем — каза Саймън, — че тази вила е собственост на семейство Фрейзър. Вие сега живеете тук. Не е трудно да направим връзката.

— Нямам какво да кажа по това. Може би, когато всичко свърши, това малко момиче ще обядва с мене, аз ще мариновам малко охлюви и ще ги опека. Това е чудесно, нали знаете.

Лили поклати глава и пристъпи към статива. Ейб не ѝ попречи. Тя спря и си пое дъх. На статива стоеше една почти довършена великолепна картина — „Тоалетът на Венера“ на Диего Веласкес.

— Това е невероятно. Моля ви, господин Търкъл, не допускайте някой колекционер да вземе оригинала. Моля ви.

Ейб сви рамене.

— Рисувам това просто за забава. В момента нямам поръчки. Не, не искате да кажете, че понеже сте взели всички платна на Сара Елиът от музея... не, не го казвайте. Тук не се случва нищо, аз просто се забавлявам.

Саймън се доближи до тях и погледна към почти завършената картина.

— Оригиналът е в Националната галерия в Лондон. Надявам се вашите сънародници да решат той да си остане там, Ейб.

— Както казах, с това само се забавлявам. Човек трябва да се упражнява, нали разбирате какво искам да кажа. Вижте, нарисувах това по серия снимки. Ако беше за пари, нямаше да ви позволя да го видите.

Лили обаче не се предаваше.

— Няма ли да ни кажете истината, господин Търкъл? Тенисън Фрейзър се ожени за мене, само за да се докопа до платната. После се опита да ме убие. Разказвал ли ви е това, господин Търкъл? Възможно е той да е убил и детето ми, не знам. Моля ви, не искаме да ви замесваме. Само ни кажете.

Ейб Търкъл погледна първо единия, после другия. Бавно поклати глава.

— Искан ми се да не бяхте ме открили, Русо — изрече Търкъл, разтърсвайки огромната си глава. — Наистина ми се иска да не бяхте ме открили.

Обърна се и излезе от вилата.

— Чакайте! — хукна Лили след него.

Саймън я грабна за ръкава и я дръпна назад.

— Остави го, Лили.

Наблюдаваха, застанали на прага, как огромният черен мотор „Кавазаки“ пръсна зад себе си струя камъчета и кал, набирайки скорост. И изчезна.

— Провалихме се — каза Саймън.

— Искан ми се да беше останал и да бяхме се сбили — каза Лили.

Саймън я погледна, спомни си я как бе заела бойна позиция, стиснала картината в дясната си ръка. Усмихна се. Докосна леко косата ѝ.

— Ти си руса и синеока, тънка като тръстика, панталоните ти се развяват около задника и макар че те познавам от съвсем скоро, знам, че притежаваш повече инстинкт, отколкото разумна мисъл. Кълна ти се, когато разкажа на Савич как неговата сестричка е била готова да нападне Ейб Търкъл, той... не, по-добре да не му казвам как без малко не съм те въвлякъл в юмручен бой.

Лили го смушка леко в стомаха.

— Побъркан. Не те видях да се опитваш да направиш нещо.

Саймън изсумтя, разтри корема си и се ухили широко.

— Надявам се нещо да не е скъсало от тоя удар. Не в мене, а в тебе.

— Не е, благодаря за загрижеността.

Тя не му проговори, докато не седнаха в колата, за да се върнат в Хемлок бей.

— Ще идем ли да потърсим Тенисън?

— Не, сега тръгваме да ловим друга риба.

Вашингтон, сградата „Хувър“, пети етаж

Криминален отдел

Беше един часа следобед. Празни пликове от сандвичи бяха разхвърляни по конферентната маса и от тях се носеше неопределена миризма на риба тон, смесена с печено говеждо; поне десетина празни кутии от безалкохолни напитки допълваха пейзажа. Току-що бяха свършили оперативката. Помощникът на Савич — Оли Хамиш — изгледа събралите се около масата агенти от отдела:

— Сутринта поемам към Кити Хок, Северна Каролина. Нашият човек съобщи, че не само е разбрал кое е истинското име на Уилбър, но е прекарал много време в града на Райт. Има обаче вероятност той да не отиде в Дейтън, тъй като всички ще го търсят там, а да се отправи за Кити Хок. Дал съм всички данни на психолозите, на Джейн Бит.

— Звучи разумно, Оли — кимна Савич. — Има ли още последователи на този гуру в Тексас?

— Да, има — потвърди Оли, — но оставихме тамошните агенти да се справят с тях. Нашите хора тук смятат, че Уилбър вече се готви да пътува из страната, най-напред към Северна Каролина. Офисите ни в южните щати са вдигнати под тревога. Може да го хванем, преди да е отишъл в Кити Хок. Възможно е Кити Хок да е последната му спирка. Не искаме да го подплашим. Ще видим дали Джейн Бит ще се съгласи.

— Имаме ли снимки? — обади се Шерлок.

— Единствената негова снимка, която имаме, е стара и за съжаление е неясна. Търсим други.

Намеси се специален агент Дейн Харвър, нов член на екипа:

— Защо не ми дадеш снимката, Оли, и да ме оставиш да поработя с нея. Може да успеем да я изчистим в лабораторията.

— Имаш я.

— Готови ли сме? — огледа Савич хората около масата. Чу в отговор утвърдителни изхъмквания.

— Ами Тами? — намеси се секретарката Мили. — Виждали ли са я? Чува ли се нещо за нея?

— Още нищо. Вчера говорих с Мерилин Уорлъски в Куонтико. Наши хора дебнат около Тони, приятеля на Мерилин, в Бар Харбър. Телефонът му се подслушва. Ако Тами се обади, ще чуем всичко. Той ни сътрудничи. — Савич спря за миг, после вдигна рамене. — Страшно е. Тя не е в добра физическа форма, но никой не я е виждал. Напълно възможно е да е убила онзи аптекар в Саутървил, Ню Джърси. Другият аптекар провери и каза, че някой е ровил в склада. Викодин, лекарство за умерено силни болки, и Кефлекс — антибиотик, който се приема през устата, тридневна или четиридневна доза — само това липсва. Явно е убила човека, защото е отказал да ѝ даде лекарства. Както знаете, предупредихме полицията от всички острови, че Тами може да е на тяхна територия. Сега и те строго наблюдават лекарите и аптеките.

Оли се размърда на ръба на стола, преплел пръсти.

— Савич, тя те заплаши! Прочетох бележката. Това момиче не се шегува. Като се поразговорихме, стигаме до извода, че животът ти не е в безопасност. Според нас, Джими Мейтленд може да ти отпусне няколко гарда.

Савич помисли за минута, после погледна през масата към Шерлок. Разбра, че я занимава мисълта Тами да открие жилището им и да проникне вътре. Явно се тревожеше за Шон. И той се обърна към Оли.

— Намирам, че идеята е чудесна. Ще говоря днес следобед с господин Мейтленд. Благодаря, Оли, наистина не бях се сетил.

Обяви почивка, уговори си среща със своя началник Джими Мейтленд след един час и целуна Шерлок зад вратата. После отиде в кабинета си и позвъни на клетъчния телефон на Саймън.

Саймън отговори след третия сигнал.

— Какво става, приятелю? Лили добре ли е?

— Да, добре е. — Саймън му разказа за срещата им с Ейб Търкъл, като пропусна опита на Лили да предизвика художника на двубой. После му разказа за доста по-кратката им среща в Хемлок бей с татко Фрейзър. — Тоя старец си го бива, Савич. Ужасно мрази Лили, просто се вижда в очите му — по-студени от змийски — а пък и в жестовете.

Савич искаше подробности и Саймън му разказа какво точно се е случило.

* * *

Бяха отишли в кабинета на Елкът Фрейзър, защото искаха да го сплашат, да му кажат, че всички са го подгонили. Тъй като той беше важна клечка в Националната банка в Хемлок бей, разполагаше с прекрасен ъглов кабинет, разположен на втория етаж, целият в прозорци и с панорамен изглед към океана и града. Саймън се запита дали Фрейзър ще иска да ги приеме. Административната му асистентка, госпожица Лоралий Кармайкъл, едва на двадесет и една години и толкова красива, че като я погледнеше човек, го заболяваха зъбите, ги остави да чакат само двадесет минути — приемлива пауза, реши Саймън, тъй като бяха изненадали стареца, а той вероятно искаше да си съчини подходяща версия. Но Саймън се тревожеше за Лили. Би дал всичко, само да може да я настани в самолета за Вашингтон, защото там щеше да бъде в безопасност. Изглеждаше измъчена, лицето ѝ бе бледо. Ако имаше някакво легло наблизо, щеше да я върже на него. Тя се движеше бавно, но бе стиснала решително челюсти, затова Саймън не посмя да обели и дума.

Елкът Фрейзър ги приветства, потупа рамото на Лили с малко по-тежичка ръка и отрони:

— Лили, скъпа. Мога ли да кажа, че не изглеждаш добре.

— Господин Фрейзър. — Тя веднага се отстрани от него. — Тъй като вече го казахте, предполагам, че няма друго какво да направя. — И му отвърна със също така ледена усмивка. — Това е господин Русо. Търгува с произведения на изкуството. Именно той установи, че четири от моите картини на Сара Елиът са фалшификати.

Елкът Фрейзър кимна на Саймън и ги покани да седнат.

— Е, това е доста изненадващо. Казвате, че се занимавате с търговия на картини, господин Русо. Не познавам много търговци на картини, които да могат да различат фалшификати. Абсолютно сигурен ли сте?

— Аз не съм точно търговец на картини, господин Фрейзър. По-скоро съм дилър и брокер. Устройвам срещи между продавачи и купувачи. По някой път проследявам фалшификати и връщам оригиналите на законните им собственици. Тъй като притежавам картини на Сара Елиът и познавам отблизо творбите ѝ, можах да разпозная фалшификатите сред осемте картини, собственост на Лили, особено като знаех кои точно четири картини са били фалшифицирани.

Саймън замълча за миг, питайки се колко да се разкрие пред Фрейзър и дали с това ще го подплаши. Той, разбира се, знаеше за фалшификацията, затова дори не се направи на учуден. Защо да не позадълбае малко в тази посока, тъй като имаше много добра представа какво се е случило. Това щеше да го накара да действа. Не беше казал на Лили и се надяваше тя да не се направи на учудена. Саймън отправи една усмивка към нея и добави:

— Първоначално мислех, че вие сте забъркали цялата история. Но после промених мнението си, стори ми се, че сте доста незначителна личност, без съществени връзки. Има един колекционер, швед, казва се Олаф Йоргенсон, който е едра риба. Той притежава голяма власт. Когато иска нещо, тръгва да го търси и го получава, без да обръща внимание на препятствията. Според мене Йоргенсон е дал идеята. Олаф е поискал картините на Сара Елиът, докато са били в чикагския музей, но не е могъл да ги изтегли оттам и се е наложило да чака. Разбрал е кога точно Лили Савич се мести от Чикаго в Хемлок бей, Калифорния. Пуснал е хора по следите ѝ, намерил ги е доста бързо — вас и сина ви Тенисън, който е бил на подходящата възраст. И сте сключили сделка. Всъщност, чух, че Олаф имал само три от картините. Засега не знам къде е четвъртата. Да се надяваме, че е у него. Това прави нещата по-чисти и по-ясни. — И Саймън щракна с пръсти право в лицето на Фрейзър. — Ще ги върне моментално, ето така. Е, господин Фрейзър, правилно ли съм схванал нещата?

Елиът Фрейзър дори не мигна. По лицето му се изписа лека досада. Но Лили, която го познаваше доста добре, улови лекия тик в левия клепач, който се появяваше само когато беше стресиран или

разгневен. В този момент можеше да бъде и едното, и другото, а можеше да са и двете. Отначало тя се учуди на думите на Саймън, но после си помисли, че нещата вероятно са се развили точно както той ги бе описал.

— Йоргенсон наистина е много силен, Елкът. И е на различно стъпало от теб.

Саймън помисли, че свекър й ще се нахвърли да я удуши с голи ръце. Беше готов, но успя да се сдържи. И каза снизходително като политик в момент на получаване на подкуп:

— Това е чудесен сценарий, господин Русо. Съжалявам, че четири от картините са били фалшифицирани. Каквото и да казвате, сигурно е станало, когато са били в чикагския музей. Този заговор на Олаф Йоргенсон ми напомня лош филм. Но всичко това няма нищо общо с мене или с моето семейство. Не разбирам защо сте дошли тук да ме обвинявате.

Обърна се към Лили, в очите му личеше едва сдържан гняв.

— Колкото до тебе, скъпа, ти изостави сина ми. Страхувам се за здравето му. Той не е добре. Говори само за тебе. Казва, че брат ти и снаха ти са го заплашвали. Исква да те види, макар че ако аз бях на негово място — и съм му го повтарял много пъти — по-скоро бих предпочел окончателно да те загубя от поглед. Ти не беше добра съпруга за него, нищо не му даде, след което изведнъж си тръгна. Майка му също е много притеснена. Самата мисъл, че той би се оженил за тебе, за да се сдобие с някакви твои картини, е направо абсурдна.

— Не мисля, че е толкова абсурдна, Елкът. Възможно е нещата да са се развили така, както казва господин Русо. А може би господин Монк е открил господин Йоргенсон? Така или иначе, четири от моите картини са фалшификати и ти си единствено отговорен за това. Ако Тенисън не се чувства добре, бих му препоръчала да посети доктор Росети, онзи психиатър, когото така упорито ми натрапваше, докато бях още в болницата. Човек започва да се чуди какво общо има той с това. — Лили замълча за миг, вдигна рамене и продължи. — Но, разбира се, ти знаеш. Колко плати на Мори Джоунс, за да ме убие?

— Не съм платил...

Беше го хванала неподготвен. Щеше да си каже всичко, но избликът секна като прерязан с нож — твърде късно обаче. Саймън бе

впечатлен.

Сега тикът в клепача беше съвсем ясно видим, лицето му се наливаше с гъста гневна червенина.

— Каква кучка си, Лили! Разбирам защо си помъкнала и бодигард. А колкото до картините, не знам какво си направила, но нямаш право да стоварваш вината върху мене. Аз нямам никакво участие.

На Саймън му се доця да стане, да се пресегне през бюрото на господин Фрейзър, да го хване за яката на скъпата му риза и да му забие един лъв прав в челюстта. Учуди се на непреодолимото си желание да нарани физически този мъж. Но когато проговори, гласът му беше спокоен и отмерен.

— Повярвайте ми, господин Фрейзър, Лили съвсем не е кучка. А колкото до вашия скъпоценен син, няма съмнение какъв е. Ще ни кажете ли защо Ейб Търкъл живее във вашата вила?

И Саймън се плъзна напред върху стола — беше олицетворение на любознателност.

— Откъде да знам кой е този човек и защо е там. Питайте агентите от бюрото за имоти под наем, те се занимават с това.

— Обаче Ейб ви познава, господин Фрейзър, знае всичко, тъй като той фалшифицира платната за вас. Знам със сигурност, че изкуството му струва скъпо. Или може би Олаф урежда плащането като част от сделката?

Господин Фрейзър се изправи. Вената на дебелия му врат пулсираше яростно. Почти бе загубил контрол над себе си, ръцете му трепереха. Още малко, помисли Саймън. Елкът Фрейзър насочи пръст към вратата и изрева:

— Не познавам никакъв проклет Олаф! А сега се махайте и двамата. Лили, повече не искам да те виждам. Жалко, че оня крадец не ти е дал добър урок.

— Ще се върнем да ви посетим с ФБР, когато получим доказателства — каза Саймън. — Няма да се забавим. Може да премислите и да сключим истинска сделка. Ако нямате желание, само си помислете с какви отрепки са препълнени федералните затвори; няма да се откажат от старец като вас.

— Излезте или ще извикам шерифа!

— Шериф Бозо? — Лили не можа да сдържи смеха си.

— Казва се Сканлън — изрева Елкът Фрейзър, — а не Бозо.

Изтича към вратата, рязко я отвори и хукна по коридора. Докато помагаше на Лили да стане, Саймън отбеляза:

— Първо Ейб, сега твоят бивш свекър; и двамата ни оставят и хукват нанякъде. Но май всички се стреснаха, Лили. Разбутахме гнездото на осите, колкото можахме. Остава да чакаме и да видим кой какво ще направи. Може би старият Фрейзър ще се реши на сделка. А сега готова ли си за един лек обяд, може би мексикански?

— Няма мексикански ресторант в Хемлок бей. Трябва да идем до Фърндейл.

Лоралий Кармайкъл ги изгледа с внимателен поглед, докато излизаха от кабинета. Саймън леко ѝ махна с пръсти за сбогуване. Елкът Фрейзър не се виждаше никъде.

Докато крачеха към асансьора, Саймън попита предпазливо:

— Много искам да си помислиш дали да не оставиш нещата оттук нататък на мене. Дали ще успея да те уговоря да се върнеш във Вашингтон?

— Не, дори не се опитвай!

— Трябваше да се опитам. Когато престъпниците се разтревожат, Лили, правят неща, които не са непременно умни, но много пъти са смъртно опасни.

— Знам. Ще бъдем много внимателни.

Той въздъхна и се предаде.

— Ще хапнем такос и ще обмислим следващите ходове.

— Наистина ли мислиш, че Олаф Йоргенсон е устроил цялата тая история?

— Като помислиш малко, ще видиш, че много следи водят натам, освен ако нашият господин Монк не знае за нелегалната страна на бизнеса нещо повече от това, което ние научихме досега. Сигурен съм, че Фрейзър ще говори с господин Монк, ако вече не го е направил. Нямам търпение да чуя какво има да ни каже тоя красавец.

* * *

Саймън замълча за миг и изрече:

— Това са, Савич, всичките подробности.

Премести клетъчния телефон на другото си ухо и зачака въпроси, но отсреща мълчанието продължи. Саймън почти си го представи как подбира възможните сценарии.

— Сестра ти е добре, Савич. Уморена е, но не се предава. Опитвах се да я уговоря да се върне във Вашингтон, но не иска да чуе. Кълна се, че ще се грижа да не ѝ се случи нищо.

— Знам — пророни накрая Савич. — Кларк Хойт, началникът на офиса на ФБР в Юрика, ще ти осигури всички данни. Предположих, че вие двамата ще обърнете всичко с главата надолу, а това може да е много опасно. Не искам да действаш сам. Ако видиш, че някой ви следи, значи ви осигуряват гърба. Ако нещо ви разтревожи, само се обадете на Кларк Хойт. Сега накарай Лили да си почине. Колко такос сте изяли вече?

— Три огромни с телешко, цяла кошничка пържени картофи и една гореща салса. Сега ще си починем, а утре сутрин ще се срещнем с господин Монк. Дотогава те ще са се разговорили, ще са си направили плановете. Нямам търпение да разбера какво се канят да правят. Предай много поздрави на Шерлок и щипни Шон. Нещо за Тами Татъл?

— Нищо засега.

— Ще ти звънна утре след срещата с господин Монк.

— Кларк ми каза, че са хванали следите на Мори Джоунс. Скоро ще се озове в местния затвор.

— Слава богу! Ще се обадя на полицаите в Юрика и ще разбера.

— Замълча за миг, после добави: — Смятам да не изпускам Лили от поглед.

17.

Юрика, Калифорния

„Опашката на русалката“

Лили спеше дълбоко и сънуваше; чувстваше се уплашена в съня си. Нещо не беше наред, но не знаеше какво. Тогава видя дъщеря си — Бет плачеше, хълцаше, но Лили не знаеше защо. Изведнъж Бет се отдалечи, хълцанията ѝ ставаха все по-силни, но Лили не можеше да я достигне. Тя викаше и викаше, но дъщеря ѝ сякаш се стопи и Лили уж беше сама, но усещаше някакво присъствие. Знаеше, че нещо не е наред, но не разбираше какво.

Тя подскочи, изправи се в леглото, цялата обляна в пот, и изстена от острата болка, която рязкото движение предизвика. Хвана се за корема и се опита да диша дълбоко.

Когато вдъхна два-три пъти, усети дима. Да, пушек, и то в стаята ѝ. Ето това не беше наред, това бе докарало кошмара. Миризмата на пушек, натрапчива и все по-силна. Тогава видя кълбетата дим около завесите на прозореца, черни и гъсти — завесите току-що бяха пламнали.

Боже Господи, пансионът гори! Тя скочи от високото легло и тупна тежко на пода. Вратата ѝ беше заключена. Къде е ключът? Не беше на вратата, нито на нощното шкафче. Изтича към банята, намокри една хавлия и обви лицето си.

Хвърли се към телефона и набра 911. Телефонът мълчеше. Някой беше подпалил огъня и прекъснал телефона. А може би самият огън бе причинил повредата? Както и да е, трябваше да излезе. Сега пламъците в стаята облизваха краищата на килима под прозореца. Изтича, наведе се навън и заудря по стената.

— Саймън! Саймън!

Чу го да ѝ вика:

— Лили, махай се оттам веднага!

— Вратата ми е заключена. Не мога да я отворя!

— Идвам! Стой ниско долу на пода.

Не можеше да легне и да чака спасение. Беше твърде изплашена. Върна се към вратата и със сила я удари с рамо. Съприкосновението с твърдата дървесина я отхвърли назад. Взе един стол и го запрати с все сили по вратата. Столът отскочи от нея. Вратата леко се поклати, но нищо не стана. Беше изработена от старомодно солидно дърво. Тя чу как Саймън отваря своята врата, чу го да чука по другите врати и да крещи. Слава богу, не беше заключен като нея.

После той се озова пред вратата ѝ и тя бързо се дръпна назад. Чу го да рита, видя как вратата се разтърсва от ударите му. Само след миг вратата се стовари на пода.

— Добре ли си?

— Да. Трябва да предупредим всички.

Думите я накараха да се закашля. Саймън не се поколеба. Вдигна я и я понесе надолу по широкото махагоново стълбище.

Госпожа Блейд беше във фойето и успокояваше някаква възрастна дама.

— Това е госпожица Наст. Живее тук постоянно. Опитах да се обадя на 911, но линията е повредена. Има хора на третия етаж, господин Русо. Моля ви, изведете ги.

— Звъннах вече на 911 от клетъчния телефон. Идват насам.

Саймън остави Лили и изтича нагоре по стълбите.

Стигна до стълбите на третия етаж заедно с дошлите в последната минута пожарникари, които му крещяха да се върне надолу и да излиза от сградата. Той кимна, после видя една млада жена, мъкнеше две деца и се опитваше да ги влачи след себе си по коридора. Саймън сграбчи жената и децата и ги понесе надолу. Те още кашляха, когато излязоха през входната врата. Децата се разплакаха, а майката не преставаше да му благодари, докато той най-накрая закри леко устата ѝ с ръка.

— Всичко е наред. Погрижете се за децата.

По-голямата част от пансиона беше спасена, слава богу, както и всичките десет души, настанени в него. Нямаше сериозни щети, само някои се бяха понагълтали с повечко дим.

Колин Смит, агентът, пратен от Кларк Хойт да осигурява денонощно наблюдение над пансиона, им каза, че е видял двама мъже да се промъкват наоколо, проследил ги е, но после ги изпуснал. След това видял димът да пълзи нагоре и веднага се обадил на пожарната.

След като се увери, че са добре, агент Смит ги остави, за да разкаже историята си на началника на пожарникарите и на току-що пристигналия следовател.

Саймън притискаше плътно Лили до себе си. Тя беше боса, облечена в дълга бяла памучна нощница, стигаща до глезените ѝ. Косата ѝ падаше по раменете. Той бе успял да се напъха в джинси и пуловер и да обуе маратонки, преди да излезе от спалнята си. Беше студено, полицаите раздаваха на пострадалите палта и одеяла. Съседите идваха с още одеяла и кафе, някои носеха сладкиши.

— Добре ли си, Лили? — запита Саймън.

Тя само кимна.

— Живи сме. Само това има значение. Ах, тия копелета. Не мога да повярвам, че са подпалили пансиона. Толкова много хора можеха да пострадат!

— Брат ти разбра още преди мене, че те може би ще опитат нещо. Затова ти осигури охрана.

Тя въздъхна, без да мърда от място. Беше изтощена, съмняваше се дали може да мръдне ръка или крак.

— Да, разбрах, че имаме гръб. Питам се как все пак успяха да подпалят сградата.

— Не се измъчвай с въпроси. Бас държа, че брат ти вече е уведомен.

— В четири часа сутринта?

— В четири часа сутринта.

— Студено ми е, Саймън.

Той седеше на един съгваем стол — някакъв съсед го беше донесъл. Притегли я на скута си и уви себе си и нея с одеяла.

— Добре ли е така?

Тя кимна, опряла глава на рамото му, и прошепна:

— Как са могли да замислят такова нещо... И защо? — Той се засмя. — Знаеш ли, Саймън, дори моят сенатор Ремюс не би измислил подобно нещо. Толкова отчаяно, толкова злонамерено. На тях не им пука колко хора ще убият. Наистина се плаша.

— Да — прошепна той бавно, — и аз. Не съм очаквал подобно нещо.

— Ограбиха те в Ню Йорк, скоро след като замина от Вашингтон. Тези хора наистина работят бързо. Започвам да мисля, че

зад всичкото това е Олаф Йоргенсон, а не семейство Фрейзър, точно както каза. Как Фрейзър ще разберат къде си?

— Съгласна съм, но разбираш ли, онзи не се опита да ме убие, поне аз не мисля така.

— Може да е било предупреждение.

— Предполагам. Но това не беше предупреждение. Беше си съвсем наистина. Вече сме ужасно затънали, Лили. Сигурен съм, че Кларк Хойт няма да ни изпусне от поглед, докато сме в неговия район.

— Радвам се за това. Не, Саймън, не го казвай. Сега няма да те оставя сам. — Тя замълча и известно време му се струваше, че се е примирила, но след това отново проговори: — Саймън, казвала ли съм ти, че Джеф Макнели е оказал най-силно влияние върху идеята ми за Ремюс?

— Кой е Джеф Макнели? — Той поклати бавно глава.

— Ужасно му се възхищавам. — Когато разбра, че Саймън не схваща за какво става дума, поясни: — Джеф Макнели беше много известен и талантлив художник. Спечелил е три награди „Пулицър“ с политически карикатури. Умря през юни 2000. Наистина много ми липсва. Яд ме е, че никога не съм му казвала колко много означава за мене и за Ремюс.

— Съжалявам да го чуя, Лили.

Внезапно той осъзна, че тя е на прага на шока, затова придърпа още едно одеяло и я уви. Беше ѝ дошло твърде много. Животът ѝ бе излязъл от контрол, когато се бе омъжила за Тенисън Фрейзър. Саймън не можеше да си представи през какво е минала тя, когато дъщеря ѝ е била убита, и как е успяла да преживее след месеците депресия. А сега и това.

— Джеф Макнели казваше — продължи Лили, — че когато стане дума за хумор, действителността и политиците не могат да се заменят с нищо. Това за действителността никак не ми харесва, Саймън, наистина.

— И на мене.

Вашингтон, сградата „Хувър“

Савич бавно затвори телефона, погледна навън през прозореца, после наведе очи към ръцете си. Чу Шерлок да казва:

— Какво има, Дилън? Какво се е случило?

Умелите ѝ ръце леко разтриваха раменете му, дъхът ѝ топлеше слепоочието му.

Той бавно вдигна глава и я погледна.

— Трябваше да я убия, Шерлок. Трябваше да я застрелям право в главата, както Томи Татъл. Всичко това е заради мене... Смъртта на момчето в Чеви Чейс, а сега и това.

— Още някого ли е убила?

Той кимна и тя видя ужасно отчаяние в очите му, болка, която се излъчваше от цялото му същество.

— В Роуд Таун, Тортола, Британските Вирджински острови.

— Разкажи ми.

— Обади се Джими Мейтленд. Каза, че полицейският началник получил всичките ми съобщения, вдигнал на крак местната полиция, зачакал и след известно време намерили убит местен аптекар с прерязано гърло. Всичко било с главата надолу, не можело да се каже какви лекарства са взети, но ние знаем какво е откраднато — болкоуспокояващи и антибиотици. Нямат никакви следи, но претърсват острова за едноръка жена, която не се чувства добре. Още не са я намерили. Тортола не е като Сейнт Томас. Много по-примитивно е, по-безлюдно, има повече удобни места за укритие, пък и не можеш да напуснеш острова иначе, освен с лодка.

— Много съжалявам за случилото се. Значи, тя някак се е сдобила с лодка... Сега може би вече е далече от Тортола, на друг остров.

— Чудното е, че никой не е съобщил за откраднатата лодка.

— Късно е — каза Шерлок. — Прати имейли до всички други острови и изчакай. Хайде да идем у дома, да поиграем с Шон, а после във фитнеса. Трябва добре да се раздвижиш, Дилън.

Той се изправи бавно.

— Добре, най-напред трябва да поговоря с всички тамошни полицаи, да се уверя, че знаят какво се е случило в Тортола, и да им напомня колко опасна е тази жена. — Той целуна Шерлок, прегърна я силно и прошепна в ухото ѝ. — Ти се прибери и поиграй с Шон. Аз идвам след малко. Накарай го да сдъвче няколко бисквитки заради мене.

Куонтико, Вирджиния, Академията на ФБР

Специален агент Вирджиния Косгроув наклони глава:

— Мерилин, за теб е. Жена, казва, че е с екипа на Дилън Савич в главната квартира. Аз ще слушам на другата линия, нали?

Мерилин Уорлъски, която прибираше последните нови дрехи в куфара, осигурен от ФБР, кимна с озадачена физиономия. Бяха я настанили в общежитието „Джеферсън“ с две агентки и тъкмо бе започнала да свиква.

Какво иска сега от нея господин Савич? Взе слушалката от агент Косгроув и я приближи до ухото си:

— Ало!

— Здравсти, сладурче. Тими е. Чакаш ли ме, бейби?

Мерилин стисна клепачи, шокирана, невярваща.

— Тами — прошепна тя. — Наистина ли си ти?

— Не, Тими е. Слушай, миличка, трябва да те видя. Искам да дойдеш тук при мен в Антигуа утре; тогава пристигам. Ще бъда на летище „Рийд“ и ще те чакам. Не ме разочаровай, бейби, нали?

Мерилин хвърли отчаян поглед към Вирджиния. Вирджиния бързо надраска нещо на листче и ѝ го подаде.

— Добре, мога, но ще закъснея.

— Добре се отнасят с тебе в оная полицейска академия, нали? Искаш ли да дойда с гоулите да разчистя това място?

— Не, Тами, не го прави. Ще летя утре сутрин. Добре ли си?

— Естествено. Трябваше да си намеря лекарства на Тортола. Мръсно място, сухо и отегчително, нищо не се случва. Нямам търпение да се махна оттам. Ще се видим утре сутрин, бейби. Чао.

Мерилин полека остави слушалката. Погледна с празен поглед към Вирджиния Косгроув.

— Как е разбрала къде съм? Трябва да се обадя на Дилън Савич. По дяволите, много е късно.

Помощник-директорът Джими Мейтленд се обади на Дилън Савич, за да мобилизира нужните агенти. Всичко беше готово за два часа и той оглави групата, заминаваща за Антигуа.

Мейтленд се обади в главната квартира във Вашингтон, за да подготвят акцията, която най-вероятно щеше да се разиграе на летището, и каза на Савич:

— Съгласиха се да дойдат. Имаме един екип — шестима, наистина са добри.

Винсънт Арбъс, шефът на екипа, с телосложение на бик и абсолютно плешива глава, често пъти по-хитър, отколкото му беше полезно, погледна Савич, после Шерлок, която стоеше до него, и каза с ниския си груб глас:

— Наричайте ме Вини, момчета. Имам чувството, че ще се поизпотим доста, преди всичко да свърши. Откъде, по дяволите, тая луда едноръка жена е разбрала, че Мерилин Уорлъски е в общежитието „Джеферсън“ в Куонтико? И как, по дяволите, е намерила телефона ѝ?

— Е — изрече бавно Савич, без да гледа към Шерлок, — аз като че ли ѝ го подсказах. Всъщност аз наредих цялата работа.

18.

Юрика

Господин Монк не беше в музея. В офиса му всичко изглеждаше така, сякаш ще се върне на следващия ден. Липсваха всякакви бележки, съобщения, ангажименти в тефтера, разположен по средата на бюрото. Нямаше как да се разбере къде е отишъл. Не го намериха и в апартамента му на Оук Стрийт, с огромни прозорци, гледащи към залива. Не беше взел вещите си, просто се беше изнесъл, без да каже дума на никого.

Когато отвори вратата на хотелската си стая, Хойт се обърна към Саймън:

— Изчезнал е. Стоях наред красивата всекидневна с картини от Джейсън Аргот по белите стени, със специално осветление, и казвам ти, Русо, щеше ми се да се сритам по задника. Знам, че трябваше да следим апартамента му, но допуснахме да ни се изплъзне. Какъв идиот съм! Трябва тук някъде да има нещо, което да ни подсказва къде може да се е покрил. А може и да няма, кой знае... Наистина, Русо, трябва да ме сригаш здравата.

— Не — каза Саймън, закопчавайки ципа на новите си дънки. После напъха в гайките новия си колан и подкани Хойт да влезе в луксозната му стая с огромно легло, което заемаше почти три четвърти от нея.

Лили беше в съседната стая, между двете имаше врата. Бяха отседнали в „Уорм Крийк Лодж“, откъдето през единия прозорец се виждаше океанът, а през другия — старият град.

— Благодаря ти все пак, че ни отмени в тези дейности, макар че не бих имал нищо против лично аз да го навестя тоя побъркан. Слава богу, че оставих портфейла си в джоба на джинсите през нощта, иначе щяхме зле да загазим. В действителност, ако компаниите за кредитни карти не бяха ми пратили дубликати, след като откраднах портфейла ми в Ню Йорк, все още щяхме да сме сериозно загازили. Ами колата на Монк? Някой да я е виждал?

— Пуснали сме съобщение за нея — джип „Гранд Чероки“, 1998, тъмнозелен. Наблюдаваме и летище „Арката“.

— Проблемът е, че не знаем кога е изчезнал. Не мислиш ли, че е по-добре да се изпрати съобщение да следят и летищата в съседните щати?

— Да, идеята е добра. Вероятно се е уплашил. Съмнявам се, че има фалшива самоличност или паспорт. Ако се опита да се качи на някой самолет, ще го хванем.

Саймън кимна.

— Искаш ли едно кафе? Рум сървисът тъкмо прати кафе и кроасани.

Кларк Хойт изглеждаше разстроен. Не каза нищо, докато не погълна две чаши кафе и не изяде един кроасан, намазан с масло и кайсиев мармалад без захар.

Когато Лили се появи след няколко минути, Саймън ѝ се усмихна. Изглеждаше много по-добре, отколкото можеше да си представи. Беше с черни ластични джинси, черно поло и черни обувки. Изглеждаше като принцеса, която през нощта се прави на разбойничка. Кларк Хойт се изправи да я поздрави.

— Доста сте се променили от тази сутрин. Харесва ми, когато някой се облича изцяло в черно.

Лили благодари, сипа си чаша кафе и седна.

— Обадох се на Савич в Източен Дисниленд — обърна се отново Хойт към нея — и му разказах всичко. Той ме накара да се закълна в моя шнауцер Джилда, че от главите ви не е паднал и косъм. Още нямам представа кой е наел подпалвачите.

— В Източен Дисниленд ли казахте? — вдигна въпросително вежда Лили.

— Да, така наричаме главната квартира на ФБР. Е, благодаря за закуската. Ще ви се обадя, когато науча нещо.

* * *

Хойт мина да ги вземе в ранния следобед. Господин Монк не се бе опитал да се спасява с летене. Беше чисто и просто мъртъв — с глава, отпусната върху волана, и три куршума в гърба. Джипът бе

паркиран до няколко секвои и бе открит благодарение на хора, излезли на разходка.

Лейтенант Лари Добс от полицейския департамент в Юрика бе подразбрал, че ситуацията е деликатна, че става дума не само за този труп, и че дори ФБР е замесено. Съгласи се да допусне Кларк Хойт да доведе двама цивилни, след като полицаите бяха свършили разследването на местопрестъплението.

Саймън и Лили стояха и гледаха джипа.

— Дори не са си дали труда да го скрият — поклати глава тя. — От друга страна, може да е минало много време, преди някой да се е натъкнал на него. Бог да благослови разхождащите се.

— Съдебният лекар каза, че е мъртъв от около седем часа — намеси се Кларк Хойт. — Ще знаем повече след аутопсията. Хората от лабораторията ще огледат основно джипа. А, ето го лейтенант Добс. Запознахте се, нали?

— Говорихме по телефона — каза Саймън и се ръкува с Добс.

Саймън бързо забеляза, че лейтенантът е впечатлен от начина, по който Кларк Хойт говори с него.

— Мислите ли, че с него е имало още някой? — запита Лили двамата мъже. — И че някой го е убил, а после е преместил тялото на шофьорската седалка?

— Не — каза лейтенант Добс. — По траекторията на куршумите съдим, че е стреляно отзад, зад Монк. Може би е имало човек и отдясно до Монк, не знам. Може Монк да е допускарал, че са го извели, за да го убият. Но ако е така, защо е действал толкова спокойно? Не знам. Факт е, че е отбил от пътя и се е насочил към секвоите, а онзи на задната седалка го е застрелял.

Позволиха на Саймън и Лили да се разхождат наоколо. Те огледаха навсякъде, но не можаха да зърнат нищо. Хората, които бяха открили трупа, бяха стъпкали всякакви следи. Хаосът се увеличаваше от пет полицейски коли и две на ФБР. Нямаше следи от спирачки, освен тези на джипа, което означаваше, че другата кола е стояла паркирана на шосето.

Лейтенант Добс погледна Саймън и Лили и каза:

— Агент Хойт ми каза, че вие двамата сте доста навътре в тая история. Осигурихте ми повече работа, отколкото съм имал в последните десет години, като се започне с оня побъркан, който ви

нападна в автобуса, госпожо Фрейзър. А, да, офицер Тъкър току-що съобщи, че е открил Мори Джоунс, забил се в някакъв евтин хотел на Кондюит Стрийт.

— Пазете го, лейтенанте — прекъсна го Лили, — и той е част от историята, както господин Монк. Вижте какво се случи с него.

— Не се съмнявайте — обеща лейтенант Добс. — Знаете ли, историята е доста забавна. Откакто ми се обадохте, не съм имал и една минута да скучая. А и този труп... Нещата май са по-сериозни, отколкото изглеждат. — Той въздъхна и махна с ръка на един полицаи. После изрече през рамо: — Кларк, опитай се да държиш тия двамата на сигурно място, нали? А, аз отивам да разпитвам всички от семейство Фрейзър, включително съпруга ви, господин Тенисън Фрейзър. Може би това ще ги подплаши, ще ги накара да направят още нещо глупаво. Разбирам, че вече сте се опитали да ги поразтревожите, и то успешно. Сега да видим как се справят със закона. — Махна към чувала, в който бе трупът на Монк. — Специално тази им идея не беше особено блестяща.

— Не забравяйте Шарлот Фрейзър, лейтенанте — каза Лили, — и не оставяйте да ви омае със сладкия си акцент. Тя е ужасна.

— Тогава ще изчакам — каза Хойт, — докато лейтенантът свърши с тях, ще изчакам да си идат по живо, по здраво в Хемлок бей, после ще им отида на гости и здравата ще ги опърля. Савич ми прати достатъчно материал за тях. Наши представители в Сакраменто са изровили доста интересни неща за финансовото положение на Елкът Фрейзър. Нещо ще се отприщи в скоро време. А, да, чух, че Елкът Фрейзър е наел господин Бродли Абът, един от най-добрите криминални адвокати по Западното крайбрежие, да представя него и семейството му. — Хойт потърка ръце. — Работата става интересна.

Саймън караше замислен обратно към Юрика. Изглежда, нещо важно го занимаваше, не гледаше нито надясно, нито наляво, не отправяше и дума към Лили. Тя усети глад и си помисли, че един душ би й се отразил добре.

— Стига, Саймън — не издържа накрая младата жена.

Това го стресна и той я погледна учудено.

— Стига какво?

— Имаш такъв вид, сякаш си се отнесъл бог знае къде.

— Да, мислех си. За Ейб Търкъл. Той е опасен за тях, Лили, също както господин Монк. Така е и с Мори Джоунс, само че Мори е в затвора и да се надяваме, че е на сигурно място. Лейтенантът ще му сложи охрана.

— Забравих да ти кажа — продължи Лили, — докато говорехте с Хойт, лейтенант Добс ми съобщи, че Мори твърдял, че нищо не знае, че някакви го били нападнали, докато си стоял тихо и кротко в един бар. И освен това, бил имал сериозен адвокат. Питам се колко ли са платили на това момче, за да си държи устата затворена.

— Лейтенант Добс може ли да разбере кой е наел адвоката? — запита Саймън.

— Питам го дали знае. Каза, че ще се поразрови. А ти, Саймън, сигурно смяташ, че Ейб Търкъл може да е в опасност... — В този миг Лили забрави, че е гладна, забрави, че мечтае за топъл душ. — Сърцето ми падна в петите. Хайде да идем да видим Ейб, Саймън.

Той се усмихна, натисна спирачки и направи обратен завой.

— Добре шофираш — отбеляза Лили. — Тая бричка може ли да върви по-бързо?

— Знаеш ли, Лили, страшна си! — засмя се Саймън. — Виждам още някой да прави обратен завой след нас. Сигурно са тези, които ни пазят.

— Надявам се, че няма да ни изпуснат.

Саймън се засмя.

— Баща ми навремето казваше, че ако реша да стана букмейкър, ще бъда най-добрата. Но съм имала един недостатък.

— Какъв?

— Казваше, че очите ми променят цвета си, когато лъжа, и ако някой го забележи, дните ми като букмейкър са преброени.

— Очите ти сега са сини. Какъв цвят имат, когато лъжеш?

— Не знам. Никога не съм се гледала в огледалото, лъжейки.

— Ще го запомня и ще ти кажа.

Саймън върна вниманието си към пътя. Виждаше пред себе си едрият Ейб Търкъл, готов да ги прати по дяволите. После усмивката на Ейб, когато погледна към Лили. Беше малко побъркан, без съмнение, но чудесен художник. На Саймън никак не му се искаше да го намери мъртъв.

Натисна газта, защото имаше лошо предчувствие. Но произнесе с равен и весел глас:

— Запознах се с баща ти, когато двамата с Дилън бяхме в колежа. Наистина си го биваше.

— Да — изрече тя. — Беше най-добрият. Много ми липсва. И на всички ни. Мама, например, дълго време не можа да се съвземе. Запозна се с оня конгресмен от Мисури миналата година, все още твърди, че са само приятели, но е много по-щастлива, много повече се усмихва и се заема да върши какво ли не.

— Какво мислеше майка ти за всички легенди около Бък Савич? Много преди да умре, за него се носеха какви ли не слухове.

— Само поклащаше глава, усмихваше се дяволито и казваше, че според нея слуховете изобщо не били преувеличени. И кълна ти се, след това се изчервяваше. Мисля, че говореше за интимни неща, и това винаги ни стряскаше нас, децата. Не можеш да мислиш за родителите си по този начин, нали разбираш какво искам да кажа?

— Да, разбирам. Но пък ми се струва, че от друга страна, нашите родители като ни погледнат, виждат едни малки дечица, които ще си бъдат девствени до края на живота си.

Лили се разсмя.

— Ами твоите родители? Къде живеят?

— Нашите отдавна се развеدهа. Баща ми е адвокат, ожени се повторно, новата му жена е два пъти по-млада от него. Живее в Бостън. Нямам полубратя и полусестри. Майка ми не се омъжи повторно, живее в Лос Анжелис, има консултантска фирма. Ако някога са се харесвали, това е било много преди да мога да си го спомня. Сестрите ми — те са по-големи от мене — ми разказваха, че също не са виждали двамата да показват особени чувства един към друг. — Той замълча за миг, забави, докато минаваше един изключително опасен завой, после отново натисна газта. — Нали разбираш, Лили, много ми е трудно да те възприема като букмейкър. Направи ли поне някакви пари от това, за да си платиш колежа?

Тя му се усмихна с широка усмивка.

— Можеш да се обзаложиш. Мама реши, че е по-добре татко да не знае в какво точно се състоят спестяванията ми, още повече, че не съм плащала никакви такси.

Той я погледна, без да казва нищо.

— Знаеш ли, че сега пак приличаш на принцеса? Харесваш ми цялата в черно. Как е операцията ти?

— Всичко е наред, само шевовете малко ме болят. Не се учудвам, че черното ти харесва, нали ти купи всичките ми дрехи. Да не би да искаш да изглеждам като Батман в женски вариант, Саймън?

— Винаги съм обожавал да гледам как се движи подобна фигура. — Той ѝ се усмихна. — Истината е, че видях черните панталони и на мига реших, че трябва да ги купя. — Изгледа я с крайчеца на окото си. — Не искам да бъда неделикатен, но бельото по мярка ли съм го избрал?

— Абсолютно по мярка — отговори тя — и не ми се иска да мисля за него, затова стига си ме гледал.

— Добре. — За няколко секунди Саймън върна поглед към пътя пред себе си, после се изсмя. — Както казах, когато видях черното, веднага си помислих, че е само за тебе. Но най-голямата промяна е, че успя да смъкнеш цялата пепел и чернилка от косата и лицето си.

Внезапно и за самата нея, тя изрече, без да го гледа:

— Защо не си се женил?

— Бях женен. Много отдавна.

— Разкажи ми.

Саймън отново я погледна косо. Изражението ѝ бе нетърпеливо, макар да се опитваше да го скрие.

— Ами бях на двадесет и две, безумно влюбен, страшно ентусиазиран, както и Джанис, оженихме се, разведохме се само след шест месеца, постъпихме и двамата в армията...

— Това е било много отдавна. Къде е Джанис сега?

— Остана в армията. Стана генерал с две звезди, във Вашингтон е. Чувах, че била невероятна в работата си. Омъжи се за един генерал с четири звезди. Може някой ден да стане началник-щаб, който знае.

— Питам се защо Дилън не ми е казал.

— През това лято той беше в Европа, пък и ние не правихме традиционна сватба, избягахме и се венчахме тайно. — Саймън сви рамене. — Е, май това беше цялата романтика. А кой беше първият ти съпруг? Бащата на Бет?

— Казваше се Джак Крейн. Работеше като брокер във фирмата „Флидик, Дамърли и Пиърсън“, голям играч на Чикагската борса.

— Защо се разделихте?

Тя се опита да отмине въпроса, хвърли му нерешителна усмивка, но после размисли. Пое дълбоко дъх и каза:

— Не искам да говоря за това.

— Добре, добре. Ето, стигнахме. Дръж си очите отворени. Наистина имам лошо предчувствие.

Сви вдясно по тесния асфалтов път, който водеше към вилата, погледна назад и видя, че колата, която ги следваше, също свива надясно.

Не забеляза никакъв мотоциклет.

Отново се огледа, но пак не видя нищо.

— Това наистина не ми харесва.

— Може би е прескочил до града да напазарува?

Саймън мислеше друго, но не започна да спори и двамата тръгнаха към вилата. Вратата не беше заключена. Той не каза нищо, само хвана Лили под мишниците и я премести зад себе си. Отвори бавно вратата. Вътре цареше полумрак, капациите бяха затворени. Стаята беше напълно празна — никакви картини покрай стените, никакъв статив, палитра, нито дори капка боичка или миризма на терпентин. Помещението зееше съвършено празно.

— Провери в кухнята, Лили. Аз ще погледна в спалнята.

След няколко минути агент Колин Смит застана на отворената врата.

— Някакъв признак от Ейб Търкъл?

Саймън поклати глава:

— Не. Има само една кутия от зърнена закуска, малко мляко — даже не е вкиснало, две-три ябълки — още стават за ядене, значи не си е тръгнал отдавна.

— Просто си е взел нещата и е заминал — констатира Лили. — Всичките дрехи, куфарът, всичко липсва, дори пастата за зъби.

— Мислиш ли, че е отишъл в Лондон с онази картина, която довършваше?

— Дано да не е. Беше наистина много добър, страшно добър.

— Страхувате се, че е мъртъв, нали? — запита Колин Смит. — Че е убит. Като господин Монк.

— Имах такова лошо предчувствие — кимна Саймън — Да съобщим на лейтенант Добс. Ако се обадите на Кларк Хойт, разкажете му всичко. Разбирате ли, Ейб имаше много картини — поне

тридесетина, струпани покрай стените. А притежаваше само мотоциклет. Може да е наел някой бус, за да отнесе всичко.

— А може би някой от семейство Фрейзър му е наел камион?

— Може би. А сега, агент Смит, ние с Лили ще отидем да посетим Мори Джоунс. Трябва да говоря с лейтенант Добс и окръжния прокурор, да получа разрешение. Имам едно предложение, на което Мори не може да устои.

Лили вдигна ръка.

— Не, не искам да знам. Може би вече е известно кой плаща хонорара на адвоката му.

Саймън затвори вратата и махна на агент Смит.

— Не разчитай — каза той на Лили, докато наместваше внимателно възглавницата на корема ѝ и закопчаваше колана.

19.

Сейнт Джон, Антигуа

Сградата на публичната администрация, близо до летище „Рийд“

— Толкова е горещо и хубаво тук — въздъхна Шерлок. — Знаеш ли, Шон щеше много да хареса това място. Можехме да го съблечем и да си поиграем с него в пясъка, да строим замъци, да копаем ровове. Представям си как тича по пясъка и с един замах разрушава пясъчните кули.

За първи път, откакто изобщо можеше да си спомни, Шерлок усети, че Дилън не я слуша. Можеше само да си представи какво му минава през главата в момента. Беше неговата акция и той естествено се притесняваше, нямаше как да не се тревожи. Работеха съвместно с Кралската полиция, както и с американското консулство. Но това все пак бе чужда страна. Местните полицаи не можеха да разберат защо федералните агенти на Съединените Щати се тревожат толкова от предстоящата среща с една едноръка жена, за която се предполагаше, че ще кацне тук. Но съдействаха и вече се държаха наистина сериозно, когато Савич показва на цялата група снимки на нейните жертви, включително последната на остров Тортола.

Тами можеше да пристигне в Антигуа само в късната сутрин — нямаше друг начин дори ако наемеше бързоходна лодка. Тортола беше доста далече оттук. Времето беше приятно, нямаше нито силен вятър, нито големи вълни. Тя би могла да ги изпревари само ако пътуваше със самолет, а те внимателно следяха въздушния трафик от Тортола и близките острови. Нямаше изобщо никакви индикации, че тя знае как да управлява самолет. Бяха имали време да уредят всичко, да сложат всекиго на подходящата позиция.

— Имаме време — изглежда го Шерлок. — Престани да се тревожиш. Мерилин ще бъде тук след около два часа. Ще повторим пак всичко с нея, стъпка по стъпка.

— А ако не е само Тами? Ако пътува под външността на Тими? Нали помниш, Тими потърси Мерилин в Куонтико.

Шерлок никога не го бе виждала толкова да се съмнява във всяка своя стъпка.

Когато проговори, гласът ѝ беше спокоен и равен като синя вода покрай пясъчен плаж.

— Едната ръка си е една ръка, въпреки всичко. Никой на островите не е съобщил, че е видял наоколо да се размотава човек с една ръка. Знаеш, че всичките местни полицаи в Британските Вирджински острови и Американските Вирджински острови са вдигнати под тревога. Властите в Антигуа не са свикнали на такива приготовления, затова можеш да се обзаложиш, че са много загрижени, че се притесняват повече от нас, особено след като видяха снимките на жертвите. Дилън, всички вземат нещата много сериозно.

— И ти мислиш, че трябва просто да спра да се тревожа?

— Не, не е възможно. Но ти си достатъчно опитен. Само спри да се съмняваш в себе си. Направил си всичко необходимо. Ако трябва да се справяме с нещо друго, а не само с Тами, ще се справим.

Местните полицаи, не особено много на брой, се бяха събрали на летището. Опитваха се да не се набиват на очи, но не успяваха. Въпреки всичко, двама от тях дори се шегуваха с туристите. Всички бяха свикнали да се оправят най-много с местни хора, повечето им случаи бяха свързани със злоупотреба с алкохол или някоя дребна кражба от безмитен магазин. В операции като тази не им се бе случвало да участват и може би това ги правеше малко нервни.

Савич не се чувстваше сигурен. Проверяваше повторно с Вини Арбъс всеки член на екипа за бързо реагиране. Ако Тами Татъл успееше да вземе за заложник някой цивилен, бяха готови да реагират. Снайперистите бяха разположени на стратегически места из летището и около него. Половината от тях бяха облечени като туристи, другите — като персонал от летището. Не будеха никакво подозрение.

Щеше ли Тами да дойде със самолет? Щеше ли да изникне изневиделица? Не знаеха. Бяха проверили по два-три пъти всички хотели и вили, които даваха стаи под наем. Джими Мейтленд седеше в кабинета на полицейския началник под монтирания на тавана вентилатор и се вареше в собствената си пот.

Близо петдесет агенти от ФБР бяха ангажирани в операцията под кодовото име „Трипод“.

След няколко часа на летището пристигна Мерилин Уорлски, трепереща чак до подметките на новите си маратонки „Найки“, притисната плътно до агент Вирджиния Косгроув, която я охраняваше. Косгроув също беше нервна, но беше твърде нова и не знаеше какво точно да очаква. Схващаше се като най-важния агент тук. Към нея щеше да се насочи Тами Татъл. Тя беше добър стрелец, щеше да предпази Мерилин Уорлски. Беше готова.

— Тя идва, господин Савич — произнесе Мерилин с равен глас, когато той отново ѝ се обади в шест часа вечерта.

Стоеше до информационното табло на летището, гишето на „Карибиан Еърлайнс“ беше вляво от нея.

— Всичко ще е наред, Мерилин — каза Вирджиния с по-скоро нервен, отколкото успокояващ глас, и потупа ръката ѝ може би за тридесети път. — Агент Савич няма да допусне да се случи нещо, ще видиш. Ще хванем Тами.

— Нали ви казах, Тими се обади. Когато е Тими, е способна на всичко.

— Мислех, че е способна на всичко и когато е Тами — отбеляза Савич.

— Тя може. Той може. Ако и двамата са тук, не само Тими, тогава работата става много напечена.

Савич усети внезапна тревога. Изрече бавно, с дълбок и спокоен глас:

— Мерилин, какво искаш да кажеш с това „ако и двамата са тук“? Имаш предвид и Тами, и Тими? Не разбирам.

Мерилин сви рамене.

— Не мислех да ви казвам, но го видях как се случва преди няколко години. Бяхме в едно загубено курортно градче, Оук Блъфс. Нали знаете, на остров Мартас Вайнярд. Видях Тами да излиза от оная много красива викторианска розова къщичка, където се бяхме настанили, завъртя се няколко пъти, ужасно бързо, като Линда Картър, когато ще се превръща в Магьосницата. Точно така Тами се превърна в Тими, сякаш двамата са едно, и това беше най-страшното нещо, което съм виждала, откакто Тами влезе в оная мотелска стая, цялата опръскана с кръвта на онова малко момче.

Савич знаеше, че това е абсурд. Тами не можеше да се превърне от жена в мъж. Това беше невъзможно, но Мерилин явно го вярваше. И той подзе внимателно:

— На тебе ти се е сторило, че Тами и Тими някак си съжителстват в един човек, така ли?

— Да, точно така. Завъртя се бързо няколко пъти и се появи Тими, надървен и цапнат в устата.

— Когато Тами се превърне в Тими, как изглежда?

— Като Тами, обаче като мъж, нали разбирате...

Вирджиния Косгроув изглеждаше доста смутена. Понечи да каже нещо, но Савич я погледна и поклати отрицателно глава. Искаше Мерилин да опише Тими. Мерилин изведнъж застина. Започна да души въздуха наоколо като животно, което усеща опасност. И прошепна:

— Усещам, че Тими е наблизо, господин Савич. Ужасно близо е. О, Господи, страх ме е. Ще ми извие врата като на пиле, задето ви помагам.

— Не разбирам нищо — прошепна Вирджиния Косгроув, тихо като Мерилин. — Значи Тами всъщност е мъж?

— Мисля, че скоро ще узнаем, агент Косгроув. Сега не мислете за това. Вашата грижа е Мерилин. Просто я пазете.

Мерилин се притисна към Вирджиния и хвана ръката ѝ.

— Няма да го оставите да ме вземе, нали, агент Косгроув?

— Не, Мерилин, няма да го допусна близо до тебе. — Тя се обърна към Савич. — Можете да разчитате на мене, ще я пазя с цената на живота си.

Беше седем часът вечерта. Слънцето беше залязло и се здрачаваше, звездите и лунният сърп пълнеха небето. Беше красиво и топло. Щурците свиреха, но никой не ги слушаше.

Летището изглеждаше съвсем нормално, с изключение може би на това, че беше доста оживено за този час — нещо, което Савич се надяваше Тами Татъл да не разбере. Но той знаеше, че тя ще го забележи, местните полицаи изглеждаха доста нервни и нямаше как тя да не се усети.

Савич си пое дълбоко дъх, наблюдавайки тълпата.

— Тими е наблизо, Шерлок, така каза Мерилин. Каза, че го чувства. Но това беше преди един час. Мисля, че тя е още по-

изплашена от мене. И също така е твърде уверена — без никакво съмнение — че Тами може да се превръща в мъж, когато си поиска... в този Тими.

— Ако се покаже някакъв Тими — изрече Шерлок, — ще трябва и двамата да идем на преглед в лудницата.

— Права си.

В момента на летището нямаше много туристи, поне не истински. Повечето самолети от Щатите бяха вече пристигнали и пасажерите се бяха разпръснали, бяха останали само по-малките, междуостровни полети. Това беше и добре, и зле. Полицаяте имаха по-малко прикритие, но пък и намаляваше възможността някой цивилен да бъде ранен.

Всичко се случи толкова бързо, че никой не можа да го предотврати. Нисък набит мъж, блед като самата смърт, с късо остригана черна коса и със стърчащи на темето кичури се появи като че ли от нищото зад агент Вирджиния Косгроув. И прошепна на ухото ѝ:

— Само да мръднеш, скъпа, само ако направиш някое движение да алармираш федералните, дето се навъртат тука, и ще ти прережа гърлото от ухо до ухо. И ще бъде много забавно, ако живееш достатъчно дълго, за да видиш как кръвта ти бликва като ярък червен фонтан.

Вирджиния чу Мерилин да изхленчва. Как се бе озовал зад нея? Защо никой не я бе предупредил? Защо никой не го бе видял? Да, гласът звучеше като мъжки, като на този Тими Татъл, за когото говореше Мерилин. Какво става тук? Тя трябваше да се успокои, да не издава паниката си. Затова кимна бавно.

— Няма да помръдна. Няма да сторя нищо.

— Радвам се — измърмори мъжът и направи рязко движение към гърлото ѝ.

Кръвта бликна. Вирджиния издаде къс вик, който премина в нисък гърлен стон.

Той се обърна към Мерилин, усмихна се и каза:

— Да вървим, бейби. Моето скъпо момиче, много ми липсваше. Готова ли си, бейби?

— Да, Тими, готова съм — прошепна Мерилин.

Той хвана ръката ѝ в своята кървава ръка, а с другата вдигна ножа към гърлото ѝ. В този момент Савич, който разговаряше тихо с Вини Арбъс, видя как кръвта блика от шията на Вирджиния Косгроув. Гледаше към нея само преди миг. Как е възможно? После видя как един мъж влачи Мерилин, опрял нож в гърлото ѝ. Десет други агенти и поне десетина цивилни видяха как Вирджиния се олюля и падна, а кръвта ѝ опръска всичко, видяха и бледия като смъртта мъж, който влачеше Мерилин Уорлъски.

Настана истински ад. Хората се развикаха, разтичаха се, някои не можеха да помръднат от ужас или се свличаха на пода, прикривайки главите си с ръце. Но най-силното, това, което всички щяха да запомнят невероятно ясно, беше миризмата на кръв. Тя изпълваше въздуха, изпълваше дробовете им.

Отвличаха човек — не случаен пътник, а Мерилин Уорлъски.

Савич, най-накрая освободен от викащите цивилни, видя мъжа — би разпознал това лице, където и да е. Беше лицето на Тами Татъл, но не съвсем. Не, не беше възможно! Той обаче можеше да се закълне, че именно мъж държи ножа до гърлото на Мерилин и че има две ръце, защото със собствените си очи виждаше тези две ръце. Трябваше да е някой друг, а не Тами Татъл, преоблечена като мъж. Някой, който изглежда като Тами, за да го заблуди. Но как този луд се бе озовал толкова близо до Вирджиния и Мерилин, как никой не го бе забелязал? Изведнъж всичко му се стори пълна нелепица.

Агентите сграбчваха туристите, които още стояха прави, и ги натискаха да лягат на пода, за да си разчистят пътя към мъжа и неговата заложничка.

Един местен полицаи, съвсем млад, стигна пръв до тях. Извика на мъжа да спре и стреля във въздуха.

Мъжът спокойно се обърна към полицаия, извади един зигзауер от джоба си и го простреля в челото. После се обърна и като че ли забеляза Савич, който беше поне на петдесет крачки от него. И извика:

— Ей, това съм аз, Тими Татъл! Здравейте всички!

Савич знаеше, че снайперистите, които са се прицелили в Тами Татъл, много скоро ще влязат в действие.

Той се плъзна зад гишето на „Карибиан Еърлайнс“, последван от десетина агенти, и продължи да се придвижва към Тими Татъл.

Отекнаха три изстрела. Високи, ясни, пронизителни. Бяха снайперистите, а те нямаше да стрелят, ако не виждаха добре Тими Татъл.

Савич вдигна глава. Знаеше, че не може да е на повече от двадесет крачки от Тими Татъл. Но не го виждаше. Да не би да са го пропуснали?

Отекнаха още пет-шест изстрела, чуха се писъци, дълбоки стонове, крясък на уплашени хора.

Савич почувства нещо, нещо силно и се обърна бързо. Видя Шерлок на около десет крачки, точно вляво от него заедно с трима други агенти, тъкмо се надигаше, насочила зигзауера си към мястото, където само преди секунди бяха Тими Татъл и Мерилин. Изглеждаше толкова смутена, колкото се чувстваше и той. Успя да се въздържа да не ѝ викне да отстъпи назад, за бога, само да не се доближава, защото не иска да ѝ се случи нещо. Но кой може да я нарани. Мъж, който всъщност не е мъж, някакъв призрак, изскочил от побъркания мозък на Тами Татъл?

Савич зърна как някаква дреха се мярка пред погледа му, подуши миризмата на кръв и разбра, че това е Тими Татъл. Затича, колкото можа по-бързо към конферентната зала — единственото място, където Тими би могъл да заведе Мерилин. Ритна вратата.

Спря на място, насочил готовото за стрелба оръжие. В центъра имаше голяма правоъгълна маса и дванадесет стола, един проектор, факс и няколко телефона.

В стаята нямаше никой. Беше празна. Дори тук усещаше миризмата на кръвта на Вирджиния; би се заклел, че усеща тази миризма, натрапчива, удряща в носа, от която му ставаше лошо. Преглътна конвулсивно, преглеждайки всеки инч от стаята.

Тими не бе влязъл тук. Значи е в друга стая? Последван от агентите, изтича през фойето на летището и видя жена си с насочено оръжие да отваря врата с надпис „Охрана“.

Пресече за миг фойето и се озова там. Видя Шерлок, стоеше наред стаята, а тримата агенти, пръснати ветрилообразно зад нея, внимателно оглеждаха всичко. Шерлок не правеше нищо, взираше се мълчаливо в единствения огромен прозорец, който гледаше навън.

Обърна се бавно и го видя застанал в рамката на отворената врата, с агентите зад гърба си, как я гледа с потресени и изплашени

очи. Младата жена наведе глава настрани в безмълвен въпрос, после просто затвори очи и се свлече на пода.

— Шерлок!

— Господи, ранена ли е?

— Какво се случи?

Тримата агенти се струпяха край тях.

Савич изкрещя:

— Погрижете се за нея! Конърс, провери всички! Дийвърс, Конлин, Марк, Ейбрам, тръгвайте с мен!

Чу един от агентите да вика след него:

— Тя диша, не виждам да е пострадала. Она не е влизал тук, Савич, нямаме представа къде е отишъл.

Прозорецът, помисли той. Шерлок се взираше в прозореца. Взе един стол и го запрати с все сила срещу огромното стъкло. Трясъкът, който последва, и купчината блестящи парченца опровергаха предположението, че Тими Татъл и Мерилин Уорлъски са минали оттам, защото стъклото беше цяло преди удара. Но това нямаше значение. Къде можеше да отиде Тими Татъл? Претърсиха всеки инч, огледаха всички сгради, дори се вмъкнаха в хангара, където стоеше напълно готов за полет един самолет на „Америкън Еърлайнс“, поразпитаха пилота. Но Там или Тими Татъл не се виждаше никъде, както и Мерилин. Сякаш се бяха стопили във въздуха, без да оставят някакво доказателство, че са били тук, освен тялото на Вирджиния Косгроув, вече обезкървено, отпуснато на една страна, покрито с няколко одеяла, край което се суетяха местни полицаи. И онзи местен полицай, който бе застрелян в челото.

Когато Тими бе стрелял в полицаия, го бе направил с дясната ръка.

Савич бе прострелял Там Татъл в дясната ръка в онзи обор в Мериленд, близо до Плъм Ривър.

В болницата бяха ампутирали дясната ѝ ръка.

Запита се дали всички не полудяват.

Не, трябваше да има обяснение.

Някакъв мъж бе проникнал в летището, бе убил Вирджиния Косгроув и бе отвлякъл Мерилин. И никой не го бе видял, докато не бе хванал Мерилин за врата и не я бе повлякъл със себе си.

На никого не му се говореше. Всички на летището изглеждаха уморени и гледаха невярващо.

Савич и екипът му се върнаха в стаята на охраната. Шерлок още беше в безсъзнание, бяха я завили с одеяло, местният лекар седеше на пода до нея.

Мълчанието натежаваше все повече. Джими Мейтленд седеше на един стол близо до Шерлок.

Савич погали жена си по косата и върху лицето му се изписа болка.

— Изглежда като заспала — каза лекарят, който се бе приближил към него. — Просто заспала. Скоро трябва да се събуди и ще ни каже какво е видяла.

— Разпространихме из целия остров описание на Тими Татъл — обади се Джими Мейтленд, — и на Мерилин Уорлъски. Тримата агенти, които бяха с Шерлок, не са видели нищо. Абсолютно нищо.

Савич кимна и докосна отново косата на жена си. Не мислеше, че някога вече ще се учуди на каквото и да било.

След няколко минути Шерлок отвори очи, огледа се и изненадващо се усмихна.

— Защо ме прегръщаш така, Дилън? Какво стана?

— Не си ли спомняш? — Говореше бавно, думите като че ли излизаха с неохота, може би защото не искаше никакъв отговор.

Тя затвори очи за миг, намръщи се и каза:

— Помня, че влязох в тази стая и трима агенти ме следваха. Нямаше никой. — Сви вежди. — Не, не съм сигурна. Имаше нещо... може би светлина... нещо... не си спомням.

— Когато влязох, ти стоеше на място и се взираше в този огромен прозорец. Другите агенти претърсваха стаята. Но ти не помръдваше. После изведнъж се строполи.

— Видя ли Тими Татъл или Мерилин? — запита Джими Мейтленд.

— Тими Татъл — проточи Шерлок, — да, тоя луд, бял като стена, да, спомням си. Беше сграбчил Мерилин за врата... с нож, да, имаше нож. Ужасих се, когато видях Дилън да влиза след него в оная конферентна зала.

— Видяла си Тими да влиза в конферентната зала?

— Така мисля. Но това не може да бъде. Не е ли влязъл тук?

— Не знаем. Никой от агентите не го е забелязал тук — каза Савич. — Не, Шерлок, няма нищо. Сега си почини. Може би ще си

спомниш някакви подробности, когато се справиш. Главата боли ли те?

— Да, малко. Защо?

— Чувстваш ли се изтощена? Сякаш си прекалила с алкохола?

— Ами, да, май това е, което наистина чувствам.

Савич вдигна очи към Джими Мейтленд.

— Всички, с които говорих, агенти и цивилни, всички до един се чувстват така.

— Шерлок — приближи се към тях Мейтленд, — защо точно ти припадна? Сигурно си видяла нещо.

— Мисля, сър. Опитвам се да намеря смислено обяснение.

По лицето ѝ премина тъмна сянка, но тя тръсна глава решително, сякаш да изгони неприятните мисли. Дилън отново я притисна към себе си, пазейки я, но без да знае от какво.

Тогава тя се дръпна леко от него и изрече с убеден глас:

— Дилън, добре съм, наистина. Имам много над какво да мисля.

Случи се нещо наистина странно, нали?

— Така е.

— Той е тук, някъде дълбоко в мозъка ми и ще го измъкна.

20.

Юрика, Калифорния

Мори Джоунс се вгледа в младата жена, която го бе повалила и по дяволите, бе го наранила, преди да успее да се омете. Направо не можеше да повярва. Беше слаба, изглеждаше като някаква малка наивница с русата си коса и сините си очи и с това невинно лице на типична малка бяла англосаксонка. А проклетият адвокат дори му бе казал, че тя се възстановявала от тежка операция! Така му беше сритала задника... наистина му се щеше да ѝ стовари в лицето един юмрук. По дяволите, този път дори щеше да го направи безплатно. Обърна се към Саймън:

— Казахте, че нямам нужда от адвокат и че искате само да поговорите с мене... Имали сте нещо, което да ми предложите, нещо, което не съм можел да откажа. От прокуратурата ли сте?

— Не — каза Саймън, — но имам одобрението на прокурорите. Виждам, че си спомняте госпожица Савич.

— Не, подочух, че се казвала Фрейзър. Знам, че е така, защото това е фамилията на оня, когото ще съдя, задето ме нападна.

Лили му се усмихна широко.

— Хайде, опитай се мене да осъдиш, момче, и пак ще ти смачкам физиономията. Какво мислиш?

Тя изпука с кокалчетата на пръстите си и Мори Джоунс настръхна от този пукот; мразеше го, защото, когато беше момче, а баща му биваше пиян, непрестанно правеше така.

— Стига — каза Мори, взирайки се в ръцете ѝ. — Ченгетата защо са ви пуснали тук?

Тя отново изпука с кокалчетата си, нещо, което правеше много рядко след онези отдавнашни времена, когато беше букмейкър и някое хлапе от друг квартал заплашваше да навлезе в територията ѝ.

— Какво става, Мори? Да не би да се страхуваш от мене?

— Я, млъквай, кучко.

— Наречи ме още веднъж кучка и ще те накарам да си глътнеш езика.

Усмихна му се сладко, а по бузите ѝ цъфнаха трапчинки.

— Добре, стига — възпря я Саймън. — Виж, Мори, искаме да ни кажеш кой те е наел. Това може да ти спаси живота.

Мори започна да си подсвирква някаква весела песничка.

Лили се разсмя.

— Хайде, Мори, стига толкова. Имаш ли мозък в главата си? Ако имаш, използвай го. Хърман Монк е мъртъв, прострелян три пъти в гърба.

— Не познавам никакъв Хърман Монк. Звучи ми като педераст. Не го познавам.

Това можеше и да е истина. Саймън поде:

— Монк беше подозрителен. Той е мъртъв. Ти също си подозрителен, Мори. Я си помисли само за твоя адвокат. Кой е той? Кой го е изпратил? Кой му плаща хонорара? Мислиш ли, че наистина иска да ти помогне? На тебе!

— Аз го наех. Той ми е добър приятел, пийваме си заедно. Гледаме мачовете в бара на Сам, нали знаете, на Клиф Стрийт.

Лили изрече, потропвайки с пръсти по плота, който я отделяше от Мори:

— Той те будалка, Мори. Толкова ли си глупав, че не можеш да го разбереш? Знаеш ли, че е казал на шерифа, че поема случая ти безплатно?

— Искам цигара.

— Не се прави на ударен. Искаш ли да умреш след няколко часа? Каза, че те е поел безплатно, защото имал добро сърце. Искам да си помислиш за това. Какво ти обеща адвокатът ти?

— Каза, че излизам още днес оттук.

— Да, и ние това чухме — добави Саймън и това беше самата истина според лейтенант Добс. Съдията бе готов със заповедта за освобождаване. — Знаеш ли какво ще стане после?

— Да, ще ида да си пийна една бира.

— Възможно е — каза Лили. — Надявам се наистина да ти се услади, Мори, защото утре сутрин ще си мъртъв. Тия хора мразят в плановете им да има слаби места.

— Че кой пък беше тоя педераст Монк? — ухили се Мори.

— Кураторът на музея — обясни Лили, — където висяха картините на баба ми. Беше част от групата, която поръча да се направят фалшификати на четири от платната, които са сложили на мястото на оригиналите. Когато историята се разчу, когато стана ясно, че положението излиза от контрол, го намериха застрелян в гърба. Затова искаха да убият и мене. Картините бяха моя собственост и аз направих точно това, което те знаеха, че ще направя, разбутах гнездото на осите и разбрах кой ми е откраднал картините. Питам се колко ли време ще мине, преди да те застрелят, Мори?

— Ще напусна града.

— Добра идея — намеси се Саймън. — Но виждам два големи проблема. Първият е, че все още си в затвора. Значи адвокатът ти казал, че ще те измъкне оттук? Кой ще ти плати гаранцията, Мори, това е вторият ти проблем. Твоят безплатен адвокат ли? Възможно е, с всичките тия пари от хората, които са те наели. Затова да предположим, че ще излезеш оттук, какво ще правиш после? Ще се скриеш и ще чакаш да те убият ли?

Мори, изглежда, започна да му вярва, Саймън разбра това. Изчака миг, преди да добави:

— Излиза, че мога да ти реша и двата проблема.

— Как?

— Госпожица Савич ще се откаже от обвиненията си срещу тебе и ние ще те изкараме оттук, без твоят адвокат да разбере. И за да подсладим сделката, ще ти дам петстотин долара. Това ще те отведе далече от цялата мръсотия тук, ще ти даде нов старт. В замяна ти ще ми кажеш името на човека, който те е наел.

— Ще я осъдя още като изляза оттук — озъби се Мори. — Петстотин долара, а? Бива си ги тия парички.

Предчувствията на Саймън се оправдаваха. Той знаеше, че ще хване Мори в капана си. Само още една примамка. Включи скрития в джоба му диктофон.

— Нали разбираш, Мори, лейтенант Добс и прокуратурата всъщност не искат аз да правя сделки с тебе. Трябваше да ги уговоря да се съгласят. Искат да те осъдят и да те тикнат задълго в затвора. Скоро ще си мъртвец, Мори.

Преговорите продължиха още само три минути. Саймън се съгласи да му даде осемстотин долара, Лили се съгласи да оттегли

обвиненията, а Мори се съгласи да им каже името.

— Искам да я видя да подпише документите, искам да видя и парите, преди да направя нещо.

Лейтенант Добс и прокуратурата не бяха във възторг, но знаеха, че Мори е дребна риба в сравнение с онези, които го бяха наели.

В присъствието на лейтенант Добс, на помощник-прокурора, на един детектив и двама полицаи, Лили подписа, че оттегля обвиненията срещу Мори Джоунс, на двадесет години.

Когато отново останаха сами, Мори се облегна на стола:

— Сега, шефе, дай ми парите, преди да кажа още една дума.

Саймън стана, извади портфейла от задния си джоб и измъкна всичките пари от него. Осем стодоларови банкноти и една от двадесет.

— Добре, че не ме ошушкваш съвсем, Мори. Оценявам това. С тая двадесетачка ще си купим няколко такос с Лили.

Мори намигна одобрително, когато Саймън побутна към него стодоларовите банкноти.

— А сега разказвай, Мори.

— Не мога точно да ви кажа име. Ей, не, не си взимай парите. Но имам нещо, което ще ви свърши работа. Виж, тя ми се обади. Оная жена с много ясен акцент, чисто южняшки, нали разбирате? Говореше гладко и много бавно. Не си каза името, произнесе единствено името на Лили Фрейзър. Описа я, каза ми къде е отседнала и нареди бързо да се справя с нея. Отидох в банката, взех парите и после тръгнах да си свърша работата. — Той вдигна очи към Лили. — Но не стана така, както мислех.

— Защото не те бива, Мори.

Мори се надигна от стола. Дежурният полицай, облегнат до стената, пристъпи напред. Саймън вдигна ръка.

— Колко ти плати тази жена, за да убиеш Лили?

— Даде ми хиляда като за начало. После щеше да ми даде още пет хиляди, когато всичко свърши и се разчуе по новините.

— Тая работа не е хубава, Саймън. — Лили се вгледа в Мори. — Само шест хиляди долара ли струвам?

Мори се усмихна.

— Това е. Нали разбирате, щях да го направя и за по-малко, ако ви познавах тогава.

Саймън разбра, че Лили се забавлява. Побутна я с коляно.

Но тя още не бе свършила.

— Това, което ти направих, беше абсолютно за без пари.

Саймън леко мръдна глава към нея.

— Коя банка, Мори?

— Първо ми дайте парите.

Саймън бутна парите съвсем близо към него. Мори стрелна ръка към тях. Затвори за миг очи, опипвайки банкнотите като плътта на млада любовница.

— „Уелс Фарго“ — изрече накрая, — на ъгъла на Първа и Пайн. Парите бяха там на мое име.

— Не запита ли кой е внесъл тия пари на твое име?

Мори поклати глава.

— Благодаря, Мори — каза Лили и се изправи. — Лейтенант Добс смята, че ще излезеш днес следобед. Съгласи се да не казва на адвокатата ти. Един съвет от мене — махай се оттук. Този път няма защо да се плашиш от мене. Жената, която те е наела... има голяма вероятност да иска смъртта ти и е напълно способна сама да те очисти.

— Знаеш ли коя е?

— Да — каза Лили, — знаем я коя е. Ще те излапа с рохки яйца на закуска. А какво стана с хилядата долара, които ти е дала?

Мори плъзна поглед настрани.

— Не ти влиза в работата.

Лили се разсмя и го заплаши с пръст.

— Профукал си ги на покер, нали?

— Не, по дяволите. На рулетка.

Кларк Хойт ги чакаше в канцеларията на лейтенант Добс. Беше скръстил ръце на гърдите си. Изглеждаше странно.

— Обади ми се Савич. От Сейнт Джон, Антигуа. Каза да ти предам, че скоро в медиите ще се разчуе една невероятна история, но той и Шерлок са добре. Изглежда, Тами Татъл се е докопала до Мерилин Уорлъски и са изчезнали. Разигравали са се страшни неща на летището. Според Савич операцията е била пълно фиаско.

— Антигуа ли? — каза Саймън. — Предполагам, че не е могъл да ни каже, че отива там.

Лили се намеси, поклащайки глава.

— Сигурна съм, че тая история хич не му харесва.

— Савич не ми разказа никакви подробности, каза, че пак ще се обади довечера. Съобщих му къде сте двамата сега. Добре, няма ли да изплюете камъчето и да кажете кой е наел Мори?

— Да — добави лейтенант Добс, влизайки в канцеларията си. — Кой беше, все пак?

— Свекърва ми — произнесе Лили. — Няма никакво съмнение, че е била Шарлот.

Лейтенант Добс поклати глава.

— Разбирате обаче, че все още не можем да повдигнем обвинение. И Хойт, и аз разпитвахме семейство Фрейзър — и тримата поотделно. Винаги в присъствието на адвоката им Брадли Абът, истински кучи син. Семейство Фрейзър отказаха да отговарят на въпросите. Абът ни прочете тяхното изявление. И тримата твърдят, че нашите обвинения са глупости. Съжаляват за господин Монк, но нямат нищо общо със случая и всички само сме си губели времето. Освен това, Лили, казаха ми, че ти си била побъркана, че си щяла да направиш какво ли не, за да им отмъщаваш, но не знаят защо, само че никой нямало да ти повярва, дори една дума. Трябват ни повече доказателства, преди да ги призовем отново за разпит.

Хойт поде, обръщайки се към Саймън и Лили:

— Ще пуснем двама агенти с Мори Джоунс. Лейтенант Добс няма проблем с това, особено сега, след като не му достигат полицаи. Няма да го изпускаме из очи това момченце.

— Добре — каза лейтенант Добс. — Сега ме чака друг случай. И той е свързан с убийство. Що се отнася до вас, Лили, при вас поне не успяха.

— Ако нямате нищо против, лейтенанте — намеси се Саймън, — бих искал да отида до „Уелс Фарго“, да проверя дали някъде е записано кой е дал на Мори хилядата долара, за да очисти Лили. Няма да е много лесно, но си струва да опитам.

— Само хиляда долара? — изуми се лейтенант Добс. — На толкова ли е оценила Лили?

— О, не — каза Лили, — аз струвам доста повече. Били са предвидени и още пет хиляди долара, след като работата бъде свършена докрай.

— Добре — каза Саймън, — хайде да потегляме.

Двамата се отправиха към изхода. Погледът на Лили попадна върху тъмната му коса. Странно как не бе забелязала досега малките къдрави кичурчета, които се извиваха на врата му.

— Виж ти — промърмори тя и отклони погледа си.

Саймън я изгледа изпитателно.

Благодарение на присъствието на Хойт, в банката „Уелс Фарго“ не им създадоха затруднения. Един от вицепрезидентите се разрови в компютъра и извади разпечатка от трансакциите за деня, когато Мори бе нападнал Лили в автобуса.

Господин Тремпани вдигна глава.

— Много странно. Парите са били преведени на Мори Джоунс от една компания, наречена „Трилайт Инвестмънтс“. Да сте чували за нещо такова?

— „Трилайт“? — каза Лили. — Не си спомням Тенисън да е споменавал такава компания.

— Кой са те? — запита Хойт.

— Имаме само банковата им сметка в Цюрих, Швейцария. Записано е „Трилайт Инвестмънтс“ и „Хабиб Банк АГ“, на Вайнбергщрасе 59.

— Става все по-любопитно — забеляза Саймън.

— Ще се обадя на Интерпол — каза Хойт, — ще помоля да проверят. Но не разчитайте на бърз успех. Швейцарците си държат устите запечатани. — Замълча за миг. — Подозираш някого, нали, Саймън? И не само семейство Фрейзър. Кого?

— Ако собственик на „Трилайт Инвестмънтс“ е швед на име Олаф Йоргенсон, много подозрения биха се потвърдили — рече Саймън.

— Ясно — въздъхна Хойт. — Той е колекционерът, нали? Така всичко се свързва с картините на госпожица Савич. Вие мислите, че той е дал поръчката?

— Възможно е — допусна Саймън.

Лили го изгледа възмутено.

— Повече от възможно, Кларк. Обади ни се по клетъчния веднага щом разбереш нещо, нали?

— А вие ми обещавайте да не вършите глупости — заплаши ги с пръст Хойт. — Това означава да не се срещате с Шарлот Фрейзър, ако и аз не съм с вас.

Хемлок бей, Калифорния

Лили посочи аптеката „Булок“ и Саймън спря на паркинга пред съседното ателие за химическо чистене. Един старец се взираше към тях от голямата витрина, на която висяха три персийски килима, вероятно току-що почистени.

След десетина минути Лили излезе от аптеката с малък хартиен плик. Отпусна се на седалката до шофьора и си пое дълбоко дъх.

— Толкова красиво градче — изрече тя. — Винаги съм го харесвала. Можеш да помиришеш океана, да усетиш лекия дъх на сол по кожата си. Невероятно е.

— Да, съгласен съм, градчето е хубаво и въздухът мирише добре. Но все пак какво стана?

— Уф, ей сега ще ти разправам.

В аптеката имало десетина души и като я видели, си зашепнали, прикривайки се с ръка. Отстъпвали назад, когато минавала покрай тях, не отвръщали на поздрава ѝ. Лили наистина почувствала облекчение, когато господин Булок-старши ѝ кимнал приветливо, явно той бил избран за говорител. Погледнал я в очите, преди да ѝ подаде поискания от нея аспирин, и казал:

— Всички наистина съжаляваме, че отново се опитахте да се самоубиете, госпожо Фрейзър.

— Не съм правила такова нещо, господин Булок.

— Чухме, че сте обвинили доктор Фрейзър и сте го изоставили.

— Така ли смятат всички?

— Отдавна познаваме семейство Фрейзър, госпожо. Много по-отдавна, отколкото познаваме вас.

— Всъщност, господин Булок, истината няма нищо общо с това, което са ви казвали. Някой вече за трети път се опитва да ме премахне.

Той поклатил глава, размахвайки аспирина, и казал:

— Нужно ви е нещо по-силно от това, госпожо Фрейзър. Доста по-силно. Никога няма да доживеете до моите години, ако не се погрижите сега.

— Защо не поговорите с лейтенант Добс в Юрика?

Той само я погледнал, без да казва нищо. Лили не сметнала, че е необходимо да спори със стареца, за да променя мнението му, и то

пред публика от десетина души, затова просто платила и си тръгнала. Явно тези хора я мислеха за едно нещастно, болно създание.

— Е, това е. Не че е нещо ново. — И тя поклати глава. — Не е ли интересно, че никой не пожела да говори с мене — поде тя отново, — освен господин Булок. Другите се задоволиха да слушат.

— Но градчето все пак си е хубаво. Тенисън, маминка и татенцето са си отворили доста работа — отбеляза Саймън. — Да вземем да обядваме, а?

След като хапнаха, Лили каза:

— Искам да посетя дъщеря си, Саймън.

В първия момент той не разбра. Тя усети това и продължи, а в очите ѝ напиреха сълзи:

— На гробището. След като си замина, знам, че доста време няма да идвам тук. Искам да се сбогувам.

Саймън не искаше да я пусне сама. Не беше безопасно. Когато ѝ го каза, тя само кимна. Спряха при малко цветарско магазинче в края на Уипъл Авеню — „Цветята на Моли Ан“.

— Хилда Гадис е собственичка на „Цветята на Моли Ан“. Прати много красив букет жълти рози за погребението на Бет. Бет обичаше нарциси.

Не каза нищо повече в следващите минути, преди да стигнат гробището, близо до презвитерианската черква. Беше красиво разположено в една долчинка, обрасла с канадски ели и смърчове, запазено от океанските ветрове.

Той тръгна заедно с нея по тясната пътека, която се отклоняваше надясно. Красиво резбован бял мраморен камък, на него беше издълбана фигурата на ангел с широко разперени ръце. Отдолу беше изписано името на Бет, рождената дата, датата на смъртта, а най-отдолу думите „Даде ми неизмерима радост“.

Лили заплака беззвучно. Саймън я видя как се отпуска на колене и подрежда цветята върху плочата.

Искаше да я утеши, но разбра, че в тези мигове би искала да е сама. Обърна се и се отправи към взетата под наем кола. Клетъчният му телефон иззвъня.

Беше Кларк Хойт. Гласът му звучеше възбудено.

21.

Сейнт Джон, Антигуа

Савич нямаше какво повече да прави в Антигуа. Тими Татъл — с две здрави ръце — беше отвлъкъл Мерилин и Савич не искаше дори да помисли какво прави той с нея сега.

А може би я бяха отвели двама души — мъж с див поглед, черна коса и две ръце и жена с една ръка и лудост в погледа.

Савич не можеше да се понася. Беше изпуснал Мерилин, беше допуснал да убият агент на ФБР и местен полицаи, беше всял истински хаос на острова. Знаеше, че безжизнените очи на Вирджиния Косгроув и дългата червена рана, зейнала върху гърлото ѝ, ще му се привиждат още дълго време.

— Не се поддавай на вината, Савич — хвана го за ръката Джими Мейтленд, мъчейки се да го успокои. — Нали аз одобрих всичко, което ти направи. Но нещо се случи, нещо стана. И ти сега трябва да продължиш.

Мейтленд поклати глава, прокара пръсти през посивялата си коса и я разроши.

— Господи, не ми го побира умът. Но какво друго бихме могли да направим? Мисля, че трябва да се върнем у дома. Вини Арбъс остава с екипа за бързо реагиране, ще продължат да търсят Мерилин заедно с местните отряди за съдействие на полицията. Всичко ще се уталожи, ще се разплете. Има обяснение, трябва да има.

Савич не изпускаше Шерлок от очи. Не след дълго усети, че тя е някак си различна — по-тиха, съсредоточила вниманието си някъде другаде. Погледът ѝ беше далечен и унесен. За какво ли мислеше?

Трябваше да се разместят купища, пластове предразсъдъци, да се дадат обяснения, но всеки избягваше необяснимото, защото се стъписваше пред факти, в които не откриваше смисъл и човешки поглед. А като капак на всичко, нямаше и следа от мъжа, който беше отвлъкъл Мерилин Уорлъски от летището на Сейнт Джон.

Когато се върнаха във Вашингтон, Савич побърза да отиде във фитнес залата — имаше нужда да свали натрупаното в мускулите напрежение, да изхвърли съмненията. Беше сигурен, че го чакат нови изпитания.

Когато прекрачи прага на дома си, се чувстваше толкова изтощен, че всяка стъпка му се струваше невероятно мъчение; но синът му имаше явно други планове — вкопчи се здраво в панталона му и надигна главичка. Савич реши да го вземе, но Шерлок го възпря:

— Не, чакай малко.

Детето дръпна силно крачола на баща си и успя да се понадигне малко. Вдигна усмихнато личице към баща си, после полека повдигна единия крак, а след това другия.

Всичките въпроси, които чакаха отговор, цялото усещане за провал се стопиха за миг. Савич извика от възторг, грабна сина си, подхвърли го във въздуха и не престана да го хвърля, докато Шон не започна да пищи едновременно от радост и от страх.

Вечерта в леглото Шерлок сгуши глава на рамото на Савич и прошепна:

— Шон ни връща смисъла, нали?

— Да. Бях готов да се строполя от умора, когато се прибрах, а той ме накара да забравя всичко и да се смея.

— Недей да се чувстваш виновен. Трябваше да видиш детегледачката — беше толкова горда с постижението на Шон — едно повдигане на крачето, после другото, всичко е записала с камерата. Колко много губят родителите, когато не са с децата си! Само си помисли — първа усмивка, първа дума, първа крачка. Всичко е за първи път, никой миг няма да се повтори. Разбираш какво искам да ти кажа.

Савич положи ръка на кръста ѝ, погали я леко, стори му се отслабнала, после целуна челото ѝ, отпусна се отново по гръб и се загледа в тъмния таван.

— Дилън?

— Хмм?

— Искан Шон да си легне, за да можем и ние да се отпуснем.

— Какво си искала, скъпа?

— Спомних си нещо, което се случи в онази стая на летището. — И тя си пое дълбоко дъх.

Хемлок бей

— Няма да повярваш, Саймън! — поклати глава Хойт.

— Я виж ти! И какво точно, Кларк?

— Лейтенант Добс...

Саймън дочу шум, може би разместване на задната седалка на колата, но в момента, в който разбра, че става нещо, усети как някакъв извънредно твърд предмет се стоварва по дясното му слепоочие. Свлече се върху волана и натисна с чело клаксона. Той изписука.

— Саймън! Саймън, къде си? Какво стана, по дяволите?

Лили чу клаксона. Това май беше тяхната наета кола. Но нали Саймън е там?! После разбра, че става нещо много лошо. Бързо скочи и изтича по алеята към паркинга за посетители. Чу мъжът да набира скорост зад нея, беше само един; долови хрущенето на чакъла под краката му.

Затича се още по-бързо, обиколи паркинга и се втурна към гъсталака от канадски ели и смърчове. Летеше като светкавица.

Чу мъжът да вика, явно имаше съучастник. Какво ли бе станало със Саймън? Клаксонът още писукаше, но сега се чуваше по-отдалече и тя осъзна, че той може би е паднал върху волана. Дали не беше мъртъв? Не, не може да бъде, просто не може.

Тичайки сред дърветата, стигна до проклетата стръмна скала, която вървеше с цели мили на север. И преди беше идвала тук, нямаше никакъв изход. Какво да направи?

Затича се по ръба на скалата, все се надяваше, че ще открие начин да се спусне надолу, когато намери пътека, няколко ярда по-нататък, преди скалата внезапно да се извие навътре, може би поради слягане или дългогодишна ерозия. Пътеката бе стръмна и криволичеща, но тя пое по нея без колебание. Отпред имаше само празно пространство, осеяно с редки дървета. Сигурно щяха да я хванат и да я застрелят. Може би долу на плажа имаше някой. Каквото и да е, всичко беше по-добро от това да стои тук като лесна мишена.

Пътеката беше стръмна и се наложи да забави ход. Спъна се няколко пъти, последния път трябваше да сграбчи един храст, израснал отстрани на пътеката, за да не падне. Усети тръните, които се забиваха в дланите и пръстите й.

Над главата ѝ се носеха птичи крясъци.

Знаеше, че сега мъжете са горе, в началото на пътеката. Следваха я. Дали на плажа имаше някакво място, където да се скрие — каквото и да е, само да не я видят.

Дъхът ѝ излизаше на къси, неравни тласъци. Един шев от операцията я дръпна рязко, може би се беше скъсал? Тя не му обърна внимание. Трябваше да бъде спокойна, да се контролира.

Не откъсваше очи от виещата се пътека. Нямаше ли да свърши най-послед този кошмар? Погледна нагоре — непознатите мъже я викаха, уверяваха я, че няма да ѝ сторят нищо лошо.

Изтича още няколко крачки, преди да чуе изстрела. Куршумът рикошира само на един фут вдясно от нея и от скалата се разхвърчаха парченца — ситни и остри. Едно я удари в крака, но не успя да пробие джинсите.

Лили хукна надолу отново с всички сили, сви наляво, после надясно, без да спира, докато най-накрая кракът ѝ стъпи върху твърдия пясък на плажа. Осмели се отново да погледне назад към върха на скалата, един от мъжете се затича след нея. Другият я вземаше на мушка. Беше пистолет, надяваше се от това разстояние да не я улучат.

И този път извади късмет — от трите изстреляни куршума никой не я достигна.

Тя се спъна в изкривено парче дърво, изхвърлено от прибоя, и полетя надолу. Приземи се по корем, опряла ръце в пясъка, за да запази лицето си. Пред очите ѝ се ширеше само мокър пясък, довлечени от прибоя дървета, водорасли...

Остана така за миг, поемайки си дълбоко дъх, и усети как дърпането от операцията отслабва. Отново се изправи. Мъжът се спускаше надолу по пътеката, но не внимаваше къде стъпва. Беше едър, не в особено добра форма. Носеше очила, подобни на водолазни, затова тя не успяваше да различи чертите му. Гъста светлокафява коса се спускаше над челото му, в дясната ръка държеше пистолет. Тя го видя как се спъва, размаха ръце във въздуха, за да запази равновесие, но не успя. Прекатури се с главата надолу по пътеката и се стовари на земята, без да помръдне. Пистолетът! Пистолетът му беше единственият ѝ шанс. Беше го видяла да отхвърква. Моментално притича, грабна огромно парче дърво, но то беше прогнило, нямаше да ѝ свърши работа. Огледа се — очите ѝ се спряха на един камък. Наведе

се над мъжа и с всичка сила го удари с камъка по главата. Промуши ръка в якето му и от джоба му извади портфейла. Напъха го в собствения си джоб. Пистолетът лежеше на около пет-шест крачки на пътеката върху купчина камъни.

Мъжът на върха на скалата викаше и стреляше, но тя не му обърна внимание. Грабна пистолета, обърна се и затича с всички сили по плажа.

Вашингтон

Савич усети как сърцето му започва да бие по-силно под дланта на жена му. Обърна се, запали лампата на нощното шкафче и се взря в лицето ѝ:

— Разкажи ми.

— Помня, че се изплаших за тебе, когато те видях да влизаш в конферентната зала. После съм сигурна, че видях Тими Татъл да влачи Мерилин към стаята на охраната от другата страна на коридора. Изтичах в стаята, трима агенти ме следваха. Стаята беше празна. Поне така си помислих отначало. Видях ярка светлина, Дилън. Едва не ме ослепи и кълна ти се, поради някаква причина не успях да мръдна. Светлината беше точно пред онзи голям прозорец и знам, че видях Тими и Мерилин в центъра на тази светлина. Чух как агентите си викат един на друг. Разбрах, че не виждат това, което аз виждах. Но още не можех да помръдна. Бях прикована на място, като хипнотизирана. После Тими Татъл стисна Мерилин за врата и...

— И какво?

— Дилън, не съм луда, кълна се. Той я притегли към себе си.

— Знам.

— Просто изчезнаха. Докато бяха точно пред мене, изведнъж се озоваха пред прозореца, който беше облян в бяла светлина. После отстъпиха назад през тази бяла светлина и накрая изчезнаха. Всичко като че ли се затвори. Това си спомням.

— Добре, Шерлок — погали я Савич. — Много добре. Това идеално се съчетава с останалото. На всички ни се струва съвсем логично да предположим, че Тами Татъл използва някаква масова хипноза. Нали се сещаш как Дейвид Копърфийлд мина през Великата

китайска стена? Как накара да го разрежат на две пред милиони зрители, повечето от които пред телевизорите?

— Да, да, разбирам какво искаш да кажеш. Мислиш ли, че Тами притежава това умение?

— Изглежда логично. Той или тя беше с Мерилин, а после изведнъж изчезнаха. Мисля, че е направила цялото това представление, за да ни покаже, че си имаме работа с майстор. Знаеш ли какво още си мисля? Мисля, че Тами е знаела, че се опитвам да я примамя в капан и използвам Мерилин. Знаела е, че ще бъдем на летището и ще я чакаме. Била е готова за нас. Освен това, мисля, че тя наистина иска ние да повярваме, че всичко, което сме видели, е било свръхестествено, че не се побира в подредените ни мозъци. Тя просто е много, много добра. Искаше да ни обърка, да ни парализира. Чудя се обаче защо не се опита да ме убие.

Шерлок се дръпна леко и прокара пръсти по лицето му.

— Мисля, че е защото не е успяла да стигне достатъчно близо до тебе. Все си мисля за това, Дилън, и не знам защо, но ми се струва, че ти си един от малкото, които Тами не е успяла да хипнотизира или да накара да повярват в някоя илюзия, когато се приближат до нея. Ако тя не може да се приближи достатъчно до тебе, без ти да видиш какво точно представлява, тогава тя не може да те убие.

— Искаш да кажеш, че ако съм бил достатъчно близо до нея, съм щял да видя не Тими, а всъщност Тами?

— Да, така ми се струва. Ако тя не може да се доближи достатъчно до тебе, без ти да я видиш точно такава, каквата е, тогава тя знае, че е в неизгодно положение. Когато я откри в онзи обор в Мериленд, на какво разстояние беше от нея?

— Може би на седем-осем метра.

— И тя не се промени?

— Да. Викаше гоулите, но не се променяше. Когато я прострелях, видях как куршумът едва не откъсва ръката ѝ. Видях я да пада, чух я да вика от болка. Остана точно това, каквото беше и която беше.

— Значи на летището — каза Шерлок — просто не е могла да се доближи достатъчно до тебе, за да те убие. И е разбрала, че ако го направи, ще я видиш като това, което е в действителност, и ще я убиеш. Мисля, че се страхува от тебе.

— Джими Мейтленд ми звънна във фитнес залата — прекъсна я Савич — и ми каза, че Джейн Бит от психологическия допуска, че съществува някаква възможност Тами да притежава силни телепатични способности, освен уменията да създава илюзии.

— Искаш да кажеш, че тя има и този талант, и уменията да създава илюзии. Вероятно си прав. Тами е знаела, че ще я разкриеш. Знаела е и че ще доведеш Мерилин. Поради някаква причина е искала да си върне Мерилин. Надявам се, че я иска не за да я убие. Може наистина да я харесва. Може би Мерилин подхранва егото ѝ, кара я да се чувства силна, защото е много податлива на внушения. Тами може да накара Мерилин да види каквото поиска, да я накара да повярва във всичко, което ѝ каже. Нали ми каза, че Мерилин вярва на всяка дума на Тами?

— Така е, Шерлок, дори под хипноза Мерилин се плашеше от Тами и вярваше във всичко, което каза на доктор Хикс и на мене. Спомни си го като факт, затова със сигурност го вярва.

Савич отхвърли завивките и се изправи. Грабна дънките си и ги навлече.

— Ще се поразроя, със сигурност компютърът ще ми помогне.

Върна се към леглото, усмихна се на жена си, притисна я силно до себе си и започна да я целува. Но Шерлок знаеше, че мозъкът му работи на друга вълна и няма да се успокои, докато не получи отговор на въпросите.

— Няма да се бавя.

Тя се отпусна в леглото, загаси лампата на нощното шкафче, дръпна завивките до брадичката си и се усмихна в тъмното. В дневната Дилън вече мърмореше нещо пред монитора.

22.

Хемлок бей, Калифорния

Не се виждаха никакви пещери, нито дори вдлъбнатини в скалата, където Лили да се притаи и да ги причака. Единствено плаж, ширнал се до безкрайност, осеян с изхвърлени от прибоя дървета и купчини хлъзгави водорасли — неприятна изненада за човек, който тича.

Но имаше пистолет. Беше малък и грозен, но поне не беше беззащитна. Доколкото познаваше оръжията, а тя не ги познаваше особено добре, това беше пистолет за близка стрелба, безполезен на разстояние, но ако си достатъчно близо, можеш лесно да убиеш някого.

Слънцето се скри зад трупащите се облаци — кълбести, натежали от дъжд, и температурата спадна. Пороят се канеше да се излее всеки момент. Щеше ли да ѝ помогне или не? Не знаеше.

Трима ли бяха нападателите? Един да е останал при Саймън, а другите двама да са хукнали след нея? Възможно е да са били само двама и Саймън може да се оправи и да повика помощ... Даде си сметка, че не биваше да се отказват от помощта на ФБР... Сега щяха да си плащат скъпо и прескъпо за глупостта си.

Лили спря и се наведе. Опря ръце в бедрата си, защото едва се държеше права и си поемаше дъх на пресекулки. След малко реши, че е по-добре да легне под сянката на скалата. Отпусна се и погледна назад.

В този миг чу единия от мъжете да вика. Ръкомахаше нещо, после сви шепи около устата си:

— Лили Фрейзър! Хванахме Саймън Русо. Излез веднага или ще го убием. А теб ще пресрещнем от другата страна на плажа. Ще те хванем, а това, което ще ти сторим, не вярвам да ти хареса.

Тези думи я накараха да изтрезнее за миг — тя пое дълбоко въздух и се изправи. Мъжът говореше с подчертан акцент — метален, неестествен. Шведски! По дяволите, може би лично Олаф Йоргенсон е дошъл или е пратил приятелите си. Тя отново се затича, заобиколи

една малка издатина и вдигна очи. Беше открила как да избяга. Друга тясна пътека се виеше нагоре по скалата, приличаше много на онази, по която се бе спуснала. Две мили ли беше минала по плажа? Или три? Без да издава нито звук, се закатери по спасителната пътека, залавяйки се с ръце за скалите и храстите, за всичко, което можеше да я удържи, защото знаеше, че преследвачите ѝ няма да я видят, докато сами не заобиколят издатината.

Не е възможно да са убили Саймън. Оставили са го сам в колата. Ако има трети, който да го наблюдава, не могат да се свържат с него. Освен ако не носят клетъчен телефон. Но всички имат клетъчни телефони. О, Господи, само това не. Трябва да е някакъв блъф, със сигурност е блъф.

Тя се подхлъзна и видя как чакълът и дребните камъчета се отронват от склона и се сипят по плажа. Замря, после отново тръгна нагоре. Стори ѝ се безкрайно времето, за което стигна върха на скалата и се затича. Преследвачите ѝ скоро щяха да разберат накъде е отишла.

Трябваше да побърза. Много я болеше, но си мислеше за Саймън, за косата, която се къдреше на тила му, и се успокояваше, че нищо не може да му се случи. Тя нямаше да го допусне. Толкова много бе загубила в живота си, нямаше да понесе още една загуба. Стигна задната страна на гробищата, прехвърли се през желязната ограда и хукна по пътеката към паркинга за посетители.

Клаксонът вече не писукаше.

Още малко, още малко... Видя колата, но не виждаше Саймън. Приблужи се. Русо лежеше отпуснат на предната седалка, в безсъзнание. Или мъртъв.

Тя отвори вратата.

— Саймън! Събуди се, по дяволите! Събуди се!

Той изстена и бавно се изправи. Премига и накрая успя да я фокусира.

— Преследват ни. Двама мъже, въоръжени. Измъкнах се, но нямаме много време. Бързо се отмести, трябва да се махаме. Ще карам право към затвора, ще кажа на лейтенант Добс да ни заключи там. Това е единственото безопасно място на света. И никакви адвокати. Само лейтенант Добс. Ще се обадим на Дилън и Шерлок. Те ще измислят какво да направят, а ние сега трябва да се омитаме.

Докато говореше, успя да измести краката му от седалката и да го бутне на другата.

— Всичко ще бъде наред. Нищо не трябва да правиш, аз мога да карам. Само си почивай, Саймън.

— Не, Лили, никъде не отиваш. Вече — не.

Лили бавно се обърна в посока на сиропирания глас. Шарлот Фрейзър я гледаше немигащо, насочила дългоцевен пистолет към нея.

— Ти ни създаде твърде много притеснения. Ако не бях решила лично да наблюдавам всичко, щеше пак да избягаш. Винаги съм вярвала, че на третия път се случва чудо, и е точно така. Излизай от колата, скъпа. Веднага.

Лили не беше изненадана. Не, наистина. Не Елкът, а Шарлот. Едва не се усмихна. Шарлот не знаеше, че тя има пистолет. Дали щеше да се опита да ги убие тук, на паркинга на гробищата? Лили се доверяваше на инстинкта си, знаеше, че Шарлот е способна на всичко. Беше още свободна, а господин Монк бе умрял преди три дни.

Тогава видя мъжете, които тичаха към тях. Трябваше да побърза, да направи нещо. Отвори вратата и вдигна едната си ръка, криейки другата зад себе си.

— Къде е Елкът? — изрече тя, искаше да разсее Шарлот, поне за момент. — И тоя ваш прекрасен син? Който ме обича толкова много, че най-много от всичко желае да ме погребее? Не се ли навъртат тук наоколо в очакване на твоите заповеди?

— Не смей да говориш така за мъжа ми и сина ми...

Лили вдигна пистолета и стреля.

Вашингтон, главната квартира на ФБР

Оли Хамиш влетя в канцеларията на Савич.

— Пипнахме го! Пипнахме Антъни Карпели, познат още като Уилбър Райт. Беше точно там, в Кити Хок.

Коленичил пред паметника в Кити Хок, ние го хванахме, а той се свлече на земята и се предаде.

Савич беше толкова разсеян, че в първия момент не разбра за какво му говори Оли. После си спомни за гуруто от Тексас, който бе накарал своите последователи да убият двама помощник-шерифи и самия шериф, спомни си канадеца от сицилиански произход,

възпитаник на университета „Макгил“ и специалист по клетъчна биология. И изрече бавно:

— Седни, Оли. Казваш, че коленичил пред паметника? Като че ли му се молел?

— Точно така. Възможно е. Всички си отдъхнахме. Агентите вече празнуват, пият бира от единадесет часа сутринта. Хванахме го, Савич. Сигурно сега ще го върнат в Тексас и ще го опекат на електрическия стол.

— Може би не — каза Савич. — Спомни си, че няма пряка връзка с тези убийства, а само показанията на някаква жена, която му е сърдита.

— Да, Люрийн. Сигурно я държат като свидетелка. Хванали са още двама от хората на Уилбър — негови последователи. Всички мислят, че в крайна сметка тъкмо те ще му видят сметката. Поне го пипнахме и вече няма никого да убие. Ей, Савич, наистина трябва да се радваш. В края на краищата, ти наистина предвиди, че той сигурно ще се върне в Кити Хок.

Савич дотолкова бе затънал в случая с Тами Татъл, че не можа да изпита особена радост заради благополучната развръзка в случая Уилбър Райт. А това си беше победа, чиста победа. Той се насили да се усмихне на Оли:

— Доволен съм. Макс разкри още шестнадесет убийства в Югозападните щати, които вероятно са свързани с Уилбър. Местните отряди за съдействие на полицията трябва да бъдат задействани и да влязат в програмата. Дейн Карвър има грижата за случая. Сега, когато пипнахме Уилбър Райт, можеш да пратиш докторите при него, може би все пак ще открият какви са мотивите му.

— Не ми се ще да го разбера.

— За съжаление, съдебните заседатели ще искат да знаят. Срещни се с Дейн, разгледайте всички други подобни случаи, после разпитайте Уилбър.

— Знаеш ли, когато го заловихме, го погледнах, Савич, и се ужасих — не мисля, че някога съм виждал такъв мъртъв поглед, а съм виждал доста престъпници отблизо; но Уилбър беше направо страшен. Питам се какво ли вижда той с тия мъртви очи. Няма да се наложи да чакаме много, преди да го екстрадират в Тексас с достатъчно доказателства, за да му опекат задника.

— Бъди сигурен, адвокатите ще са против екстрадирането.

— Да, ще предпочетат щат, където няма смъртно наказание, но ако съберем достатъчно свидетелства, това няма да има значение.

— Справихме се добре, Оли. А сега двамата с Дейн довършете нещата, нали?

— Дадено. — Агент Оли Хамиш се наведе напред, стиснал ръце между коленете си. — Чух доста версии за това, което се е случило в Антигуа. Как върви разследването?

— В момента наши хора проучват откъде се е научила да създава илюзии, трябва да знаем на какво е способна, за да можем да се справим. Други са на летището в Антигуа, опитват се да разберат по какъв начин е успяла да се измъкне, разпитват персонала, свидетелите, претърсват корабите и чартърите.

— Има само една ръка — изрече Оли — и физически е зле, нали?

— Не знам доколко е зле. Нейният хирург каза, че ако е била получила инфекция, е щяла да умре за една седмица без антибиотици. Но ако няма инфекция, може да се оправи. Операцията е минала като по учебник. Поразпитах доктора дали някой е съобщавал за нещо особено, за някакви странни явления, дали са виждали Тами на място, където не е трябвало да бъде.

— Той дали те е разбрал какво му казваш?

— Да — изрече бавно Савич, — разбра ме. Каза, че са му съобщили, че Тами е станала и е отишла към банята в деня след операцията. Когато отишъл да я провери, тя лежала вързана за леглото и никой не му повярвал. После се случи това — тя избяга и пак никой не можа да разбере как. — Савич замислено поклати глава. — Оли, как са Марая и Джош? Той навърши две годинки, нали?

— О, тича из цялата къща, отваря чекмеджетата, думка по тенджерите. Но какво се е случило? Започнал си да ставаш сантиментален.

Савич се засмя. Обикновените, нормални човешки радости възвръщаха равновесието му и смисъла на живота. Той кимна на излизания си колега, после отново се обърна към компютъра.

Позвъниха му след един час. Забелязали Тами Татъл и Мерилин в Бар Харбър, Мейн. Един местен фотограф се обадил в полицията в Бар Харбър да каже, че тя му оставила един филм и щяла пак да дойде.

— Трябва да се доближа до нея! — промърмори Савич и забърза.
— Трябва да видя едноръката Тами, а не нещо, което тя иска да види.

— Моля те, не проявявай безразсъдство — викна след него Шерлок, но беше убедена, че не я е чул.

Савич и още шестима агенти наеха малък самолет и излетяха за Бар Харбър.

Отначало говореха за какво ли не. Сякаш се опитваха да се убедят сами, че това е обикновена, рутинна операция. Накрая Савич не издържа. Време беше да разкаже на всички с какво си имат работа.

Душевноболна убийца, вероятно илюзионистка, а може би и телепат. Никога не беше виждал нещо такова и се надяваше, че никога повече няма да види.

Е, сега поне всички знаеха онова, което и той знаеше. Дори да не му вярваха, бяха достатъчно умни да не го показват.

— Работата е там, момчета — обърна се той към всички, — ако се срещнете очи в очи с това създание — не играйте никакви игрички, дори не си мислете, че може да я заловите жива. Не вярвайте на нищо, което видите да става, стреляйте, без да се колебаете, и то на месо. Сега отивам във фотографското ателие, надявам се да не съм закъснял. После пак ще се съберем в местния полицейски участък да уточним нещата.

Запита се дали гоулите ще са с Тами, със своята върховна жрица, със своята богиня на смъртта.

Май започваше наистина да изпада в сантименталности. Всичко, което знаеше в действителност, докато влизаше в ателието „Хамлетс Пикс“ на Уескът Авеню, беше, че се радва, че Шерлок не е тук, че си е у дома на сигурно място с Шон.

Разговори се с фотографа от ателието, Теди Тайлър, за да разбере какво е казал на местните полицаи. Той повтори, че жената, чиято снимка Савич му показва, е дошла в ателието вчера в късния следобед. Той веднага се обади на полицията.

— Какво искаше?

— Даде ми някакъв филм, да го проявя.

Савич усети как сърцето му леко забързва, но се опита да диша равномерно и дълбоко. Трябваше да се владее. Бяха много близо.

— Вие проявихте ли филма, господин Тайлър?

— Да, агент Савич. Полицията ми каза да си свърша работата, да го проявя и да задържа снимките за ФБР.

— Тя кога каза, че ще си прибере снимките?

— Днес следобед в два часа. Казах ѝ, че според мене няма да има проблем.

— Изглеждаше ли да е в добро здраве, господин Тайлър?

— Беше малко бледа, но иначе нищо ѝ нямаше. Вчера беше доста студеничко, затова цялата се беше увила в едно огромно палто, голям шал на врата и вълнена скиорска шапка, но аз я познах, веднага я познах.

— Вие коментирахте ли, казахте ли, че ви се вижда позната?

— О, не, агент Савич. Не коментирах нищо, мисля, че се държах умно.

Да, обзалагам се, помисли Савич, молейки се фотографът да е бил наистина умен, а и той самият да е бил достатъчно умен, за да не се усъмни Тами, че я преследват. Имаше и друго — Теди Тайлър беше все още жив и това означаваше, както се надяваше Савич, че Тами не е усетила заплахата. Всичко, което разказа дотук на Савич, беше точно това, което бе казал и на местните полицаи.

— Искам сега да помислите внимателно, господин Тайлър. Когато ви подаде филма, с коя ръка ви го подаде?

Теди сви вежди, на челото му се вдълбаха три резки линии.

— С лявата — каза накрая. — Да, с лявата. Портмонето ѝ висеше на дълга връв на лявото рамо. Странничко ми се стори.

— Видяхте ли изобщо дясната ѝ ръка?

Теди отново силно набръчка чело.

— Съжалявам, агент Савич — изрече накрая, поклащайки глава, — просто не си спомням. Сигурен съм само в едно, че цялата се беше омотала в дебели дрехи... нищо чудно, беше много студено.

— Благодаря ви, господин Тайлър. Сега един специален агент ще заеме мястото ви зад щанда. Агент Бригс скоро ще дойде и можете да се разберете с него. — Савич вдигна ръка, виждайки, че Тайлър се кани да възрази. — Не можем да допуснем отново да се изправите срещу тази жена, господин Тайлър. Тя е много опасна, дори и за нас. Сега ми покажете снимките.

Савич взе плика със снимките от Теди и отиде към витрината. Слънцето беше ярко като за ноемврийски ден. Той бавно отвори плика

и извади лъскавите снимки. Бяха само шест.

Разглежда ги една по една, после отново. Не разбираше. Всички бяха изгледи от плажове, без съмнение, снимани на Карибите. Две бяха от ранната сутрин, две — при високо слънце и две — на залез. Никоя от тях не беше достатъчно фокусирана — естествено, след като Тами имаше само една ръка — но какъв беше смисълът им? Изгледи от плажове, никакви хора по тях. За какво ставаше дума?

Подаде снимките на Теди.

— Тя каза ли нещо за снимките? Какво представляват? Изобщо каза ли нещо?

— Да. Каза, че ги е снимала по време на почивката и искала съквартирантката ѝ да ги види. Каза, че съквартирантката ѝ не вярвала, като ѝ разправяла каква красота било на Карибите. Затова трябвало да ѝ го докаже.

Ако Тами не беше излъгала, значи Мерилин беше жива. Тя искаше Мерилин да се възхити на карибските плажове.

Той каза на Теди Тайлър да изчезне веднага, щом като агент Бригс дойде. Бригс отдавна бе свикнал с работата под прикритие. Моментално преценяваше хората. Знаеше колко опасна е Тами, знаеше всичко, което и Савич.

Имаха три часа да подготвят нещата. Трима агенти под прикритие се бяха настанили близо до дома на приятеля на Мерилин, до Нюпорт Драйв. Той се съмняваше, че ще видят Мерилин или Тами в дома на момчето. Със сигурност нямаше да бъде лесно, помисли си Савич. Излезе, вдъхна дълбоко соления въздух и отивайки към мястото на срещата с другите агенти, набра телефона на Саймън Русо. Почти тридесет часа не се бяха чували. Беше сигурен, че и Саймън, и Лили са добре. В противен случай Хойт щеше да го алармира. Но все пак искаше да знае какво става. Тревожеше се за сестра си, но не можеше да направи нищо. Знаеше, че Саймън ще я пази с цената на живота си, знаеше, че Хойт и полицията в Юрика са неотлъчно до тях. Но нещо го глождеше, някаква неясна тревога се надигаше у него и той се питаше дали е от умората и безсънните нощи, или от близостта с Тами. Ами ако наистина ставаше нещо?

Вдигна яката на коженото яке до ушите си и набра номера. Клетъчният телефон на Саймън не отговаряше. Допусна, че може батерията да е свършила. Веднага звънна на Кларк Хойт.

23.

Бар Харбър, Мейн

Кларк Хойт включи клетъчния си телефон на третия звън.

— Савич? Добре, че се обади. Не можем да намерим Саймън и Лили. Нашите хора ги следваха отблизо, но когато Лили поиска да отиде до гробищата, решиха, че там ще са на сигурно място, и се съгласихме да ги оставим насаме. Господи, Савич, те са ги последвали в гробищата! Като не видели Саймън и Лили в уговорения час в кафе „Бендър“ в Хемлок бей, агентите ми се обадиха, после отидоха на гробищата. Намерихме наетата кола на Саймън и една от колите на семейство Фрейзър на паркинга. Нямаше никакви други коли. Разбрахме, че Лили е била на гроба на дъщеря си, защото нарцисите, които беше купила, бяха там.

Хойт млъкна.

— Какво става, Кларк? Какво още открихте?

— Малко кръв на предните седалки, само следа, но имаше кръв и по паркинга. Изследваме я. Провалихме се, Савич. Господи, колко съжалявам. Ще ги намерим, кълна ти се.

Савич усети присвиване в стомаха, но когато проговори, гласът му бе овладян.

— Намерили сте колата на Фрейзър, както и тази на Саймън... и семейство Фрейзър ли са отвлечени? Или пък са част от заговора и просто са оставили колата си там? Ако смятат да се върнат, защо ще си оставят колата до тази на Саймън... това е сигурен знак, че са замесени.

— И ние така мислим.

— Добре е поне, че не сте ги намерили мъртви. Значи са отвлечени, но от кого?

— Опитваме се да проследим семейство Фрейзър, но засега нямаме нищо. Трябва да са със Саймън и Лили. Двамата с лейтенант Добс отидохме в болницата при Тенисън Фрейзър. Той каза, че не знаел къде са родителите му. Струва ми се, че тая работа изобщо не го

интересува. Когато му казахме обаче, че Лили я няма, помислих, че ще полудее. Оня доктор Росети... нали го помниш, психиатъра, който искаше да лекува Лили, докато беше в болницата след катастрофата? Оня, когото Лили не харесваше... Е, той беше там с Тенисън. Настръхна, каза, че Тенисън бил много добър човек, велик лекар, а жена му била кучка и не го заслужавала. После пред очите ни даде на Тенисън цели три хапчета успокоителни. Ще ти кажа нещо, Савич, мисля, че Тенисън наистина не знае нищо за изчезването.

Савич чуваше всяка дума, но мисълта му бе спряла. Почувства страх. Искаше да се махне от Бар Харбър и веднага да отлети в Калифорния, но не можеше. Просто нямаше никакъв начин да замине.

— Не съм сигурен какво да мисля точно в този момент, Кларк. А и не мога да се освободя. Затънал съм до гуша. — Пое си дълбоко дъх. — Очаквам среща с убийца-психопат тук, в Бар Харбър, Мейн и съм нащрек.

— Савич, не се тревожи за сестра си и Саймън. Ще разберем кой ги е хванал.

Да, помисли Савич, после изрече на глас:

— Ако Олаф Йоргенсон стои зад цялата работа, значи става дума за много пари, за частен реактивен самолет с разписание за полети извън Щатите. Няма да е трудно да ги намерим.

— Вече проучваме. Ще ти се обадя, когато открием нещо. И късмет в Бар Харбър.

— Благодаря. Дръж ме в течение.

— Да, непременно. Виж, Савич, съжалявам. По дяволите, трябваше да им осигурявам защита, да бъдат в безопасност. Ще направя всичко, каквото мога. Ще ти се обаждам всеки час.

— Не, Хойт, обади ми се, само ако се случи нещо спешно в следващите три часа. Аз ще се свържа с тебе, когато мога.

Кларк Хойт и не подозираше какво му е. Трябваше да се обади на Шерлок и да й каже какво става. Слава богу, че си е у дома, на сигурно място. Не искаше тя да разбере за Саймън и Лили от Хойт или от лейтенант Добс. Оставаха му два часа и четиридесет минути преди началото на операцията. Тръгна към полицейския участък на Бар Харбър. Знаеше, че просто трябва да се опита да спре да мисли за Лили и Саймън, поне за момента. Трябваше да се съсредоточи върху мисията си да убие Тами Татъл.

Искаше, когато притисне пръсти към вената на шията ѝ, да не усети никакъв пулс.

* * *

Лили дочу стон, последван от поредица ругатни, които сякаш нямаха свършване. Звучаха ѝ странно, дълги и провлечени. Дочу плач. Плач?

Не, плачът не идваше от нея. Нито пък ругатните. Усети движение, но не тя се движеше; то просто беше наоколо ѝ, някакво тихо, едва доловимо пулсиране.

Саймън. Къде беше Саймън?

Отвори бавно очи с нежелание, защото главата вече я болеше и се страхуваше, че ще се сцепи, ако повдигне клепачи.

Долови отново изстенване на жена. Изхлипване, после още от провлечените, завалени ругатни.

Беше Шарлот. Сега Лили си спомни. Бе простреляла Шарлот, но тя беше още жива. И я болеше. Лили почувства известно удовлетворение. Ако главата не я цепеше така ужасно, щеше да се усмихне. Не беше спасила себе си или Саймън, но беше успяла да нанесе вреди.

Помръдна леко глава. Бодна я внезапна, но поносима болка. Видя, че е простряна на широка кожена седалка, привързана към нея с някакъв колан. Врязваше се в корема ѝ, не я болеше много, само дърпаше леко и това беше облекчение.

Саймън седеше до нея. Той също беше привързан към седалката. После усети, че държи ръката ѝ върху бедрото си и гледа към Шарлот.

— Саймън.

Той се обърна полека и премести поглед към нея. Усмихна се, наистина се усмихна и каза:

— По дяволите, знаех си, че трябваше да те оставя у дома.

— И да пропусна всички тия вълнения? Няма начин. Толкова се радвам, че си жив. Къде сме?

— На около тридесет хиляди мили, в частен самолет, бих казал. Как се справяш, скъпа?

— Сега не се чувствам особено скъпа. Значи сме в самолет? Затова имам такова странно усещане, че сме в някакъв движещ се пашкул. О, Божичко, да не сме се запътили към Швеция?

— Възможно е, но защо го казваш така, сякаш през цялото време си го знаела?

— Когато онези типове ме гонеха по плажа, викаха след мене. Разбрах, че са чужденци, говореха много странен английски. Помислих си, че на господин Олаф Йоргенсон вече му е писнало да чака някой друг да свърши нещата вместо него.

— Права са, наистина са шведи. — Той замълча за миг, после добави: — Каза, че си тичала по плажа, за да им избягаш?

Тя му разказа какво се бе случило, как бе намерила пътеката, за да се изкачи обратно на скалата, как беше го открила изпаднал в безсъзнание и после за Шарлот.

— Ако не беше Шарлот, щяхме да се измъкнем и да се заселим двамата в затвора в Юрика, без право на посетители.

Той взе ръката ѝ и я стисна.

— Тия писъци и проклетия... Шарлот Фрейзър е. Пилотът, който май е и лекар, се погрижи за нея. Простреляла си ѝ дясната ръка. За съжаление, обаче, ще се оправи. Преди да се събудиш, пищеше, че си черна неблагодарница след всичко, което била направила за тебе. Каза, че лично щяла да те убие.

Не добави, че тя бе изрекла намеренията си с най-мръсния възможен език, какъвто някога му се бе случвало да чуе.

Лили се замисли за един дълъг момент, после каза:

— Добре ли си?

— Да, само малко ме боли главата. А твоята глава как е?

— Боли ме ужасно.

— А, господата видяха, че сме се събудили. Приближава се господин Алпо Вилио. Не, май всъщност фамилията му е Алпо. Звучи ми шведски. Като че ли е някакъв бодигард. Никога преди не съм си имал работа с шведи. От това, което дочух, именно той те бил ударил с пистолета по главата.

Алпо Вилио беше един от двамата мъже, който я бе гонил по плажа на гробищата. Отблизо беше дори още по-едър, но решително не във форма, коремът му висеше над колана, за разлика от повечето

скандинавци, които тя познаваше. Но поне беше рус и със сини очи. Изглежда, имаше малко викингска кръв.

Той не каза нищо, само стоеше, кръстосал ръце на гърдите си, и я гледаше втренчено. Лили запита:

— Как се казва вашият партньор?

Той трепна, сякаш не я бе разбрал, после изрече на странния си английски:

— Казва се Ники. Много е кибритлия. Пази се да не го вкиснеш.

— Къде отиваме, господин Вилио?

— Не е ваша работа.

— А защо господин Олаф Йоргенсон ни води в Швеция?

Той поклати глава, изсумтя, обърна се и се върна към предната част на салона, където Шарлот Фрейзър продължаваше да пуска по някоя и друга ругатня.

— Разбра ли, Лили? Не вкисвай Ники, а колкото до Алпо, мисля, че те харесва. Наистина изглеждаш като принцеса, а може Алпо да е романтичен мъж. Но не разчитай на това, нали?

Тя трябваше да се усмихне, макар че главата я заболя дори от усилието да си отвори устата. Погледна навън през прозореца към планините и каньоните от бели облаци. Обръщайки отново глава към него, изрече:

— Саймън, знаеш ли, че косата ти наистина ми харесва? Даже рошава. И ми харесва как се вие на врата. Дълга, но не много. Секси.

— Лили — понижи глас той, като се наведе към нея, — мислите ти в момента са объркани. Искам да затвориш очи и да се опиташ да поспиш.

— Мисля, че идеята е много добра. Може ли преди това да получа малко аспирин?

Саймън повика Алпо Вилио и скоро Лили получи няколко аспирина, които глътна с огромна чаша вода. Усмихна му се глупаво, затваряйки очи.

Точно в този миг Саймън си помисли, че слага край на митарствата. Беше срещнал жена, на която да вярва, която да го вълнува. Тя бе възпламенила чувствата му. Неговата принцеса, крехка, нежна и бяла като мляко! Усмихна се на мислите си, защото точно в този момент тя бе мокра от дъжда, с изпокъсани и окаляни дрехи, с мокра, полепнала по главата коса; но такава му бе още по-скъпа.

Какво му оставаше да направи?

Подпъхна малка възглавничка между корема ѝ и колана. Облегна се на седалката си и затвори очи.

* * *

Лили се събуди с мисълта за брат си, подсъзнателно усети страха му за нея. Хойт и Дилън сигурно вече знаеха, че двамата са отвлечени. Но имаха ли представа къде са? А и изобщо защо ги бяха оставили живи?

Погледна към седалката на Саймън. Беше празна. Нямаше го. Но къде беше отишъл?

Чу нисък мъжки глас да изрича на странен английски до дясното ѝ ухо:

— Сега да ядеш.

Ники седна на мястото на Саймън. Държеше поднос в скута си. Това беше мъжът, който бе викал след нея на плажа, мъжът, за когото Алпо бе казал, че е много лош.

— Къде е Саймън?

Едрият мъж само поклати глава.

— Не е твоя работа. Сега да ядеш.

Тя изрече много бавно:

— Не, няма да направя нищо, докато не видя Саймън Русо.

Ники обхвана с огромната си ръка тила ѝ и дръпна главата ѝ назад. Взе чаша с нещо, което изглеждаше като айскафе, но без сладолед, и я накара да го изпие. Тя започна да се бори, задави се, течността се разля по брадичката и по дрехите ѝ, попи в тях... Миришеше на кафе и нещо друго. Някакви хапчета влязоха в гърлото ѝ. Усети замайване още преди Ники да пусне врата ѝ.

— Защо правиш това?

— Скоро се приземяваме. Идват чиновници, трябва да си тиха. Много лошо, че не искаш да ядеш. Много си слаба.

— Къде е Саймън, копеле такова?

Но тя усещаше, че думите сякаш не излизат от устата ѝ. Поиска ѝ се наистина да бе хапнала. Усещаше как стомахът ѝ се свива от глад, докато в същото време потъваше в някаква огромна празнота.

24.

Бар Харбър, Мейн

Специален агент Арън Бригс, отличаващ се с изключително широкия си врат, съответни бицепси и златен зъб, блеснал като маяк в обичайната му широка усмивка, кимна иззад щанда към агентите Лоуъл и Поснър. Двамата агенти бяха небрежно облечени в джинси, пуловери и якета, опитвайки се да изглеждат като обикновени клиенти, които разглеждат рамки и албуми.

Беше точно два часа. Савич стоеше отзад. Арън знаеше, че той е приготвил зигзауера си, знаеше, че иска да убие Тами Татъл. И Арън искаше да я убие. Тя не заслужаваше да живее, защото, за бога, не биваше повече да бъде заплаха за никого. Бе чул всяка дума, която Дилън Савич бе изрекъл по време на полета дотук. Познаваше агенти, които бяха видели мъжа с несвестния поглед на летището в Антигуа да прерязва гърлото на Вирджиния Косгроув, агенти, които не можеха да обяснят какво са видели и чули. Усети внезапно присвиване от страх в корема, но си каза, че тя скоро ще бъде мъртва и цялата тая необяснима история, която бе чул, че е спретнала на летището в Антигуа, ще си отиде заедно с нея.

Звънчето на вратата на ателието издрънка и вратата се отвори. Влезе Тами Татъл, увита в дълго вълнено палто без колан, което висеше свободно на раменете ѝ. Арън пусна огромната си усмивка със златния зъб и я зачака да се приближи към него. Усещаше как агентите Поснър и Лоуъл са нащрек, зигзауерът стоеше на не повече от двадесет сантиметра от дясната му ръка, под щанда.

Тя беше бледа, прекалено бледа, без никакъв грим и нещо у нея решително не беше наред.

Арън беше най-добрият агент, работещ под прикритието на продавач, и сега пусна в действие чара си, изричайки:

— Здравейте, мога ли да ви помогна, госпожице?

Тами почти полегна на щанда. Не беше много висока. Наведе се към него, без да го изпуска от поглед, и каза:

— Къде е оня другия, нали знаете... Оня, Теди ли се казваше...

— А, да, заболя го коремът и ме повика да го заместя. Струва ми се, че снощи си е пийнал малко повече в кръчмата. Знаете ли я? „Найт Кейв“; на Сноу Стрийт?

— Не. Дайте ми снимките.

— Името ви, госпожице?

— Тереза Танър.

— Няма проблем — каза Арън и полека се обърна да погледне към вградените чекмедженца, подредени по азбучен ред. На „Т“ намери Тереза Танър, беше оставил там плика точно преди един час. Взе го, обърна се бавно към нея, знаеше, че Савич е готов, когато той се сниши, да стреля над главата му към нея, и изведнъж дочу висок съскащ звук точно в ухото си и замръзна. Да, съскане като на змия вдясно от него, прекалено близо до врата му, зъбите ѝ сякаш щяха да се забият дълбоко в кожата му и...

Не, въображението му явно си играеше лоша шега с него. Но звукът отново се чу. Арън забрави да се сниши, за да може Савич да стреля. Грабна зигзауера си изпод щанда, зареди го бързо, знаеше, че Поснър и Лоуел правят същото, и се обърна. Пликът със снимките изведнъж се озова в ръката ѝ; той не знаеше как го е взела от него, но беше в ръката ѝ и в следващия момент Тами Татъл и пликът изчезнаха. Просто изчезнаха.

Чу Савич:

— Махни се от пътя ми, Арън! Дръпни се!

Но не можеше. Сякаш бе прикован на място. Савич се опитваше да го избута настрана, но той се възпротиви, просто трябваше, не биваше да го пусне. Видя ярък проблясък на светкавица в ъгъла, усети мирис на изгоряла пластмаса и чу как агент Поснър вика:

— О, Господи!

Ателието беше в огън, не... само част от него, всъщност подпалена беше агент Поснър. Тя гореше цялата в пламъци — косата, веждите, якето. Пламъци пълзяха по косата ѝ, горещи, ярки и оранжеви като лятно слънце.

Агент Арън Бригс избута Савич настрана и изтича с викове към Поснър.

Агент Лоуъл се обърна към Поснър, не разбираше какво става, но когато видя пламъците, и той се хвърли към нея. Събори я, двамата

се затъркаляха на пода, разбиха един огромен стенд с рамки, а той удряше горящата ѝ коса с ръце. Арън съблече пуловера си, докато тичаше към тях, и помете настрана стендовете с рамки и албуми.

Савич заобиколи щанда и изтича към вратата с насочено оръжие. Арън го видя, но не можеше нищо да разбере. Не го ли е грижа, че агент Поснър гори? Чу изстрел, високо единично изпукване и нищо повече.

Изведнъж пламъците изгаснаха. Поснър хлипаше, свита на пода. Лоуъл бе увил якето си около главата ѝ. Арън видя, че Лоуъл е добре, нямаше никакви изгаряния. Беше извадил клетъчния си телефон и викаше подкрепления, „Бърза помощ“. И Арън разбра, че пръстите му изглеждат нормални. Стори му се, че ги бе видял да горят, също както бе видял да гори и агент Поснър.

* * *

Савич тичаше претърсвайки улиците. Нямаше много хора, никакви туристи, беше есен, доста студено за разходки по плажа в Бар Харбър. Държеше зигзауера и мислено прехвърляше събитията. Беше изучил разположението на магазините по улицата. Къде би могла да отиде? Откъде беше дошла?

После видя дългото ѝ тъмносиньо вълнено палто, тежко и дебело, да се развява зад един ъгъл на половин пресечка по Уесткот Стрийт. Едва не събори един старец, извини се, но не спря. Тичаше с насочен зигзауер и чуваше собственото си дишане. Изтича зад ъгъла и спря на място. Алеята беше празна, нямаше нищо, само дебелото вълнено палто. Лежеше на купчинка до една тухлена стена в задната част на алеята.

Къде е тя? Зърна една тясна дървена врата, почти невидима. Когато стигна до нея, разбра, че е заключена. Вдигна пистолета и стреля в ключалката. Два куршума и ключалката отхвъркна. Той влезе и се сниши, стиснал здраво оръжието. Беше почти тъмно, една от голите крушки над главата му се пръсна. Савич примигна, за да фокусира погледа си, и в този миг осъзна, че е в голяма опасност. Ако Тами се криеше тук, лесно можеше да различи силуета му на фона на уличното осветление и да го застреля.

Разбра, че се намира в склад. Край стените имаше варели, лавици, пълни с кутии, купчини хартия. Дървеният под скърцаше. Складът беше наистина стар. Тежка тишина, нямаше и мишки. Огледа набързо мястото, не му се вярваше да е останала тук, и тръгна към вратата в далечния край на склада, от която трябва да беше излязла. Не беше в стила на Тами да се крие и да чака.

Той отвори вратата и се вгледа в светлата, осветена от яркото слънце зала, пълна с хора, които си похапваха. Видя кухня зад високия тезгях в далечната страна на залата, видя как пушекът се издигаше към вентилаторите, вляво имаше врати, водещи към тоалетните, и една единична входна врата, която водеше навън към тротоара. Влезе в залата. Подуши миризма на печено телешко и чесън. И на пресен хляб.

Разговорите постепенно замряха, после изведнъж се възцари тишина и всички зяпнаха мъжа, застанал в полицейска стойка, с насочен пистолет и отчаян вид, сякаш търсеше кого да застреля. Една жена изпищя.

— Какво става?

— Кой си ти, бе?

Последните думи дойдоха от един огромен мъж с късо подстригана бяла коса и бяла престилка, изцапана със сос, който излезе иззад кухненския плот отляво на Савич, въоръжен с дълъг извит нож. Острието на ножа лъхаше на лук.

— Ей, приятел, това да не е обир?

Савич полека наведе дулото. Не можеше да повярва на очите си. Просто не можеше да повярва, че е минал през някакъв тъмен склад и се е озовал в кафене, изплашвайки почти до смърт двадесетина души. Бавно прибра пистолета в кобура. Извади значката си от ФБР, тръгна към мъжа с ножа, спря на три крачки от него и му я показва:

— Съжалявам, че ви изплаших. Търся една жена. — Извиси глас още, така че да го чуят всички в голямата зала. — На около двадесет години, висока, със светла коса и много бледа. С една ръка. Влизала ли е тук? От вратата на склада, както аз влязох?

Никой не се обади. Савич провери тоалетните, после разбра, че Тами отдавна е изчезнала. Може да е стояла скрита в склада, знаейки, че той ще бъде така увлечен в преследването, че ще нахлуе в кафенето. Извини се на собственика и излезе през входната врата.

В този момент, застанал на тротоара на Бар Харбър, Савич можеше да се закълне, че чува смях — висок зловещ смях, който накара космите по ръцете му да настръхнат. Естествено нямаше никой. Почувства се така безсилен, така загубен...

Бавно се запъти обратно към фотоателието. Когато стигна там, остана няколко минути отпред, не вярвайки на очите си. Когато беше изхвъркнал оттам, всичко беше в пълен хаос. Но сега нямаше нито полицейски коли, нито линейка, нито пожарни. Всичко беше тихо, нищо не изглеждаше необичайно.

Влезе във фотоателието. Тримата агенти стояха в далечната страна, свели погледи и си приказваха тихо. Агент Поснър не беше обгорена. Нямаше никакви признаци, че тук е имало пожар. Агентите Бригс, Лоуъл и Поснър се вгледаха в него. Савич излезе бавно. Седна на една дървена пейка на тротоара, точно пред фотоателието, и отпусна глава в дланите си.

За първи път помисли, че ФБР трябва да определи другиго да хване това чудовище. Той се бе провалил. Вече два пъти.

Почувства ръка на рамото си, бавно вдигна глава и видя Теди Тайлър да стои пред него.

— Съжалявам, човече. Тая жена сигурно много си я бива, щом така ви преметна.

— Да — каза Савич и се почувства мъничко по-добре, — бива си я. Ще я хванем, Теди, но сега още не знам как.

Тя беше още някъде тук в Бар Харбър с Мерилин. Със сигурност беше. Той се изправи бавно. Трябваше да организира огромна хайка.

В този момент разбра, че дори ако не я намерят, Тами напълно сериозно възнамеряваше сама да го открие. Тя щеше да преследва него, а не обратното. И както господ знае, него можеха много по-лесно да го открият.

Гьотеборг, Швеция

Беше студено, толкова студено, че Лили помисли, че не би могла да го понесе. Странно, тя знаеше, че не е напълно в съзнание, че не съзнава какво се случва или къде се намира, но тялото ѝ продължаваше да трепери от студ. Студът проникваше в костите ѝ и тя усещаше всяко трепване.

Тогава изведнъж усети Саймън до себе си, без съмнение беше той, защото познаваше аромата му. Вече познаваше проклетия му аромат, хубав аромат, толкова секси, колкото и косата, която се къдреше на врата. Ръцете му изведнъж я обгърнаха, той я притисна силно към себе си, така силно, че тя зарови лице във врата му и усети равномерния му пулс.

Саймън дишаше дълбоко и ругаеше. Наистина лоши думи, каквито Савич никога не бе изричал, дори когато беше много ядосан, което се случваше доста често, докато растяха. Колко отдавна беше това. По някой път, както сега, помисли Лили, треперейки, наистина беше много лошо да си възрастен. Притисна се по-близо до Саймън, чувствайки топлината му да прониква чак до корема ѝ. Конвулсивното треперене намаля, мозъкът ѝ започна отново да действа.

Изрече, притиснала устни към ключицата му:

— Къде сме, Саймън? Защо е толкова студено? Да не са ни оставили при някой фиорд?

Ръцете му се движеха надолу-нагоре по гърба ѝ, едри ръце, които успокояваха, и той я притисна към себе си, за да може да я стопли по-добре.

— Предполагам, че сме в Швеция. В тази стая е доста студено, за да сме на Средиземноморието, близо до яхтата на Йън. Събудих се преди малко. Упоили са ни. Спомняш ли си?

— Да, Ники ме накара да глътна някакви хапчета. Предполагам, че преди това и на тебе са ти дали нещо. Колко ли време е минало?

— Няколко часа. В една спалня сме, няма дори работещ радиатор. Вратата е заключена, на леглото няма нищо, нито чаршафи, нито одеяла. До преди малко не знаех колко ти е студено. Сега затопляш ли се?

— О, да — промърмори тя срещу врата му, — вече ми е по-добре.

Той замълча задълго, вслушан в дишането ѝ, усещаше как се отпуска и затопля.

— Лили, знам, че мястото е ужасно необичайно и че може би моментът дори е още по-неподходящ, но трябва да бъда честен. Допуснала си грешка при избора на първите двама съпрузи. Мисля, че ти трябва някакъв консултант, който да ти помогне да развиеш напълно нови критерии, преди да потърсиш трети съпруг.

Тя вдигна глава, различи покаралата му брада в неясната светлина и отговори:

— Може би, но все още съм омъжена за втория.

— Няма да е за дълго. Тенисън скоро ще се превърне в една лоша глава от историята ти. Ще стане само спомен, а ти ще бъдеш готова да започнеш работа с консултанта си.

— Той ме плаши, Саймън. Ожени се за мене, за да се докопа до картините ми. Тъпчеше ме с депресанти. Може би се е опитал да ме убие, като е прерязал спирачките на експлоръра. Той е много лоша част от живота ми. Може би най-голямата и най-лошата, а моята история не е чак толкова дълга. Никак не ми действа добре това, че Джак Крейн и Тенисън Фрейзър влязоха в живота ми.

— Ще се разведеш с Тенисън, както си се развела с Джак Крейн. После заедно ще измислим новите критерии.

— Искаш да си мой брачен консултант, доколкото разбирам.

— Ами защо не?

— Аз дори не знам какво образование и какъв опит имаш в тая насока.

— Можем да поговорим за това по-късно. Разкажи ми за първия си съпруг.

— Казва се Джак Крейн. Беше дори по-лош от Тенисън. Започна да ме бие, когато бях бременна с Бет. За първи и последен път. Защото се обадох на Дилън, който не се бави много. Сбиха се и му изби три от прекрасните бели зъби. После Дилън ме научи как да се бия, така че ако той отново ме нападне, да мога сама да се погрижа за себе си.

— А той нападна ли те, след като се разведохте?

— Не, по дяволите, не посмя. Не мисля, че се е уплашил от мене. Но се страхуваше от брат ми, че ще вдигне под тревога всички агенти на ФБР в Чикаго и веднага ще му видят сметката. Нали разбираш, Саймън, не мисля, че консултантът ще ми е от полза — да ми дава съвети за избор, за нови критерии... Можеш да бъдеш сигурен, че дълго и усилено мислех по въпроса за Тенисън, като имах предвид, че Джак ме биеше.

— Не си мислила достатъчно дълго или достатъчно усилено. Имаш затруднение с критериите, Лили, и точно затова ти трябва консултант, да ти държи главата обърната в правилната посока, за да виждаш нещата както трябва.

— Не, има още нещо. Аз просто не умея да си подбирам мъжете. Твоите съвети няма да ми помогнат, Саймън. Освен това, нямам нужда от тебе. Реших, че вече никога няма да се омъжвам. Затова не ми трябва нито твоите консултации, нито нечийи други.

— Има страшно много мъже, които не приличат нито на първия, нито на втория ти съпруг. Само погледни Савич. Мислиш ли, че Шерлок някога се е съмнявала в него?

Той я усети как свива рамене.

— Дилън е изключение. Няма критерии, по които да го оценявам. Той е просто чудесен и това е. За мен поне. Шерлок е най-щастливата жена на света. Тя го знае и ми го е казвала.

Лили замълча за момент и той я усети, че се отпуска, затопля се и това го подлудяваше. Не можеше да повярва, че ѝ говори по този начин. Тя каза, опряла устни във врата му:

— Започвам да си мисля, че щом се омъжа за някой мъж, той се превръща в чудовище. Много бързо затъва в низост. Но предполагам, ще ми кажеш, че това се дължи на погрешните ми критерии.

— Да не искаш да кажеш, че всички мъже се превръщат в чудовища?

— Може би, с изключение на Дилън. Но ти много добре ме разбираш, Саймън, не се прави на ударен. И с Джак, и с Тенисън аз не вярвах, че са нещо различно от това, което вярвах, че са, докато не се омъжих. Обичах ги, вярвах, че ме обичат, че се възхищават от мене, дори от карикатурите ми за сенатор Ремюс. И Джак, и Тенисън все повтаряха колко съм талантива, колко се гордеят с мене. И затова се омъжвах. Бях щастлива, за месец или за два. За Джак... той ми даде Бет и затова никога няма да съжаля, че съм се омъжила за него.

Гласът ѝ трепна, когато произнесе името на дъщеря си. Дори изричането на името я върна при ужасните спомени, при болезнените спомени, с които бе живяла толкова дълго. Всичко това беше толкова ненужно, бе станало толкова бързо и малкото ѝ момиченце си бе отишло. Тя трябваше да прекрати това. Всичко бе в миналото и трябваше да си остане там. Представи си Бет, облечена във великденската си рокличка миналата година. Такава красавица! Точно тогава тя се бе запознала с Тенисън. Въздъхна. Толкова много неща се бяха случили, а ето сега и Саймън бе въввлечен.

— Със сигурност не искаш да ме консултираш по този въпрос, Саймън — каза тя. — Мисля, че би могъл да кажеш, че сме се озовали в лоша ситуация; може всяка минута да умрем, не, не се опитвай да ме окуражаваш. Знаеш, че това е много възможно, и се опитваш да ме накараш да не мисля, но разговорите за Джак и Тенисън няма да помогнат.

Той продължи да я притиска до себе си и накрая отрони:

— Разбирам.

— И престани да ми говориш с такъв успокоителен глас. Знаеш, че мислите ти са размътени. И знаеш ли още какво? Мисля, че след като Бог ме е създал, е решил да ме остави два пъти да се проваля, а след това ще ме държи настрана от всякакви унижения и грешки.

— Лили, може да изглеждаш като принцеса... обикновено... но това, което току-що каза, са пълни глупости. Възнамерявам да ти помогна да прозреш някои истини. Следващия път ще направиш наистина добър избор.

— Остави това, Саймън. Аз съм най-лошият брачен партньор на планетата. Сега ми е топло, така че можеш да ме пуснеш.

Не му се искаше, но се дръпна от нея и се подпря на лакът.

— Този гол дюшек мирише на ново. А, сега вече успявам да разгледам по-добре стаята. Хубава е, Лили, много е хубава.

— Ние сме в дома на Олаф, някъде в Швеция.

— Може би.

— Защо... — думите замряха в устата ѝ, когато вратата на спалнята се отвори и вътре нахлу лъч силна слънчева светлина.

Влезе Алпо, а зад него Ники.

— Събудихте ли се?

— Да — каза Саймън и седна в леглото. — Вие не харесвате ли топлината? Да не би Олаф да прави икономии?

— Да мълчиш.

— Е, ние нямаме вашата телесна тлъстина — намеси се Лили, — може би това е разликата.

Ники избута Алпо от пътя си и се отправи към Саймън.

— Ти сега ставай. Ти също — каза той на Лили. — Една жена не говори така. Аз не съм дебел, аз съм здрав. Господин Йоргенсон ви чака.

— А — каза Лили, — най-после ще се видим с голямата клечка.

— Какво е това? — запита Ники, отстъпвайки назад, за да могат двамата да станат.

— Онзи, който контролира всичко — поясни Саймън. — Който вярва, че е капакът на всичко.

Алпо се позамисли, после кимна:

— Сега ще отидем да се видим с голямата клечка. — Обърна се към Лили. — Той ще те хареса. Може да иска да те нарисува, преди да те убие.

Не особено утешителна мисъл.

25.

Бар Харбър, Мейн

Мина почти цял ден без никакъв знак нито от Тами Татъл, нито от Мерилин Уорлъски. Десетина души се обадиха, че са видели хора, приличащи на тях, всичко това трябваше да се проучи, но засега нямаше нищо сигурно. Това беше най-голямата хайка в историята на Мейн, с над двеста души от отрядите за подпомагане на полицията. В ума на Савич непрекъснато се въртеше въпросът къде е Лили. Дали е жива. Не можеше да понесе тази неизвестност, но и нищо не можеше да направи. Почти му идеше да се застреля, когато Джими Мейтленд се обади от Вашингтон.

— Връщай се, Савич — каза той. — Трябваш ни тук, във Вашингтон. Рано или късно ще получим известие за Тами. Не можеш да направиш нищо повече там, на място.

— Тя ще убие отново, сър. Вие го знаете, аз го знам, въпрос на време е кога ще получим вест. Тя може би е убила Мерилин.

Джими Мейтленд замълча. Тежко, потискащо мълчание. После изрече:

— Да, прав си. Знам, че за момента не можем да направим нищо повече. Колкото до тебе, Савич, ти там си прекалено близо. По-добре се върни тук.

— Това заповед ли е, сър?

— Да.

Той не каза, че се обажда от дома на Савич в Джорджтаун, седнал на любимото кресло на Савич, с Шон на коляното си и Шерлок само на две крачки от него, с чаша чисто уиски в едната ръка и бисквита в другата. Джими се надяваше бисквитата да не е предназначена за него. Имаше нужда от уискито.

— Добре. Идвам си след няколко часа — въздъхна Савич.

Ако Шон проговореше, докато баща му беше на телефона, Джими щеше да прекъсне, но детето пазеше тишина и само му се

усмихваше, лапнало две пръстчета. Джими затвори, подаде Шон на Шерлок и каза, докато вземаше от ръката ѝ уискито:

— Голяма бъркотия, но поне Савич ще си дойде тази вечер. Много е разтревожен.

— Знам, знам, ще измислим нещо. Винаги сме измисляли. — И тя подаде бисквитата на Шон.

— Савич се чувства виновен — продължи Джими, — сякаш той е сбъркал, сякаш убийствата на всички тези хора, включително и на нашата Вирджиния Косгроув, са негова грешка.

— Винаги ще се вини за тях. Такъв си е.

Джими погледна детето, което щастливо дъвчеше бисквитата, и каза:

— Шон ми напомня за втория ми син Ландри. От него главата ми побеля. Ако някога се умориш от този малък шампион, само ми се обади.

Глътна уискито си и за миг погледът му се плъзна по прекрасните картини на Сара Елиът, които висяха над камината.

— Чудесни платна! — измърмори той.

— Да, така е. Дилън разправи ли ти какво става с Лили и Саймън?

— Каза ми, че агент Хойт е намерил разписание на частен самолет, притежание на корпорация „Валдемарсуде“, който е отлетял от летище Арката за Гьотеборг, Швеция. Президент на компанията е Йън Йоргенсон, син на Олаф Йоргенсон — колекционерът, който смятаме, че е замесен в тази история.

Шерлок кимна разбиращо:

— Каза ли ви, че ние смятаме, че и синът му е колекционер?

— Да — отвърна Джими. — Не е ли интересно, че Шарлот и Елкът Фрейзър също са замесени? Или може би на драго сърце са влезли в тая работа, защото залогът е голям. Тенисън е още в Хемлок бей. Още нямаме никакво доказателство, което да го свърже с покушенията срещу живота на Лили или с убийството на господин Монк, или с останалите събития. Струва ми се, че родителите на съпруга на Лили са го използвали като примамка.

— Може и така да е — допусна Шерлок. — Няма значение. Лили се развежда с него. О, да, Дилън вече се обади на двама приятели полицаи в Стокхолм и Упсала. Знаем, че Йоргенсон има огромно

имение в Гьотеборг, нарича се Слотскоген, или Дворцовата гора. Дилън каза, че един от приятелите му — Петер Туомо — има двама братя в полицията в Гьотеборг. Те са започнали да душат, но още нямаме новини.

— Добре, нещата все пак се раздвижват — каза Джими. — Да не би Савич да има приятели по цял свят?

— Горе-долу, слава на бога. — Тя въздъхна, целуна Шон, който се мъчеше да слезе на пода, и поклати глава. — Където и да погледнем, все нещо страшно заплашва да ни се стовари на главите. Ужасно ни е страх за Лили и Саймън. Молим се Олаф Йоргенсон да не ги е убил.

— Не мога да разбера защо ще си дава труда да ги отвлича, ако ги иска мъртви, Шерлок. Тук трябва да има нещо повече от това, което вече знаем.

Гьотеборг, Швеция

След един час, изкъпани, затоплени и облечени в нови дрехи, Лили и Саймън тръгнаха пред Алпо и Ники надолу по едно масивно дъбово стълбище. Отведоха ги към единия край на фойето, което представляваше огромна шахматна дъска с черни и бели мраморни квадрати и високи близо метър черни и бели мраморни шахматни фигури с класически форми, подредени покрай стените.

Тръгнаха по един дълъг коридор, минаха през голяма махагонова врата и влязоха в една зала, висока колкото два етажа, чиито стени от горе до долу бяха запълнени с книги. Имаше поне пет-шест библиотечни стълбички. Огън гореше в прекрасната бяла мраморна камина с резбована лавица, широка почти половин метър и отрупана с прекрасни китайски порцеланови фигурки. Голямо бюро бе поставено под ъгъл в един от ъглите в стаята. Зад бюрото седеше мъж на не повече от петдесет години, висок, рус и синеок, със стегнато тяло като на викингските си прадеди. Беше загорял, може би от дните, прекарани по ски пистите. Когато Саймън и Лили влязоха, мъжът стана и ги изгледа дружелюбно. Тя се стегна. Мъжът кимна и Алпо и Ники застанаха до вратата.

— Добре дошли в Слотскоген, господин Русо, госпожо Фрейзър. Сигурно сте разбрали, че името означава „Дворцовата гора“. Най-

големият парк в града ни е бил наречен на това имение преди доста години. Няма ли да седнете?

— Кой е градът?

— Седнете, моля. Аз съм Йън Йоргенсон. Баща ми ме помоли да ви посрещна. И двамата изглеждате много по-добре, отколкото когато пристигнахте.

— Сигурна съм, че е така — саркастично го прекъсна Лили.

— Говорите много добре английски — отбеляза Саймън.

— Учил съм в университета „Принстън“. Завършил съм, както вероятно предполагате, история на изкуството. И, разбира се, бизнес.

— Защо сме тук? — попита Лили.

— А, ето го баща ми. Ники, докарай го наблизко, за да види госпожа Фрейзър.

Лили се напегна на стола си, когато бодигардът докара една инвалидна количка в непосредствена близост до нея. В количката седеше много възрастен мъж с няколко кичура рядка бяла коса, щръкнала право нагоре. Изглеждаше крехък, но когато вдигна глава, тя видя едни ярки сини очи, студени и остри. Мозъкът в тази глава решително не бе изветрял.

— По-близко — изрече старецът.

Ники го докара на няколко инча от Лили. Старецът протегна ръка и докосна лицето ѝ с пръсти. Лили понечи да се отдръпне, но замря на място.

— Аз съм Олаф Йоргенсон, а вие сте Лили. Говоря много добре английски, защото и аз, както синът ми, съм завършил университета „Принстън“. А, облекли сте бялата рокля, точно както наредих. Много е красива, точно както се надяхах. Съвършено. — Той прокара пръсти надолу по ръката ѝ, по меката бяла коприна, чак до китката. — Искам да ви нарисуват в тази бяла рокля. Много се радвам, че онези американски глупаци не са ви ексекутирали двамата с господин Русо.

— И ние се радваме — каза Лили. — Защо толкова много искаха да ни убият, господин Йоргенсон?

— Знаете ли, имах намерение да оставя семейство Фрейзър да се справят с вас. Разбрах, че няколко пъти са оплескали работата, за което сега съм им благодарен. Не бях осъзнал как изглеждате, Лили. Когато Йън ми показва ваша снимка, наредих на семейство Фрейзър да стоят надалеч от вас. Пратих Алпо и Ники в Калифорния да ви доведат при

мен. Те се престараха, но това в крайна сметка няма значение, защото вие, скъпа, все пак сте тук.

— Външността ми не е изключителна — изрече бавно Лили. — Просто съм си аз.

Но знаеше, че сигурно изглежда като човек, който му е бил скъп, затова зачака със затаен дъх и притихнала, докато пръстите му галеха ръката ѝ нагоре към рамото. Забеляза, че ноктите му са тъмни, с нездрав вид.

Накрая старецът изрече:

— Изглеждате точно като Сара Джеймисън, когато за пръв път я видях в Париж преди много време, преди Великата война, когато артистичната общност в Париж беше свободна и процъфтяваща. Да, ние спасявахме плесенясалата френска буржоазия с безкрайните си и скандални игри, с безграничната си смелост и разпуснатост. Помня часовете, които прекарвахме с Гъртруд Стейн. Каква интелигентност притежаваше тя, умът ѝ беше много по-остър от ножа на Ники... и такива благородни и невъзможни идеи. Там беше и умният и жесток Пикасо, той я рисуваше и я обожаваше. И Матис, толкова тих, докато пиеше своя абсент, а после запяваше най-неприличните песни на света, докато рисуваше. Помня как всички френски съседи ругаеха на висок глас, докато той пееше... Виждах Хемингуей как се клатушка между Брак и Шерууд... Колко се смеехме тогава! Това беше най-яркото, най-живото време от цялата история, всички таланти на света на едно място. Все едно зоологическа градина с най-красивите, най-дивите и най-опасни видове, събрани в нея. Те дадоха на света най-великото изкуство, което някога е познал.

— Не знаех, че сте писател или художник — каза Саймън.

— За съжаление, не съм нито едното, нито другото, но се опитвах да рисувам, безброй часове изучавах големите майстори и похабих доста платна. Така и много от моите млади приятели искаха да пишат и да рисуват. Бяхме дошли в Париж, за да се наслаждаваме на великите, с надеждата да прихванем нещичко от техния поглед, от огромния им талант. Някои от старите ми приятели наистина станаха велики, други се върнаха по домовете си да правят мебели или да продават марки в някоя поща. Но Сара Джеймисън, тя беше невероятна жена! Стейн си пишеше с нея чак до смъртта си след Втората световна война.

— Доколко отблизо познавахте баба ми, господин Йоргенсон?

Мекият глас на възрастния човек бе изпълнен със сенки и заспали спомени, които още кръжаха около сърцето му, спомени, които виждаше съвсем ясно.

— Сара беше мъничко по-възрастна от мене, но толкова красива, толкова изключително талантива, така лишена от задръжки, така гореща и дива като вятъра сирого, който духа от Либийската пустиня. Обичаше водката и опиума — и двете възможно най-чисти. Първия път, когато я видях, един друг млад художник, нейният любовник, рисуваше голото ѝ тяло. Тя беше всичко, което исках, и аз се влюбих силно в нея. Но тя срещна един мъж, някакъв проклет американец, който просто минаваше през Париж, бизнесмен, беше смешен с бледосивите си фланелени костюми, но тя го искаше повече от мене. Напусна ме, върна се в Америка с него.

— Това е бил моят дядо Емерсън Елиът. Тя се е омъжила за него в средата на тридесетте години в Ню Йорк.

— Да, Сара ме напусна. Вече никога не я видях. През петдесетте години започнах да колекционирам картините ѝ. Известно време не се знаеше, че е завещала някои картини на внуците си, това си беше чисто семеен въпрос. Да, тя завеща по осем красиви картини на всяко дете. Знаех, че искам всичките за колекцията си. Вие сте първата. За съжаление, успяхме да придобием само четири от оригиналите, преди семейство Фрейзър да се убедят, че ще напуснете сина им, въпреки наркотиците, с които ви тъпчеха. Знаеха, че ще вземете картините със себе си, затова решиха да ви убият, особено при положение, че съпругът ви е ваш наследник след смъртта на дъщеря ви.

— Но аз не умрях.

— Така е, не умряхте, но не поради липса на старание от тяхна страна.

— Искате да кажете, че съпругът ми не е част от заговора?

— Не, Тенисън Фрейзър беше техният залог. Родителите му му възлагаха огромни надежди и той наистина успя да ви направи своя съпруга. Възможно е дори да се е влюбил във вас, поне дотолкова, че да поиска да се омъжите за него, каквото беше желанието на родителите му.

Беше толкова сигурна, че Тенисън е част от играта.

— Защо просто не ми предложихте пари? — запита тя.

— Знаех, че ще откажете, също както останалите внуци. Вие бяхте най-уязвима, особено след развода с Джак Крейн, затова се спрях на вас.

— Това е лудост. Измислили сте този невъобразим план, само за да се доберете до картините, завещани от баба ми?

— Картините на Сара ми принадлежат, защото аз съм единственият, който може да ги оцени. Познавам ги много добре, не само тяхното визуално послание и въздействие, защото я познавах, познавах я до дъното на душата ѝ. Тя все ми говореше за своите творби, какво означава всяка картина за нея, какво мисли, когато рисува всяка от тях. Говорехме с часове. Никога не се уморявах да я наблюдавам как рисува или да слушам гласа ѝ. Тя беше единствената жена, която някога съм искал в живота си, единствената.

Той спря за миг, смръщи чело и Лили видя болката, отпечатана в дълбоките бръчки по лицето му. От загубата на баба ѝ или от болестта?

Олаф продължи с все същия жив глас:

— Да, Лили, избрах вас, защото вие бяхте най-уязвимата, най-лесната за манипулиране, най-вече защото бяхте сама. Когато се преместихте в Хемлок бей, накарах Йън да се сближи със семейство Фрейзър. Разкажи ѝ, Йън.

— Аз се направих на сватовник — каза Йън Йоргенсон и се засмя. — Беше невероятно задоволство, когато всичко се нареди. Купих семейство Фрейзър... просто ги купих. Вие се омъжихте за Тенисън, точно както планирахме, и неговите родители го наговориха да ви убеди да преместите картините на Сара Елиът от Чикаго в Музея на изкуствата в Юрика. А там нашият лаком господин Монк бързо се вписа в плановете ни.

— Вие успяхте да направите фалшификати на четири картини — обърна се Саймън към стареца, — преди да надуша каква е всъщност работата.

Искрящите сини очи се преместиха към Саймън, но той разбираше, че старецът всъщност не го вижда ясно.

— Да, набъркахте ни се в работата, господин Русо. Вие ни разкрихте. С вашите източници стигнахте до цялата ценна информация. На тях им я продаде една изселила се моя приятелка, която ме предаде, след това информацията беше продадена и на вас. Но

това не е ваша работа. Ако тя не беше ме предала, сега щях да имам всички ваши картини, а вие, Лили, щяхте да сте мъртва. Не съм сигурен, обаче, че така щеше да е по-добре.

— Но сега никога няма да получите другите четири — каза Лили. — Те са извън вашия обсег. Няма да се радвате дълго на тези, които притежавате. Със сигурност го разбирате.

— Така ли мислите, скъпа? — Старецът се засмя, после изрече почти заповеднически: — Елате, искам да ви покажа нещо.

Три дълги коридора и след пет минути Лили и Саймън застанаха неподвижни в климатизирана стая, взрени във високите четиринадесет фута стени, покрити с картини на Сара Елиът. В колекцията имаше поне сто и петдесет картини, а може би и повече.

Докато се взираше в картините и попиваше величието им, Саймън изрече:

— Не може законно да сте купили толкова много картини от Сара Елиът. Сигурно сте обрели световните музеи.

— Само когато беше необходимо. В повечето случаи не беше чак толкова трудно. Въображение и упоритост. Години ми струва, но аз съм търпелив. Само вижте резултатите.

— Струвало ви е и пари — добави Саймън.

— Естествено — съгласи се Йън Йоргенсон.

— Но не можете да ги видите — каза Лили и се обърна, поглеждайки Олаф Йоргенсон. — Откраднали сте ги, защото сте обсебен от мисълта за баба ми, а дори не можете да ги видите!

— Виждах много добре до преди около пет години. Но и сега мога да видя изящните мазки на четката ѝ, сенките и цветни петна, движението на самия въздух. Дарбата ѝ няма равна на себе си. Познавам всяка картина, сякаш аз съм я рисувал. Знам как се чувстват обектите, начинът, по който изглеждат лицата им. Мога да докосна с пръсти въздуха и да усетя топлината на слънцето, вятъра, който гали ръката ми. Познавам всички тези платна. Те са мои стари приятели, аз живея вътре в тях. Част от тях съм и те са част от мене. Събирам ги вече тридесет години. Тъй като искам да имам всичките, преди да умра, беше време да се обърна към вас, Лили. Само ако още в началото знаех, че толкова приличате на моята Сара, нямаше да позволя на тези глупаци да се опитват да ви убият. Но тъй като имате вътрешна сила, вие се спасихте. Благодарен съм за това.

Лили погледна към стареца, седнал в инвалидната количка, с красивото, ръчно плетено синьо одеяло, метнато върху краката му. Изглеждаше като безобиден стар човек, с бледосиния си кашмирен пуловер над бялата копринена риза, с малко по-тъмна синя вратовръзка. Не каза нищо. А и какво можеше да каже? Цялата тази работа беше лудост. По-скоро тъжна, предположи тя, ако се вземе предвид фактът, че той не би се поколебал да убие хората, които му се изпречат на пътя.

Погледна към стените, покрити с картините на баба й. Всички бяха професионално подредени, групирани според периодите, когато са били рисувани. Никога преди в живота си не бе виждала толкова красота в една стая. Това беше делото на баба й, а тя никога не го бе виждала. Загледа Саймън как бавно се разхожда из голямата стая, изучавайки всяка от картините, леко докосваше някои от тях, преди да стигне до една от онези, които бяха собственост на Лили. Беше „Лебедова песен“. Любимата на Лили. Старецът, легнал в леглото си, блажената усмивка на лицето му и младото момиче, което се взира в него.

— Това беше първата от вашите картини, които накарах да бъде копирана — обади се Олаф. — Винаги ми е била най-любимата. Знаех, че е в Чикагския музей на изкуствата, но не можех да я взема. Чувствах се ограбен.

— Така че тя беше първата, която откраднахте от музея в Юрика — допълни Саймън.

— Не, чак такива драматични истории няма — намеси се Йън Йоргенсон, пристъпвайки напред. Леко докосна рамото на баща си. — Господин Монк, кураторът, на драго сърце се съгласи картината да бъде копирана. Просто я даде на нашия художник и я замени с едно доста зле изпълнено копие, докато дойде истинското копие. След това се направи размяната. И никой не забеляза. Нали разбирате, господин Русо, надявах се на вас, поне в началото. Вие самият притежавате картина от Сара Елиът. Надявах се да ви убедя да се присъедините към мене, може би дори да ми продадете вашата картина за доста добра сума и срещу обещанието за финансово възнаградено партньорство в някое от моите бизнес начинания.

Йън погледна към Саймън с присвити очи, но когато проговори, гласът му прозвуча много любезно:

— Баща ми разбра, че няма да се съгласите, след като Ники и Алпо ни разказаха как сте се държали по време на дългото пътуване дотук. Изобщо не сте се показали сговорчив, господин Русо. Всъщност желанието на баща ми да ви използва в своята организация беше единствената причина, поради която си направихме труда да ви докараме в Швеция. Баща ми искаше да ви подложи на изпитание.

— Щом като е така — отговори Саймън, — питайте и да видим какво ще кажа.

— Всъщност, исках да ви помоля да ми дадете вашата картина от Сара Елиът, „Последно сбогуване“. Много ѝ се възхищавам. В замяна щях да ви предложа вашия живот и шанс да докажете стойността си пред мене.

— Приемам предложението ви, ако в замяна ни върнете свободата, на мене и на Лили.

— Точно както се опасявах — каза Олаф и въздъхна, после кимна към сина си.

Йън погледна към ръцете му, силни ръце, и леко заби нокти в кашмирения му ръкав. После изрече, обърнат към Саймън:

— С нетърпение чакам кога ще ви убия, господин Русо. Знаех, че никога няма да минете на наша страна, че никога няма да можем да ви се доверим. Вашата намеса много ни попречи.

— Можехте да получите „Последно сбогуване“, господин Йоргенсон — каза Саймън. — Срещу свобода за Лили и мене. Но вие отказахте. Сега ви обещавам, че никога няма да получите тази картина. Когато умра, тя ще отиде в музея „Метрополитън“.

— Много мразя да допускам грешки в преценката на хората — каза Олаф. — Жалко, господин Русо.

— Истина ли е, че държите „Нощна стража“ на Рембранд на вашата яхта? — обърна се Лили към Йън.

Йън Йоргенсон вдигна вежда.

— Господи, Боже мой, господин Русо има много пипала, нали? Да, скъпа, накарах внимателно да я извадят от Рийксмузеум преди десет години. Беше доста трудно всъщност, след това я подарих на съпругата ми, която почина преди една година. Много се радваше, че може да я гледа в последните си дни.

Старият мъж се разсмя, после се закашля. Ники му подаде кърпичка и той продължи да кашля в нея. На Лили ѝ се стори, че

вижда кръв.

— Както каза баща ми — продължи Йън, — Чикагският музей на изкуствата е трудно място, най-трудното от местата, с които съм си имал работа. В последните десет години там наложиха много мерки за сигурност и изваждането на предмети на изкуството стана голямо предизвикателство. Но най-важното, единствената ми връзка, тамошният куратор, загуби работата си преди пет години. Колко жалко. Не знаех какво да правя, докато вие не се преместихте в онова смешно градче по калифорнийското крайбрежие. В онзи Хемлок бей.

— Двамата със сина ми — продължи Олаф — прекарахме много безсънни нощи, докато съставим подходящия план. Йън отиде в Калифорния, в Хемлок бей. Какво интересно градче. Мъничко и простичко, щедро и приятно към новодошлите като вас и дъщеря ви, нали? На него му хареса свежият солен въздух, спокойствието на безкрайните плажове и гори, великолепните секвои, всички тези малки пътечки и къщички, сякаш изникващи от пейзажа. Кой да си представи, че ще е толкова просто да намери такива съвършени оръдия? Семейство Фрейзър — алчни и амбициозни хора и синът им, който пък се оказва идеалният партньор за вас.

— Те ли убиха дъщеря ми?

26.

— Вие мислите, че семейство Фрейзър са убили дъщеря ви? — повтори Йън Йоргенсон с безразличен глас, вдигайки рамене. — Доколкото знам, не са те.

Лили изведнъж го намрази.

— Знам, че много ви боли за смъртта на дъщеря ви — вметна Олаф. — Но какво значение има за вас кой е виновният?

— Който и да я е убил, заслужава да умре.

— Ако ги убие, това няма да върне момиченцето ви — възрази Йън и я изгледа със свити вежди. — Ние в Швеция, а и в по-голямата част на Европа, не защитаваме смъртното наказание. То е чиста варварщина.

Какво не беше наред в картинката, запита се Саймън, взирайки се в Йън Йоргенсон.

— Не — каза Лили, — това няма да ми върне Бет, но ще отмъсти за нея. Никой, който е извършил хладнокръвно убийство, не трябва да бъде оставен да диша същия въздух, който дишам и аз.

— Сурова сте — вметна Олаф Йоргенсон.

— А вие не сте ли, сър? Вие, който нареждате хората да бъдат убити?

Олаф Йоргенсон се засмя с тих, лаещ смях, изпълнен с храчки, а може би и с кръв.

— Не, винаги правя само това, което е необходимо, нищо повече. Отмъщението е за аматьорите. Няма нужда вечно да се питате дали семейство Фрейзър са убили дъщеря ви. Не са я убили те. Казаха ми, че са разтревожени, защото дъщеря ви по някакъв лош късмет е видяла няколко имейла на компютъра на господин Фрейзър, съобщения, които не е трябвало да вижда. Те, разбира се, уверили детето, че съобщенията не означават нищо, нищо важно, че не си струва да мисли за тях.

Затова Бет беше тъжна, разсеяна и някак си затворена последната седмица. Защо дъщеря ѝ не беше дошла при нея, не ѝ беше казала?

Поне да я беше питала какво означава това, което е видяла? Но Бет не беше го направила, а после беше убита.

Олаф Йоргенсон продължи:

— Разбрах, че е било нещастен случай — един от вашите американски пияни шофьори, който твърде много се е изплашил и не е спрял, за да види какво е направил.

Лили почувства как сълзи напират в гърлото ѝ. Толкова беше щастлива, когато напусна Чикаго и Джак Крейн и се премести в очарователното крайбрежно градче. Не можеше да повярва до какво бе довело всичко това.

Саймън взе ръката ѝ и леко я стисна. Разбра, че я връхлитат спомени за загубата и отчаянието, които бе преживяла. Тя вдигна глава, погледна Олаф Йоргенсон и запита:

— Какво смятате да правите с нас?

— Специално вас, скъпа, ще ви нарисува един много талантлив художник, с когото съм работил чудесно през годините. Колкото до господин Русо, както казах, вече не се надявам да го привлека в моя лагер. Не си струва да рискувам. Освен това, изглежда увлечен по вас, а аз не мога да позволя това. Не е ли интересно? От толкова кратко време се познавате.

— Просто иска да бъде мой консултант — опита се да обясни Лили.

Саймън се усмихна.

— Той ви иска в леглото си — каза Йън. — Или може би вече сте любовници и точно заради това ви помага.

— Не бъди груб — обади се Олаф и изгледа смръщено сина си, после добави: — Да, страхувам се, че господин Русо трябва да предприеме дълго пътуване с кораб заедно с Алпо и Ники. Все още имаме два хубави канала, останали от построените в ранния XVII век от нашия знаменит майстор Густав. Да, господин Русо, вие с моите хора ще посетите един от тези канали още тази нощ. Става студено, посред нощ там няма да има много хора.

— Не мога да кажа, че това ми звучи като интересно предложение за прекарване на вечерта — обади се Саймън. — Какво смятате да правите със семейство Фрейзър?

Олаф Йоргенсон се обърна не към него, а към Лили:

— В момента те са мои почетни гости. Придружиха ви дотук, защото знаеха, че не могат да останат в Калифорния, заради вашите отряди за подпомагане на реда. Очакват да получат доста пари от мене. Освен това, господин Фрейзър вече има много солидна банкова сметка в Швейцария. Готови са да прекарат остатъка от живота си на някое хубаво местенце в Южна Франция, поне така ми казаха.

— И какво ще стане — запита Лили, — след като ме нарисова вашият художник?

Олаф се усмихна, показвайки много хубави бели зъби, най-вероятно изкуствени.

— Да, да, знам, че съм старец и че нямам много време да живея. Искам да сте при мене, докато дойде часът ми. Надявах се, обаче, че ще намерите известна привлекателност в предложението ми да станете моя съпруга.

— О, затова ли съм облечена в бяло? За да получа съответното настроение?

— Нуждаете се от малко превъзпитание — произнесе остро Йън. Беше разгневен, забеляза тя, когато пристъпи към нея, но спря, когато баща му положи ръка върху неговата. Йън леко се отърси от ръката на баща си и добави: — Тя показва липса на уважение. Трябва да разбере каква чест е да бъде твоя съпруга!

Олаф само поклати глава. И отново се усмихна към Лили:

— Не, скъпа, облечена сте в бяло, защото това е копие на роклята, с която за последен път видях баба ви в Париж. Беше в деня, когато тя замина с Емерсън Елиът. В деня, когато моят свят се срути.

— Добър сте в копирането, нали? — каза Лили. — Но аз не съм баба ми, старче.

Йън я удари по лицето. Саймън не каза нищо, просто се нахвърли върху Йън Йоргенсон, забивайки юмрука си в челюстта му, след това се завъртя и го изрита в бъбреците.

— Спри! — Ники бе извадила оръжие и го бе насочила към Саймън.

Саймън се поклони леко, изтупа ризата си и се отдръпна. Йън се изправи бавно, на лицето му бе изписана болезнена гримаса.

— Ще дойда с Ники и Алпо тази вечер. Аз ще съм този, който ще те убие.

— Само с тях? — попита подигравателно Саймън, и обръщайки се към Олаф Йоргенсон рече: — Ти си отгледал страхливец.

Лили сложи леко ръката си върху тази на Саймън. Бе ужасена. Тя каза на Олаф:

— Дори и да бяхте приемлив брачен партньор, сър, не бих могла да се омъжа за Вас. Омъжена съм за Тенисън Фрейзър. — Старият мъж остана безмълвен. — Не искам да се омъжвам отново, поне докато не преосмисля критериите си. Не мисля, че изобщо има някакъв начин Вие да се впишете в тях. Така или иначе съм омъжена, и това няма значение, нали?

Старецът все още мълчеше, гледайки я замислено. След това бавно кимна. Той каза:

— Скоро ще се върна.

— Какво ще правиш, татко?

— Не вярвам в многоженството. Неморално е. Ще направя Лили вдовица. Ники, заведи ме в библиотеката ми.

Докато Ники избутоваше количката от огромната стая, Лили и Саймън го видяха да изкарва малка, дебела черна книга от джоба на пуловера си. Прелистваше я, докато изчезна от погледа им.

— Той е напълно луд — прошепна Лили.

Вашингтон, окръг Колумбия

Савич влезе през предната врата на дома си, прегърна жена си, целуна я и попита:

— Къде е Шон?

— При майка ти — бърбори, гризка, каквото му попадне, и е щастлив. Оставих й две кутии бисквити.

Савич бе твърде уморен, твърде обезсърчен, за да се усмихне. Повдигна вежда въпросително.

Без допълнително встъпление, тя каза:

— И ФБР, и аз сме съгласни с плана ти. Тами те иска, Дилън. Концентрирала се е върху теб. Няма съмнение, че ще дойде тук. Заведох Шон при майка ти, защото не искаме да му се случи нещо. Точно преди да се прибереш, Джими Мейтленд направи изявление пред медиите, че ти вече не си главен разследващ в търсенето на Тами Тъгъл. Арън Бригс те е заместил. Каза, че си нужен спешно, за да

събереш важни доказателства за случая Уилбър Райт — лидерът на секта, виновен за ужасното убийство на шериф и двама помощник-шерифи във Флауърс, Тексас. В петък тръгваш към Тексас, за да работиш с местните власти.

Дилън я прегърна силно и каза, притиснал уста в косата ѝ.

— Двамата с господин Мейтленд сте го уредили много бързо. Значи трябва да тръгна в петък? Днес е вторник.

— Да. Дава на Тами много време да дойде тук.

— Да, така е. — Савич прокара пръсти през косата си, и тя щръкна нагоре. — Габриела на сигурно място ли е?

— Всъщност, през деня тя е при майка ти. И двете са на сигурно място. Тя каза, че не иска да откъсва очи от Шон.

Но родителите на Шон пропускаха неговите първи стъпки, помисли си Савич. Почувства ярост и негодувание, отпусна рамене, прегърбен от тежестта на провала си. Накрая изрече, макар да знаеше, че на нея няма да ѝ хареса:

— Тя е страшна, Шерлок. Не искам да припарва и до тебе.

Шерлок кимна бавно и се притисна към него.

— Знам, Дилън, но не можах да измисля нищо друго. Джими Мейтленд знаеше, че ти ще се страхуваш за мене и Шон, а аз не мога да допусна това. Сега и Габриела, и Шон са на сигурно място. Но не си мисли да ме отпращаш. Ние сме заедно в тази работа, винаги сме били заедно и заедно ще се справим. Тук имаме предимство, защото можем да контролираме положението. Можем да действаме и да планираме, да се приготвим за нея, а не само да чакаме и да реагираме на това, което тя ще направи.

Савич я прегърна здраво. Запита се дали тя може да долови страха му, чувстваше огромен страх дълбоко в себе си. Целуна я и я стисна още веднъж така, че костите ѝ изпукаха.

— Трябва да се приготвим за нея, скъпа, и имам вече някои идеи. От доста време ги обмислям.

— Като например? — запита тя и леко се поотдръпна, вгледана в него.

— Тами има способността да създава илюзии, да кара хората да виждат това, което тя иска да видят. Независимо дали са някакви трикове или необикновена способност на болния ѝ мозък, крайният резултат е все същият.

Отпусна я и се заразхожда. Загледа се в картините на баба си, окачени над камината, после изведнъж се обърна и каза:

— Ти вярваш, че тя не може да ме заблуди, ако съм достатъчно близо до нея. Ако можем да я примамим тук, у дома, ще бъде достатъчно близо.

Върна се към нея и ѝ се усмихна, прокарвайки пръсти през къдравата ѝ коса.

— Целуни ме, Дилън.

— Мога ли да направя нещо друго, освен да те целуна?

— О, да.

— Добре. Вечерята може да почака.

Светът може да почака, помисли Шерлок и го прегърна.

— След вечеря искам да отидем във фитнеса. Трябва да изгоня целия стрес.

— Дадено. Но ако все още усещаш стрес след всичко, което ще направя с тебе, ще се наложи да внеса корекции в програмата си.

Той се засмя, забравил за миг тревогите си.

Гьотеборг, Швеция

Кълбестите облаци бяха надвиснали ниско и закриваха луната и звездите. Щяха да донесат дъжд, а може би и сняг, още преди нощта да свърши.

Саймън седеше на дъното на малка лодка с вързани на гърба ръце. Алпо гребеше, а Ники седеше до него, опрял дуло в ребрата му. В лодката зад тях бяха Йън Йоргенсон и един дребен мъж, когото Саймън досега не бе видял и който също гребеше.

Каналът беше широк, Гьотеборг се простираше от двете му страни, хвърляйки призрачни сенки в полумрака. Само греблата образуваха леки вълнички, когато се потапяха гладко и почти безшумно във водата.

Каналът зави надясно и постройките започнаха да се разреждат. Саймън не виждаше никакви хора.

Почти бе успял да разхлаби възела на въжето. Само след няколко минути ръцете му щяха да бъдат свободни, а след още малко време щеше да раздвижи кръвта в китките и пръстите.

Ако разполагаше с още малко време, щеше да има и шанс. Но сградите ставаха все по-нарядко. Можеха всеки миг да го убият.

Той развърза възела и започна да разтърква китките си, но без резултат, кръвта още не искаше да се раздвижи:

— Спри! — заповяда Йън Йоргенсон.

Малката му лодка се изравни с тяхната.

— Ето тук. Добре. Дай ми пистолета, Ники, искам да прострелям това копеле. После можеш да го сложиш в чувала и да го потопиш.

Саймън усети как Ники се навежда към Йън, за да му даде оръжието. Това беше последният му шанс. Скочи, блъсна Алпо и се насочи към дребния мъж в другата лодка. Двете лодки се залюляха силно, мъжете се развикаха и започнаха да ругаят. Когато Саймън докосна повърхността на водата, чу плисък до себе си, после още един.

Господи, нищо по-студено нямаше от тази проклета вода. А какво очакваше той? Беше в Швеция, през ноември, за бога. Запита се колко време му остава, преди да премръзне и да умре. Не се бореше, само се остави да потъне бързо и тихо, опита се да не мисли колко му е студено, колко са изтръпнали краката му. Трябваше да се освободи, иначе щеше да умре или от студената вода, или от куршум, нямаше никакво значение. Загреба с ръце и стигна до дъното на канала, после се отби от мястото, където смяташе, че са другите. Заплува колкото можа само с крака в противоположната посока, назад по канала, придържайки се към стената му, като се мъчеше да стигне мястото, където щеше да има по-добро укритие и да намери начин да излезе от водата.

Въздухът започна да не му стига, а и замръзваше. Вече нямаше много време. Нямаше никаква надежда. Изплува нагоре, докато главата му се подаде над повърхността. Видя Ники и Йън във водата, говореха си тихо и се заслушваха за него. По дяволите, ръцете му още не бяха свободни.

Чу вик. Бяха го забелязали. Видя Алпо да гребе трескаво към него. Не спря, за да помогне на Йън или на Ники да излязат от водата, а продължи да гребе право към него.

Най-накрая Саймън успя да освободи ръцете си от възела. Усети как кръв избива от ожулените му китки. Би трябвало да го боли ужасно, но не усещаше нищо. Ръцете му бяха изтръпнали.

Гмурна се точно когато видя Алпо да вдига пистолета си и да стреля. Ледената вода го удари в лицето. Гмурна се поне на три метра и заплува с всичка сила към брега на канала.

Когато стигна дотам с пламнали дробове, лодката се люлееше почти до него. Втората лодка беше на няколко метра, всички мъже бяха в нея и се взираха в черната вода, опитвайки се да го открият.

— Ето го, хванете го! — извика Йън.

Изстрели заплющиха по водата около него.

Тогава чу сирените. Най-малко три.

Пак се гмурна, сега по-дълбоко, и смени посоката, плувайки по посока на звука. Беше толкова студено, че чак зъбите го боляха.

Когато не можеше повече дори за секунда да задържи дъха си, той направи плавно движение, излезе бавно и главата му тихо се показва над повърхността.

Не можеше да повярва на очите си. Пет-шест полицейски коли набиха спирачки до самия ръб на канала, на не повече от три метра от него. Мъжете крещяха на шведски, с насочени пистолети, и осветяваха Йън и хората му с мощни прожектори.

Един мъж протегна ръка и издърпа Саймън от канала.

— Господин Русо, предполагам?

27.

Лили вървеше край инвалидната количка на Олаф към входното фоайе с огромната му черно-бяла шахматна дъска и високите цял метър фигури, наредени от двете страни на дъската в правилни позиции, готови да бъдат преместени.

Той даде знак на прислужника да остави инвалидната количка точно по средата на шахматната дъска върху петото квадратче на белия цар. Погледна Лили, която бе застанала до белия цар, после сведе очи към часовника на изпъстрената със старчески вени китка и каза:

— Не ядохте много на вечеря, Лили.

— Така е — кимна тя.

— Той вече е мъртъв, приемоте го.

Младата жена погледна към бялата царица. Запита се колко ли тежи една от тези шахматни фигури. Би ли могла да я вдигне и да удари с нея този зъл старец по главата? Погледна мълчаливия прислужник, облечен целия в бяло като санитар, и изрече:

— Защо не си вземете електрическа инвалидна количка? Смешно е той да ви буца навсякъде.

Олаф отговори, сега с по-остър и не толкова любезен глас:

— Той е мъртъв, Лили.

— Не, не вярвам, че е мъртъв — изгледа го тя, — но вие скоро ще бъдете мъртъв, нали?

— Когато говорите така, знам, че изобщо не приличате на баба си, въпреки че външно сте нейно копие. Не проявявайте неуважение и вироглавство, Лили. Това не ми харесва. А иначе съм напълно съгласен да ви поднеса на блюдо главите на семейство Фрейзър. Какво още да ви предложа?

— Можете да оставите мен и Саймън да си заминем оттук заедно с платната на баба ми.

— Не ставайте дете. Чуйте ме, защото е много важно. От съпругата си аз изисквам покорство. Йън, сигурен съм, ще ми помогне

да ви научим на добро поведение, да ви науча как да обуздавате езика си.

— Вече сме в новото хилядолетие, Олаф, а вие сте доста стар. Дори и да знам, че ще умрете само след седмица, пак бих отказала да остана тук.

Той стовари юмрук по ръчката на инвалидната количка, от което тя се разтърси цялата.

— По дяволите, ще правите това, което ви се казва. Или непременно се налага да видите трупа на любовника си, преди да се откажете от него? Преди да приемете, че той наистина е мъртъв.

— Не ми е любовник. Просто иска да бъде мой консултант.

— Не ви е любовник? Не вярвам. Говорехте за него така, сякаш е герой, способен да преодолее всяка пречка. Това е нелепо.

— Не и щом става дума за Саймън.

Тя си пожела наистина да го бе смятала способен почти на всичко, колкото и нелепа да беше тази мисъл. Но ужасно се надяваше, че Саймън не е мъртъв. Беше й обещал и нямаше да прекърши думата си на две. Когато го бяха отвели преди два часа, той бе обхванал лицето й в длани и бе прошепнал:

— Всичко ще бъде наред. Разчитай на това, Лили.

Тя бе облизала сухите си устни, усещайки как страхът за него се раздвижва някъде дълбоко в душата й, и му бе отвърнала, също шепнешком:

— Мислех за тези нови критерии, Саймън. Признавам, че със сигурност ми трябва помощ, когато стане въпрос за мъже.

— Имаш я — бе отвърна той и бе потупал бузата й.

После тя бе гледала подир тримата мъже, които го отвеждаха от великолепната грамадна къща, бе видяла как вратата се затваря зад тях, бе чула гладкото плъзгане на колелата на инвалидната количка на Олаф Йоргенсон до огромното фоайе във вид на шахматна дъска.

Олаф я върна в настоящия момент с думите:

— Ще го забравите. Аз ще се погрижа.

Тя погледна към двамата гардове, застанали мълчаливо настрани. И двамата ги бяха придружили в трапезарията.

— Знаете ли, че имам невероятен брат? Казва се Дилън Савич. Той не рисува, както баба ни, но прави много хубави скици. Много интересни.

— Занимание за момче. Не особено подходящо за изтънчени хора. А вие си прекарвате времето в рисуване на карикатури. Как се казваха? „Сенатор Ремюс“?

— Да, рисувам политически карикатури. Героят ми се казва сенатор Ремюс. Той е ужасно неморален, също като вас, но още не съм го видяла да иска да убие някого. — Тя замълча за миг и се усмихна на неподвижния прислужник. — Наистина много ме бива да рисувам карикатури. Не е ли интересно как талантът на баба ми е намерил ново изражение в нас, нейните внуци?

— Сара Елиът беше уникална. Няма да има втора като нея.

— Съгласна съм. Но никога няма да има и друг автор на карикатури като мене. Аз също съм уникална. А какво сте вие, Олаф? Освен че сте вманиачен старец, който прекалено дълго е разполагал с много пари и власт? Кажете ми, направили ли сте нещо стойностно в пропиляния си живот?

Лицето му почервения; той задиша учестено и трудно. Прислужникът видимо се уплаши. Двамата гардове се изправиха в напрегнати стойки, стрелкайки с погледи ту Лили, ту шефа си.

Лили просто не можа да се въздържи. Гняв и безсилие бушуваха в нея, не можеше да понася това отвратително чудовище. Да, нека го накара да се пръсне от яд. С това му се отплащаше за всичко, което бе направил на нея и на Саймън.

— Знам какво сте вие — един от онези неуспели художници, един от онези покъртително тъжни хора, които никога не са били достатъчно добри, които са били в състояние единствено да подражават, да стоят отвън и да гледат. Дори не сте могли да направите една сваятна имитация, нали? Сигурна съм, че баба ми ви е съжалявала. Сигурна съм, че ви е казала какво мисли за вас.

— Млъкнете!

Олаф започна да я ругае, но понеже беше на шведски, тя не можа да разбере нищо. Бодигардовете се напрегнаха още повече, учудени от думите, които изригваше този старец, техният шеф, смаяни от пръските слюнка, които изскачаха от устата му.

Но Лили не млъкна. Продължи да говори и да вика все по-високо, колкото по-високо викаше и той.

— Какво ви каза последния ден, когато си замина заедно с дядо ми? Защото сте отишли при нея, нали? Молили сте я да се омъжи за

вас, а не за Емерсън, но тя е отказала, нали? Присмя ли ви се? Каза ли ви, че би предпочела дори женомразеца Пикасо пред вас? Че талантът ви изобщо го няма и че я отвращавате, че не може да понася вашите претенции и чудачества? Какво ви каза, Олаф? Какво?

— По дяволите, каза, че съм разглежено момченце, което има прекалено много пари и винаги ще бъде повърхностен егоист! — Той съскаше, почти изпаднал в несвяст, мятайки се насам-натам в инвалидната количка.

Лили се взря в него.

— Спомняте си дори точните думи, които ви е казала баба ми? Това е било преди повече от шестдесет и пет години! Господи, каква покъртителна гледка сте представлявали тогава, а сега още повече. Направо ме плашите.

— Млъкнете! — Олаф изглеждаше изпаднал в треска, една неясна сянка. — Реших, че няма да се ожения за вас — изрече той с нисък, уверен глас. — Ясно разбрах, че не заслужавате моята преданост и възхищение. Никак не приличате на Сара, никак. — Извади малък деринджър и го насочи към нея. — Семейство Фрейзър са мъртви. Живи не струваха нищо за мен. Сега и вие не струвате нищо.

Гардовете едновременно пристъпиха напред.

Нима беше заповядал да убият семейство Фрейзър?

Лили се втурна към количката, блъсна я колкото сили имаше и я прекатури настрана. Олаф изхвърча от нея.

Тя не се поколеба. Изтича колкото можа по-бързо и залегна зад белия цар. Чу два бързи изстрела. Главата на царя отхвъркна, парченца мрамор се разпиляха навсякъде.

Чу Олаф да вика на бодигардовете, чу отекващите им стъпки. Остана прилепена към пода. Няколко късчета мрамор я бяха улучила и тя усети лепкава струйка кръв да се стича по ръката ѝ и да оставя петна по бялата рокля.

Възрастният мъж ругаеше, лежейки все още безпомощен на пода. Викаше бодигардовете, нареждаше им да проверят дали я е убил.

Яките мъжаги говореха нещо, но беше на шведски и тя не разбра. Не тръгнаха към нея, явно защото той искаше лично да си достави удоволствието да я убие и те знаеха това.

Лили се повлече на лакти, пренесе се зад кралицата, по-близо до голямата входна врата, после зад топа. Погледна към Олаф. Един от бодигардовете се бе навел над него и му подаваше собственото си оръжие.

Мъжът вдигна Олаф и го настани в инвалидната количка. Олаф насочи оръжието си към нея.

Тя се сви зад офицера. Беше на не повече от десет крачки от входната врата.

— Обичам тази игра — извика старецът с треперещ глас и стреля.

Топът падна и я удари по глезените. Тя усети внезапна болка, но размърда краката си и се увери, че може да ги движи. Сви се зад офицера и замря.

Олаф извика отново. После се разсмя. Последва друг изстрел, неприлично висок в настъпилата тишина, и тя видя огромно парче от мраморния под, на не повече от метър от нея, да се разлита във всички посоки. Той продължи да стреля, отново и отново, изстрелите накараха белия цар да се удари в царицата.

Лили се сви на колене зад коня, точно до входната врата.

Още един изстрел профуча край ухото ѝ и тя се прилепи към пода. Един от бодигардовете изтича с викове към нея. Защо?

Тогава чу още изстрели, най-малко шест, но не идваха нито от Олаф, нито от бодигарда; долитаха иззад входната врата. Чу викове, мъжки гласове, някой заблъска силно по вратата и накрая тя рухна на пода.

Олаф и бодигардовете стреляха към вратата.

Лили скочи на крака, взе огромно парче от разчупения офицер, изтича покрай Олаф и го запрати към количката.

Улучи. Олаф падна назад, пистолетът му изпрати един куршум, но вече към тавана. Бодигардовете избягаха, когато полицаите започнаха да стрелят по тях от входната врата.

Стрелбата и виковете преминаха в нетърпим шум. Лили видя Саймън зад гърба на единия полицай. Беше жив.

Настъпи внезапна тишина. Лили изтича към Саймън и се хвърли на врата му. Ръцете му я стиснаха силно.

Тя вдигна глава и му се усмихна.

— Радвам се, че дойде. Беше станало много напечено, знаеш ли?

Олаф викаше и ругаше, после внезапно млъкна.

— Всичко свърши, Лили — прошепна Саймън на ухото ѝ. — Старецът не може да избяга. Време е да се погрижа за тебе, защото кървиш. Искам да не мърдаш много-много, линейката ще дойде всеки момент.

— Нищо ми няма, не се тревожи за мене. Порязаха ме парченца от разбития мрамор. Саймън, но ти си мокър! Защо си мокър?

— Не внимавах. Стой мирно.

— Не, кажи ми. Как се отърва от тях? Какво се случи?

Той разбра, че тя няма да го остави, и поклати уморено глава.

— Хвърлих се в канала, за да избягам, но не можах. После се струпяха всякакви видове полицаи, извадиха ме от канала и се погрижиха за Алпо, Ники и Йън. Никой не е убит. Всички са в местния арест. Благодарение на брат ти, Лили. Обади се на свой приятел в Стокхолм, чиито братя живеят тук, в Гьотеборг. Полицията наблюдавала имението, видели са Йън и момчетата да ме натъпкват в колата, обадили се за подкрепление и тръгнаха по петите ни.

— Искам да се запозная с тия братя — усмихна се с облекчение Лили.

За първи път от много време успя да се засмее. И усмивката ѝ беше изпълнена с надежда.

28.

Вашингтон

Късната съботна нощ беше по-студена във Вашингтон, отколкото в Стокхолм. Рано през деня температурата бе спаднала, небето се бе отворило и бе изсипало планини от сняг по цялото източно крайбрежие. Лили най-накрая си бе легнала, рамото и гърбът вече не я смъдяха от острите мраморни снарядчета, които бяха оставили следи по кожата ѝ.

— Нищо сериозно, само повърхностни наранявания — бе казал шведският лекар.

Искаше ѝ се да го удуши. Щеше да се сдобие с още белези.

Когато бе признала това с въздишка на Саймън, той тъкмо я настаняваше с няколко възглавници под гърба на седалката в първа класа и шеговито отбеляза, че обича жени с белези, защото белезите говорили за твърд характер.

— Не — бе казала Лили, оставяйки го да я завие с одеялото, — това показва, че жената не умее да преценява.

Той ѝ се бе усмихнал и я бе целунал. После бе пригладил косата назад по челото ѝ и я целуна отново, този път, без да се усмихва.

След което бе обхванал лицето ѝ в длани и бе казал много тихо, понеже прожекцията вече бе свършила и всички в оскъдно осветената самолетна кабина се опитваха да заспят:

— Струва ми се, че ще бъдем екстра екип, Лили. Ти, аз и сенатор Ремюс.

Лили се сгуши под завивките. Надяваше се, че Саймън е по-добре от нея. И той като нея едва се държеше на крака от изтощение. Надяваше се, че ще заспят бързо.

Саймън бавно се обърна на прекалено късото легло, не му се щеше да се търкулне на пода. Бе успял да увие стегнато одеялото около краката си, което не беше лесно, тъй като те стърчаха вън от леглото.

Беше се приютил временно в стаята на Шон, близо до стаята на Лили, тъй като детето все още беше при госпожа Савич. Предпазна мярка, бе казал Дилън, помагайки на Дейн Карвър — новия специален агент в екипа му — да вкара вътре тясното войнишко легло, на което щеше да спи Саймън. Бе казал на двамата мъже, че няма да му пука, дори ако трябва да се намести да спи в креватчето на Шон, стига това да е необходимото условие да може да заспи.

Саймън знаеше, че Лили е добре и е близо до него. За момента не достатъчно близо, но той си имаше планове как да промени това положение. Представяше си я в своя апартамент, виждаше как ще преустрои една от големите спални на горния етаж в неин работен кабинет — с много светлина, точно каквато ѝ трябва.

Усмиваше се, вдишвайки бебешкия аромат на Шон. Хубава миризма, но би предпочел да бъде в стаята за гости, с Лили, в нейното легло. Винаги бе проявявал търпение и това, както предполагаше, беше добро качество, понеже познаваше Лили едва от две седмици.

Що се отнасяше до Лили, тя не разбираше защо не може да заспи. Във Вашингтон беше след полунощ, а в Швеция трябваше да е сутрин. Но двамата със Саймън бяха прекарвали в Швеция толкова малко време, че тялото ѝ нямаше начин да разбере кое време на деня е. Беше ужасно изтощена, но не успяваше да заспи.

Все още много се тревожеше за брат си. Тами Татъл още не се бе появила, не бе тръгнала да преследва Дилън, а брат ѝ и Шерлок изглеждаха разтревожени и напрегнати.

В петък следобед, както бе официално обявено, Дилън бе взел такси до летището и бе си купил билет за Тексас. Точно в последната минута бе слязъл от самолета и тайно се бе прибрал в къщата си в Джорджтаун.

Сега беше събота вечер, много след крайния срок и Лили знаеше, че агентите все още охраняват къщата. Джими Мейтленд не си позволяваше да рискува, беше инсталирал извънредно прецизна аларма.

Лили се надяваше, че Дилън и Шерлок нямат проблеми със съня. Знаеше, че Шон им липсва. Когато бяха се качили горе, за да си легнат, по навик се бяха отбили в стаята на сина си.

Тя се обърна настрана и рязко си пое дъх, усещайки внезапна болка. Не искаше да взема повече болкоуспокояващи. Затвори очи и

видя отново онази огромна стая, чиито стени от горе до долу бяха отрупани с картините на баба й. Толкова много картини, които трябваше да се върнат в музеите по целия свят. Олаф Йоргенсон и синът му нямаше да се отърват лесно. Йън щеше доста време да остане в затвора. Олаф беше в болница, състоянието му беше критично.

Беше минал повече от час и Лили най-накрая започна да се унася. Изведнъж мозъкът й вдигна тревога и тя отвори очи. Беше чула нещо. Не бяха нито Саймън, нито Дилън или Шерлок. Нещо друго не беше наред.

Може пък и да си въобразяваше. Може да беше някакъв призрачен шепот в преуморения й мозък или само повей на вятъра, който бе накарал някое клонче да чукне в прозореца на стаята. Да, звукът идваше отвън, не беше вътре в стаята й. Може би се чуваше откъм стаята на Саймън, в другия край на коридора. Да не би да се е събудил?

Лили зачака, отворила очи, вслушвайки се напрегнато в тъмнината на стаята.

Тъкмо се поуспокои и чу изпукване. Само лек натиск по дъбовия под можеше да предизвика изпукване, но тя го чу, и то съвсем наблизо. Разнесе се във въздуха, стопи се, но тя все още го чувстваше. Зачака, напрягайки слух, а сърцето й заби силно.

Килимите, покриващи дъбовите подове, приглушаваха всякакъв звук, човек можеше да ходи съвсем безшумно по тях.

Лили се надигна, напрегна се и се вгледа. Твърде късно. Видя една сянка, която се движеше бързо, нещо се приближаваше към нея. Усети остра болка, сякаш нож се забиваше в гърлото й.

Отпусна се на възглавницата. Точно преди да припадне, видя над себе си лице, женско лице и разбра чие е. Устата прошепна:

— Здравей, сестричке.

* * *

Шерлок не можеше да заспи. Ръката на Дилън тежеше върху гърдите й, той беше много близо до нея, непоносимо горещ, познатият му аромат се носеше във въздуха около нея, но това не й помагаше.

Мозъкът ѝ не можеше да изключи; продължаваше да мисли, да премисля всичко, което знаеха за Тами, и това, което си представяха, но не знаеха.

Когато усети, че повече не може да издържа, тя леко се отдели от Савич, стана от леглото и навлече стария син пенъоар. Беше си легнала с чорапи, за да не изстиват краката ѝ. Трябваше отново да провери къщата, макар че вече я бе проверила три пъти, а Дилън сигурно още три пъти. Трябваше да се увери. Беше рано сутрин, неделя, валеше сняг, Шон беше при баба си, на сигурно място. Кога щеше да се почувства достатъчно сигурна, за да го върне у дома? Всичко трябваше да свърши. Тами трябваше да предприеме нещо. Все някога всичко трябваше да приключи.

Тя се надяваше, че четиримата агенти отвън не са премръзнали окончателно. Знаеше, че поне имат топло кафе; около десет часа им беше занесла в огромен термос.

Стигна до края на коридора, усещайки топлината на къщата около себе си, вдишвайки успокояващите миризми. След миг младата жена разбра, че нещо се е променило.

Беше тихо, но не онази тишина, с която бе свикнала. Прекалено тихо. Тя разбра, че алармата е изключена, тихичкото бръмчене, което едвам се чуваше, сега отсъстваше. Панически възел заседна в гърлото ѝ.

Обърна се и погледна към красиво орнаментираното дървено стълбище. Видя лека светлина в дъното от стъклената арка над входната врата, зърна как снежинките лениво прехвърчат зад стъклото. Направи една стъпка, после друга, когато една ръка я удари право в гърба, тя изпищя или най-малкото помисли, че пищи, и се търкулна презглава по стълбите. Някой мина покрай нея, докато тя лежеше по лице на дебелия персийски килим, едва дишайки, опитвайки се да запази съзнание. Беше се ударила в главата, цялото ѝ тяло бе натъртено и почти не можеше да се движи.

Стори ѝ се, че чува стон, и фигурата изчезна. Докато гледаше към входната врата, тя се отвори, да, беше сигурна, че я е видяла да се отваря, почувства по-веч студен въздух да стига до лицето ѝ и потръпна.

Входната врата продължаваше да стои отворена. Мина само миг, преди да разбере какво се бе случило. Някой я бе бутнал по стълбите.

Някой току-що бе излязъл през входната врата.

Шерлок се изправи несигурно на крака, обзета от страх. Тами Татъл. Трябваше да е тя. Но как? Как е минала покрай агентите и е влязла в къщата? Защо тя не я е видяла? Отметна назад глава и изкрещя:

— Дилън! О, Господи, Дилън, ела бързо!

Савич и Саймън се появиха едновременно в горната част на стълбите, и двамата по боксерки. Къщата светна.

— Шерлок!

Савич се озова до нея, прегърна я силно, после полека я отпусна, уплашен, че я е наранил. Шерлок го сграбчи за ръцете:

— Не, не, Дилън, добре съм. Тами... беше тук; бутна ме по стълбите. Алармата беше изключена и аз тъкмо слизах долу да проверя. Чух женски стон, не бях аз. Къде е Лили? Боже Господи, виж къде е Лили!

Саймън се изкатери моментално по стълбите, вземайки по две-три стъпала наведнъж. Чуха го да вика:

— Няма я.

Дилън измъкна клетъчния си телефон, за да се обади на агентите навън. Саймън палеше подред лампите, докато Дилън говореше с агентите. Входната врата беше отворена, от Лили нямаше следа. Тами някак я бе извлякла, без Шерлок да види нищо.

Савич стоеше на входната врата по боксерки и се напрягаше да види нещо през гъстия сняг, който валеше като непрекъсната бяла завеса пред него.

* * *

— Какво ще кажат психолозите? — изрече Джими Мейтленд, отпивайки от кафето, толкова горещо, че му изгаряше езика.

— Джейн Бит предполага — каза Савич, — всъщност е сигурна, че никой досега не се е срещал с такова нещо като Тами Татъл. Може да има някаква вродена дарба да проектира пред човека това, което иска той да види. Но колко силна дарба има... Всички на онова летище в Антигуа повярваха, че тя е мъж, и това я прави толкова уникална. Джейн каза, че дори само това да беше, не трябва да се

съсредоточаваме изключително върху него... каза, че по тази писта не можем да се състезаваме с нея. Трябва да търсим жена с една ръка на около двадесет и три години. Какво ще направи? Ако можем да го предскажем, значи е уязвима.

— Но ние не знаем какво ще направи тя, къде ще отведе Лили — възрази Шерлок.

— Предполагаше се, че ще преследва мене, а не Лили... мене, за да откъсне шибаната ми глава — изрече бавно Савич, взрян в ръцете си, с които стискаше здраво Шерлок през кръста.

Джими Мейтленд примига. Никога не бе чувал Савич да ругае и разбра, че цитира Тами.

Саймън се разхождаше напред-назад пред двамата. Беше облякъл само едни намачкани черни панталони, без риза, дори не бе обул и обувки.

— Слушай, Савич, знаеш, че е отвлякла Лили, защото мисли, че това е по-добро отмъщение, отколкото да убие самия тебе. Помисли, по дяволите. Къде Тами Татъл ще откара Лили?

Беше почти четири часа сутринта, все още валеше сняг. Никой не каза и дума. Савич седна на любимото си кресло, облегнал глава назад, със затворени очи. Почувства Шерлок да се обляга до него.

— Мисля, че знам къде би могла да отведе Лили — каза тя тихо.

29.

Лили усещаше студ, повече, отколкото когато бе лежала на онзи гол дюшек в Гьотеборг. Китките и глезените ѝ бяха вързани хлабаво с някакъв проводник. Лежеше на една страна в някаква тъмна стая със странна миризма. Не беше неприятна, но не можеше да познае каква е. Беше добре. Чувстваше тъпо туптене от страни на главата, но не ѝ беше зле, болеше я малко от страни, тази болка нямаше да я убие. Не, щеше да я убие онази побъркана жена, която я бе домъкнала тук.

Дали не чу нечий смях? Не беше сигурна.

Стисна зъби и се опита да разхлаби китките. Усети леко движение; проводникът не беше много стегнат. Продължи да го дърпа и да го извива.

Къде се намираше? Къде я бе отвела Тами Татъл? Тя знаеше, че Тами е откачена и много хитра, че досега бе успявала да се изплъзне от брат ѝ. Беше я отвлякла, защото е сестра на Дилън. Защото смяташе, че така по-добре ще си отмъсти на Дилън, отколкото просто да го убие.

В този момент Дилън вероятно се самоизяждаше от чувство за вина. Тя продължи да разхлабва връзките.

Каква беше тази миризма, която изпълваше въздуха? Едва сега разбра. Намираше се в някакъв обор.

Усещаше мирис на старо сено, ленено масло, да, точно така, най-малкото беше някакво растително масло и много слаба миризма на стар, сух конски тор.

Обор. Спомни си Саймън да пита Дилън къде бяха хванали двамата Татъл и Дилън бе обяснил, че е в някакъв обор на Мерилин Уорлъски, близо до Плъм Ривър, Мериленд.

Може би се намираше точно там. Поне Дилън и Шерлок щяха да знаят за това място. Мерилин Уорлъски дали беше тук заедно с нея? Беше ли още жива?

Мътна сива светлина проникваше през мръсното прозорче над нея. Зазоряваше се. Скоро щеше да настъпи утрото. Лили продължи да разхлабва връзките на китките си. Не искаше да мисли как през

всичките тези години, докато беше използвала подобен проводник, никога не се бе късал и не се бе смъквал. Но сега усещаше, че е по-хлабав отпреди.

Ходеше ѝ се до тоалетната. Беше и гладна. Рамото и хълбокът я боляха. Болката беше повърхностна, както я бе уверил онзи проклет доктор. Много ѝ се искаше тогава да го бе сритала, та и той да почувства някаква повърхностна болка... Още светлина, разсеяна и мътна, ѝ позволи да различи, че се намира в някаква стаичка към обора. Старо, полуразпаднало се бюро бе опряно до отсрещната стена, до него имаше два стола. Скъсана юзда висеше на един гвоздей, забит в обкованата с дъски стена.

Беше студено. Тя не можеше да спре да трепери. Сега, когато имаше как да се поогледа, видя пукнатините в дървените стени, през които прозираше пейзажът навън, и ѝ стана още по-студено. Беше само по нощница. Добре, че поне нощницата беше фланелена, с дълги ръкави, стигаше ѝ от врата чак до глезените.

Но не беше достатъчно.

Тя обърна глава, когато чу вратата бавно да се отваря. Видя в мътната светлина някаква жена да застава на прага.

— Здравсти сестричке. Как се справи с кабела? Охлаби ли го поне малко?

— Не съм ти сестричка! — сопна се Лили.

— Не, ти си сестричката на Дилън Савич и това е предостатъчно. Направо страхотно.

Тами влезе в стаичката, подуши въздуха, намръщи се леко, после дръпна един от разклатените столове и седна. Кръстоса крака. Носеше черни ботуши с огромни тежки подметки.

— Много ми е студено — потрепери Лили.

— Да, и аз така си помислих.

— Трябва и да отида до тоалетната.

— Добре, не ми пука дали ти е студено, но няма да те оставя да лежиш и да се напикаеш. Ще бъде неприлично. Ще ти отвържа краката, за да можеш да вървиш. Можеш да излезеш отвън в обора и да си избереш някое ъгълче. Ще ти вържа ръцете отпред.

Лили прецени, че няма никакъв шанс, ако започне да се бори с нея. Глезените ѝ бяха вързани. Не можеше да направи нищо, само да

чака проводникът да се озове отново около китките, този път отпред. Добре, че поне за малко ръцете ѝ щяха да бъдат отпред.

Лили тръгна пред Тами и излезе в огромния обор. Беше ужасно мръсен — гнило сено, ръждиви части от неизвестни машини, някакви дъски от покрива се бяха отпразли и снегът свободно падаше вътре. Веднага видя големия кръг, очертан с черно. Беше идеално чист. Тами и брат ѝ бяха накарали двете момчета да влязат в него, докато Тами викаше своите гоули.

— Оня ъгъл харесва ли ти? Хайде, имаме много работа. Не вярвам да си глупава, но няма значение, ако си. Хайде, сестричке.

Лили се облекчи, после се обърна и погледна към Тами, която я наблюдаваше.

— Как влезе в къщата? Алармата е от най-новите.

Тами само ѝ се усмихна. Сега Лили я виждаше съвършено ясно в снопа силна утринна светлина, който влизаше през огромна пукнатина в стената. Над черните ботуши бе сложила черни джинси и черно поло с дълъг ръкав. Там, където трябваше да бъде едната ѝ ръка, ръкавът беше празен. Не беше нито грозна, нито красива. Изглеждаше нормално, дори малко безлична. Не изглеждаше особено страшна, дори с намазаната с гел коса, стърчаща на върхчета. Очите ѝ, също като косата, бяха тъмни, много тъмни, даже по-тъмни от косата, в остър контраст с лицето, което беше много бледо, може би нарочно избелено с бяла пудра, а устата ѝ бе изрисувана с тъмно червило. Беше слаба, единствената ѝ ръка беше тънка и дълга, ноктите на пръстите бяха лакирани с лак в цвета на червилото. Макар че беше слаба, от нея се излъчваше непреодолимото усещане, че е много здрава.

— Обзалагам се, че брат ти и малката му червенокоса женичка са си гризали ноктите, докато са ме чакали да дойда. Но аз не дойдох тогава, когато те ме очакваха. Онова съобщение на ФБР по телевизията... не му повярвах дори за минута. Знаех, че е примамка, и всичко се подреди идеално. Подбрах момента, дадох си достатъчно време, разучих всичко за алармата, как да я изключа. Не беше трудно. Седни, сестричке.

Лили седна на една бала сено, толкова старо, че пропадна под нея.

— Не мисля, че си могла да се справиш сама с тази аларма. Трябва ти опитен човек.

— Права си. Но хората винаги ме подценяват, понеже мислят, че не разбирам от такива неща.

Тами се усмихна, после започна да се разхожда пред нея, като от време на време поглеждаше към празния си ръкав, където трябваше да бъде другата ѝ ръка. Лили я наблюдаваше и видя как по лицето ѝ преминава първо ужасна паника, а след това невъобразимо силна омраза.

— Какво ще правиш с мене?

— Е, ще те сложа в кръга и ще извикам гоулите — засмя се Тами. — Ще дойдат и ще те разкъсат, а каквото остане от тебе, ще го пратя на брат ти... труп, какъвто не би искал да вижда. — Тами спря за момент, после наклони глава. — Близко са, усещам ги.

Лили се вслуша. Чуваше слабото шумолене на клоните, може би от непрекъснато валящия сняг, чуваше и шепота на вятъра. Но нищо друго. Нито ранобудни птички, нито никакви животни.

— Нищо не чувам.

— Ще чуеш — каза Тами. — Ще чуеш. Сега ще се върнем към този черен кръг. Ти ще седнеш в средата му. Дори няма да ти връзвам ръцете отзад. Хайде, мърдай, сестричке.

И тя извади пистолет и се прицели в Лили.

— Не, никъде няма да ида — заяви Лили. — Гоулите ще ме искат ли, ако не съм в кръга? А ако вече си ме убила с твоя пистолет? Още ли ще ме искат?

— Просто трябва да видим, нали?

Тами вдигна пистолета и го насочи право в лицето на Лили.

* * *

Саймън искаше мотоциклетът да му беше под ръка, за да си пробие път в претовареното сутрешно движение. Защо, по дяволите, Савич нямаше сирена в колата си? Защо толкова много хора бяха излезли по това време?

Когато най-накрая колоната се размърда, Савич натисна до дупка газта. Саймън погледна през задното стъкло и видя да ги настигат шест черни коли на ФБР една след друга.

— Разкажи ми, Шерлок — каза той, усещайки как сърцето му бие бързо и силно. — Скоро ще стигнем там. Разкажи ми за Тами.

* * *

Тами бавно пусна оръжието.

— Мислиш, че си много умна, а?

Лили бавно поклати глава, толкова облекчена, че чак ѝ прилоша. Беше готова да усети как куршумът пронизва сърцето ѝ, просто всичко да се свърши. Един изстрел и щеше да бъде мъртва. Но все още беше тук, съвсем жива, заедно с Тами, която още държеше този отвратителен пистолет.

Кръгът. Тами май искаше тя да влезе в този кръг жива.

— Къде е Мерилин? Тя ти е братовчедка, нали?

— Искаш да знаеш за сладката ми малка братовчедка? Точно сега много не съм доволна от нея, нали разбираш. Тя разказа на брат ти всичко за мене. После той я използва за примамка. Беше много непочтено от негова страна. Това ми харесва в тоя тип. Тя ме чакаше там, на открито, на летището, стоеше до оная глупава агентка, която се предполагаше, че трябва да я пази. От мене. Каква шега. Аз прерязах гърлото на агентката и всички видяха, че го прави някакво побъркано момче. Всички го повярваха, но всъщност бях аз... Искаш да знаеш защо мразя брат ти? Не е трудно да се сетиш. Той уби моя брат. Откъсна ми ръката с изстрела си, остави я да се люлее, увиснала на няколко нишки мускул, гледах я как виси и помислих, че ще умра. После ме вързаха на онова легло, защото брат ти им каза, че съм опасна, и отрязаха каквото беше останало от ръката ми в болницата, а аз едва не умрях. Заради проклетия ти брат.

И тогава Тами избухна.

— Една проклета ръка! Само ме погледни... шибаният ми ръкав е празен! Едва не умрях от инфекцията, да го вземат дяволите! Той ми простреля ръката! След като пусна гоулите по тебе, след като те направят на кървава купчина месо, ще хвана и него, *ще го хвана, ще го хвана!*

Лили мълчеше, опитвайки се да се стегне достатъчно, за да разхлаби проводника. Искаше ѝ се да може да вдигне ръце и да

използва зъбите си, но Тами със сигурност щеше да забележи. Понеръцете ѝ бяха все още вързани отпред. Това можеше да ѝ даде известен шанс.

Тами си пое дълбоко дъх, снижавайки бавно пистолета. Очите ѝ отново се съсредоточиха върху Лили.

— И ти си като него, упорита.

— Как мина покрай всичките агенти, които пазеха къщата?

— Всички до един са глупаци. Много лесно беше. Даже и малко скучно. Не им позволих да ме видят.

Лили не искаше да повярва на тази очевидна лъжа, но каза:

— И не можах да видят и мене?

— Да, нищичко не видяха. Просто те извлякох навън с тая хубава нощница... съжалявам, че не ти взех палто. Но си помислих, че след като разбереш какво ще стане с тебе, няма да усещаш никакъв студ, по-добре, отколкото да си мъртва и хич нищо да не усещаш. Сега, сестричке, влизай в проклетия кръг!

— Няма.

Тами вдигна оръжието и стреля. Лили извика, не можа да се въздържи. Хвърли се надясно зад балата сено, усети как куршумът профуча на два пръста от бузата ѝ, изтъркаля се няколко пъти, продължавайки да дърпа проводника, който стягаше китките ѝ. Друг куршум улучи купчина гнило сено и го вдигна в облаци прах.

Тами спря да стреля, тръгна към Лили и застана на място, гледайки надолу към нея, с оръжие, насочено към гърдите ѝ. Лили вдигна очи, замря, не посмя да мръдне, не смееше и да диша.

— Имаш проблем, нали, Тами? — изрече тя накрая. — Гоулите няма да дойдат, ако не съм вързана като жертвена овца в оня черен кръг, нали? Трябва да свикнеш. Никъде няма да ходя.

Тами не каза нищо, само се обърна и се отдалечи от нея с дълги солидни крачки на тежките си черни ботуши. Лили я видя как изчезва в склада и затваря вратата след себе си. Настъпи такава тишина, че Лили чу как оборът стене под усиливащите се пориви на вятъра. После чу писък, женски писък, писъка на Тами и два изстрела, високи и резки.

Дилън изскочи от склада, стиснал зигзауера, и викна:

— Лили! О, Господи, добре ли си, скъпа? Всичко е наред. Влязох в склада и я застрелях, преди да ме види. О, Господи, наранена ли си?

Тя усети такова облекчение, че едва не се задуши.

— Ти дойде, Дилън! Не преставах да ѝ говоря, знаех, че трябва да не спирам да ѝ говоря. О, Господи, толкова е страшна. После взе да стреля по мене и помислих, че всичко е свършило...

Лили изведнъж замръзна. Дилън беше близо до нея, на не повече от шест крачки, когато изведнъж Лили престана да вижда брат си. Видя Тами. Тя не държеше зигзауера на Дилън, а собствения си малък гаден пистолет. Мозъкът ѝ замръзна, просто замръзна. Не можеше да приеме това, което виждаше, това, което беше пред нея. Просто не можеше. О, Господи.

— Добре ли си, миличка?

Беше гласът на Тами, а не на Дилън.

Тогава Лили разбра, че това е била Тами. Беше помислила, че вижда Дилън, защото много искаше да го види, а Тами искаше тя да види Дилън. Тами бе помислила, че Лили се е уловила.

О, Господи!

— Добре съм — изрече Лили. — Толкова се радвам, че си тук, Дилън, толкова се радвам.

Тами се отпусна на колене до Лили и я обърна настрана.

— Дай да махна тоя кабел, скъпа. Хайде, ще пъкна ножа под него. Добре, вече си го охластила. Можеше да се освободиш, нали?

После Тами Татъл прегърна Лили и я притисна до себе си, целуна я по косата. Погали я по гърба с единствената си ръка. Лили усети малките гърди на Тами да се допират до нейните.

Тами бе оставила оръжието на земята, само на една ръка от нея, не повече от половин метър.

— Прегърни ме, Дилън. О, Господи, толкова се изплаших. Така се радвам, че дойде толкова бързо.

Тя плачеше и хлипаше, усещаше как Тами я притиска и отново целува косата ѝ. Ръката на Лили се плъзна бавно към пистолета, бавно, докато пръстите ѝ докоснаха дръжката.

Тами грабна пистолета, напъха го в колана си и каза:

— Нека ти помогна, скъпа. Точно така. Сега си добре. Шерлок е отвън с другите агенти. Да идем да ги видим.

Тами я притисна здраво до себе си и двете тръгнаха към вратата на обора. Не, не точно към вратата. Тя сви наляво към огромния черен кръг.

Точно когато Тами я заведе в кръга, Лили грабна пистолета от колана ѝ и го насочи към нея.

Тами, изглежда, не усети, че Лили е взела пистолета ѝ и се е прицелила в нея. Обърната към вратата на обора, тя вдигна глава и извика:

— Гоули! Този път няма млади кръвчици за вас, имам крехко, свежо парче. Донесете брадвите си, донесете ножовете си и я накълцайте! Елате, гоули!

Вратата на обора рязко се отвори. Лили видя как две снежни вихрушки влизат вътре и нещо друго в този сняг. Може би малко торнадо. Това беше видял и Дилън, нали?

Снегът като че ли оформи две отделни фигури, като малки торнада, които се въртяха, снишаваха се, спускаха се и се приближаваха към нея. Бяха бели, въртяха се лудо, без да спират, и идваха все по-близо и по-близо. Лили замръзна на място, взряна в тези бели конуси, които се приближаваха към нея, сега бяха на не повече от десетина крачки, почти до черния кръг. Тя трябваше да се махне оттам. Тами видя, че нещо не е наред. Извади нож от подметката на ботуша си, дълъг, страшен нож. Вдигна го и изтича към Лили.

Лили не мислеше, само вдигна пистолета и извика:

— Не, Тами, край. Да, виждам те. Когато се приближи, видях тебе, а не брат си. Гоулите няма да ти помогнат.

И точно когато Тами скочи към нея с вдигнат нож и острието му блесна, Лили дръпна спусъка.

Тами извика, изстрелът не я спря. Лили отново дръпна спусъка, отново и отново, Тами Татъл политна на цели шест стъпки от силата на куршумите. Просна се по гръб, в гърдите ѝ зейнаха дупки. Единствената ѝ ръка отлетя настрана, празният ръкав падна на земята.

Но Лили не ѝ вярваше, изтича към нея, дишайки тежко и бързо, почти извън себе си от страх, прицели се и изстреля последния куршум на една крачка от тялото на Тами. Тялото ѝ подскочи от ударната вълна. Лили стреля отново, но чу само прещракване. Оръжието беше празно, но Тами беше още жива, впила очи в лицето на Лили и Лили не можеше да спре. Дърпаше спусъка като автомат, отново и отново, докато единствено празни щракания започнаха да изпълват тишината.

Тами лежеше по гръб, цялата в кръв, единствената ѝ ръка още бе притисната към гърдите. Дори гърлото ѝ бе разкъсано от куршумите. Лили бе изстреляла шест куршума в нея. Тя падна на колене и докосна с пръсти кървавата шия на Тами.

Нямаше пулс.

Но очите ѝ гледаха към Лили, гледаха лицето ѝ. Тами още беше тук, още се бе вкопчила в това, което беше. Устните ѝ помръднаха, но не излезе звук. Бавно, ужасно бавно очите ѝ станаха стъклени. Сега беше мъртва. Очите ѝ вече не гледаха диво, вече не виждаха нищо.

Настъпи мъртва тишина.

Лили вдигна поглед, но гоулите бяха изчезнали. Бяха си отишли заедно с Тами.

30.

Вашингтон

Специалистите от лабораториите на ФБР претърсиха всеки инч от обора край Плъм Ривър, Мериленд. Намериха опаковки от десертчета — най-малкото четиридесет, но никакви дрехи, никакво легло, никакъв признак, че Тами Татъл някога е пребивавала тук. Нямаше и помен от Мерилин Уорлъски.

— Мъртва е — каза Савич и Шерлок потрепери при виновната нотка в гласа му.

— В нищо не можем да бъдем сигурни, когато става дума за това семейство — изрече с равнодушен глас Шерлок, но се приближи към него и сложи ръка на рамото му.

След два дни

Беше късно следобед, снегът бе спрял да вали. Вашингтон беше покрит с одеяло от чист, бял сняг, ярко слънце грееше от синьото небе. Хората бяха излезли навън в тази студена неделя, макар че националните медии бяха обявили, че в престрелка в един обор в Мериленд е загинала избягалата убийца Тами Татъл.

Лили влезе във всекидневната с чаша горещ чай в ръка.

— Обадох се на агент Кларк Хойт в Юрика, на домашния му телефон, защото е неделя. Просто не можах да се въздържа. Не можах да изчакам. Слава богу, той като че ли нямаше нищо против. Каза, че Хемлок бей кипял от клюки за смъртта на Елкът и Шарлот. Кметът, градският съвет и местната методистка църква правят събрания и планират голяма възпоменателна служба. Каза, че никой не искал да се задълбава в причината за убийството им, но е възможно ширещите се слухове да са по-невероятни и от истината.

Замълча за момент, после добави:

— Обадох се и на Тенисън. Много е натъжен от смъртта на родителите си. Трудно му е да приеме това, което са направили, че са

го използвали — използвали са двама ни, за да постигнат целите си. Той каза, че сега знае, че родителите му са ми давали депресанти през всичките тези месеци и че именно те са повредили спирачките ми, за да катастрофирам, когато съм карала към Фърндейл.

— Но откъде са знаели какво ще правиш? — запита Шерлок.

— Тенисън каза, че им е звънял в Чикаго и просто споменал, че ме е помолил да отида до Фърндейл, казал и кога. Жал ми е за него, но се питам как е могъл да бъде толкова сляп, та да не види какво представляват родителите му.

— Те заблудиха и тебе — каза Савич. — Поне в достатъчна степен. Никой не иска да вижда злото; никой не иска да приеме, че то съществува.

— Реших да отида в Калифорния за възпоменателната служба — продължи Лили. — Отивам заради Тенисън. Той преживя нещо ужасно. Чувствам, че сега трябва да му дам моята подкрепа, да покажа на всички, че вярвам, че той е невинен, че няма пръст в случилото се. Знае, че няма да се върна при него като негова съпруга, и го приема. — Тя въздъхна. — Каза, че ще напусне Хемлок бей, че никога повече не иска да види това място.

— Не бих казал, че го обвинявам — каза Саймън.

— Моля те, предай на Тенисън — обади се Савич, — че много съжаляваме за всичко случило се.

— Непременно. — Лили вдигна глава, послуша се и се усмихна. — Шон се е събудил.

Савич и Шерлок заизкачваха по стълбите, хванати за ръце.

Саймън се усмихна на Лили и отпи от кафето си. Савич го беше правил, затова беше превъзходно. Въздъхна от удоволствие.

— И така, Лили, като твой новоизпечен консултант мисля, че ще е много добре да отидеш на възпоменателната служба за родителите на Тенисън. Това ще сложи край на слуховете. После ще направиш следващата крачка. Много мисля по този въпрос.

— И какво решихте, господин Русо?

— Мисля, че първата ти стъпка трябва да бъде да се преместиш в Ню Йорк. Защото не е умно една клиентка да бъде далече от консултанта си.

Лили прекоси дневната, леко остави чашата с чай на една масичка и се отпусна в скута на Саймън. Обхвана лицето му в дланите

си и го целуна.

Той въздъхна, остави чашата и притисна младата жена към себе си.

— Много мило, Лили.

— Да. Всъщност е нещо повече от мило. — Тя го целуна по врата и се настани удобно на коленете му. — Просто исках да ти кажа, че си върха, Саймън. Не мога да повярвам, че всичко наистина свърши... че дори ще си прибера всичките картини. Но знаеш ли какво? Искам за малко да остана във Вашингтон. Искам да се успокоя, да премисля миналото и когато стана готова за бъдещето, искам да съм на чисто, да не вземам със себе си излишен товар. Искам пак да рисувам „Сенатор Ремюс“. Искам сама да си бъда шеф, поне за малко, Саймън.

Стори й се, че Саймън ще започне да спори с нея, но не стана така. Само прокара ръка по гърба ѝ и изрече:

— Нямахме много нормални моменти двамата заедно, такива като този сега. Мисля, че консултантът ще изисква чести посещения, много контакти и двамата с тебе можем да мислим за нещата, които ни предстоят, а не за отминалите.

Тя отново го целуна и притисна чело към неговото.

— Дадено.

Саймън се отпусна удобно назад и я обгърна, долепил буза до шията ѝ. Изрече полека:

— Забравих да ти кажа. Един дилър, от моите, ми прати имейл, видял Ейб Търкъл в Лас Вегас да залага и да печели. Държал се като някакъв световен дървар; никой не би повярвал дори за миг, че е един от най-изкусните фалшификатори в цял свят.

— Искан ми се да можех да си спомня какво стана с онази картина, която той ми подари там, във вилата.

Звънецът на входната врата иззвъня. Един федерален агент ѝ подаде плик.

— За Дилън Савич — каза той.

Лили подписа разписката и отнесе плика в дневната. Извика брат си. След малко той с Шон, кацнал на рамото му, и придружен от Шерлок, слезе по стълбите.

— Какво си получила, скъпа? — усмихна се той на сестра си.

— Бърза пратка за тебе, Дилън.

Савич подаде Шон на Шерлок и взе плика. Погледна го недоумяващо и каза:

— От „Бийч хотел“ в Аруба.

Отвори плика, извади оттам няколко цветни снимки и бавно ги заразглежда.

— Хайде, Дилън, какво е това?

Той вдигна глава и се обърна към Шерлок.

— Снимките, които Тами беше правила на Карибите, за да ги покаже на Мерилин.

Зад последната снимка откри лист бяла хартия с няколко реда на него. Прочете на глас:

„Господин Савич, Тами беше права, плажовете тук наистина са красиви. Радвам се, че тя не ви уби.

Мерилин Уорлъски“

Издание:

Катрин Каултър. Хемлок Бей

ИК „Коала“, София, 2002

Американска. Първо издание

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 954-530-083-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.